CONSTITUTIONES CONGREGATIONIS B. MARIAE FULIENSIS ORDINIS...

Foglianti

Per il RR.^mo generale
de la Congregatione di
San Bernardo.

CONSTITVTIONES CONGREGATIONIS B. MARIÆ FVLIENSIS Ordinis Cisterciensis.

AD S. BENEDICTI REGVLAM accommodatæ in Capitulo Generali eiusdem Congregationis Romæ celebrato Anno 1595.

Et ad statum & vsum præsentem supradictæ Congregationis adaptatæ in eius Capitulo Generali Cellis Biturigum celebrato Anno 1634.

PARISIIS.

M. DC. XXXIV.

CVM LICENTIA SVPERIORVM.

AD faciliorem harum Constitutionum intelligentiam, operæpretium duximus Lectorem admonere ea quæ in contextu diuerso charactere expressa sunt, denuò addita esse, vel mutata, authoritate eorũ Capitulorũ Generalium quæ citantur in exigua margine: quæ autem in ampliori margine adscribuntur, proprius ipse textus est veterum Constitutionum, qui in istis authoritate quoque Capitulorum Generalium, ac præsertim postremi Capituli Generalis anni 1634. aut immutatus, aut sublatus est.

CONSTITVTIONES CONGREGATIONIS B.Mariæ Fulienſis Ordinis Ciſtercienſis.

Ad S. Benedicti Regulam accommodatæ in Capitulo Generali eiuſdem Congregationis Romæ celebrato anno 1595.

Et ad ſtatum & vſum præſentem ſupradictæ Congregationis adaptatæ in eius Capitulo Generali Cellis Biturigum celebrato anno 1634.

PRÆFATIO.

CVM multæ olim rationes ſapienter initæ fuerint à primis Ordinis noſtri Ciſtercienſis Patribus, maioribus noſtris, hoc eſt à Beato Stephano tertio Abbate Ciſtercienſi, à Sancto Bernardo Abbate Claraualleńſi, alijſque qui tunc erant

ex eadem familia & disciplina, quibus concordiam & consensionem in suscepto instituto religioso, qua inter se coniuncti erant, inuiolatam conseruarent: tum illud præcipuè summo consilio ab ijs factum esse memoriæ proditum est, quòd ritus & instituta vitæ Regularis in omnibus Ordinis sui Cœnobijs eodem modo seruanda proposuerunt: ex quo necesse esset, vt in omni parte disciplinæ Monasticæ summè concordes & vniformes existerent. Cùm enim Regula S. Benedicti ad complures obseruantiæ rationes accommodari possit, ipsique è Cistercio profecti in plura iam Monasteria quaquauersùm fundi & propagari diuina benignitate cœpissent, ex nonnulla varietate quæ inter ipsos iam irrepserat, facilè intellexerunt, nisi nascenti dissimilitudini maturè occurreretur, breui fore vt illa consentiens & conspirans Disciplinæ concordia, quâ vnanimes, & tamquam vnius moris in domo vno ore glorificabant Deum, & seruiebant ei humero vno, quotidiana varietatum accessione diuelleretur & concideret. Itaque mali huius auertendi causa, prudenti cautione, conuocato Generali Capitulo, cui præstanti religione Abbates interfuerunt, cùm in vnum conuissent, Chartam, quæ dicitur Caritatis, confecerunt, aliáque multa decreuerunt, quæ

cùm in omnibus Monasterijs eorum eodem modo seruarentur, ipsi hoc quasi vinculo connexi, pulcherrimam illam tum rituum & institutorum, tum animorum & voluntatum concordiam & vnionem perpetuò retinerent, & quasi in vnum coalescerent. Quo tandem domestico exemplo admoniti nos eorum posteri & filij, quamuis hoc nomine haud quaquam digni, cùm eamdem illam rituum animorumque consensionem & concordiam, sine qua Congregatio Monastica stare nulla potest, sartam tectam inter nos conseruare cuperemus, illorum vestigia persequentes, atque adeo omnium Ordinum & Congregationum Regularium consuetudinem tenentes, Sanctissimi D. N. Clementis Octaui permissu faciendum nobis esse duximus, vt in hoc Capitulo Generali Congregationis nostræ Constitutiones Regulæ S. Benedicti, nostróque instituto consentaneas ab omni Congregatione obseruandas conderemus, & literis consignaremus. Dedimus autem operam quantum in nobis fuit, vt eæ cum sinceritate Regulæ quàm maximè consentientes, cum veterum etiam Patrum Cisterciensium simplicitate, religione & sanctimonia congruerent. Nec verò parum confidimus eas Constitutiones omnibus qui in hac Congregatione erga perfe-

ctionis spiritualis institutum optimè fuerint animati, cùm magno ad eam adipiscendam vsui præsidioque futuras, tum maximæ suauissimæque voluptati, & quod caput est, certissimæ saluti.

Illud autem primò positum à nobis sit, generatimque semel constitutum, non esse consilij, mentis aut intentionis nostræ, quemquam qui contra Decreta, aut instituta hæc commiserit, ad vllam pœnam earum quæ hîc constituuntur, obligare, nisi cùm Superior eius eam pœnam ei nominatim ob culpam admissam indixerit: excepto tamen si in Constitutione scriptum sit eius culpæ reum pœna in Constitutione addita ipso facto teneri.

Sed ne ad peccatum quidem aut mortale aut veniale volumus harum Constitutionum violatione quemquam obligari: nisi propter votum, quo se fortè aliquis ad id nominatim deuinxerit, aut propter contemptum, aut si aliud ius, vel causa, aut etiam præceptum Superioris in virtute sanctæ Obedientiæ factum intercesserit.

Eo autem genere præcepti, cùm rarissimè & in re magni momenti tantùm adhiberi debeat, Superior Congregationis duntaxat vti possit cum Assistentium sibi Seniorum consilio. In literis tamen Obedientia-

libus dandis vſurpari poſsit à quouis Superiore. Sitque penes Superiorem Congregationis poteſtas eius præcepti facultatem nonnumquam impertiendi alijs Superioribus, præſertim Prouincialibus, idque cum Aſsiſtentium conſilio. Quod tamen non facilè, nec ſine graui cauſa faciat: cuiuſmodi, ſi ingens locorum interuallum, quo ij à Superiore diſiuncti ſunt, aut aliqua Fratrum contumacia iubentis Superioris authoritate celeriter comprimenda, aut alia grauis neceſsitas, quæ moram pati nequeat, addita conſideratione perſonæ cui hæc facultas conceditur. Eadem tribui poſsit Viſitatoribus. Qui omnes quoties eam quaſi quemdam gladium diſtringere neceſſe habebunt, adhibito conſilio Seniorum Monaſterij in quo erunt, & in ſcriptis, id faciant. Subſcribatúrque præceptum tum ab ipſis à quibus fit, tum ab ijs quorum aſſenſu approbatum fuerit iuxta formulam tradendam.

Præterea licere volumus Superioribus Monaſteriorum adhibitis in conſilium Senioribus ſui cuique Monaſterij cum Fratribus ſuis, aut etiam cum ſeipſis, in ijs quæ pertinent ad diſciplinam, & ad communem victum ad tempus diſpenſare. Eámque diſpenſationem pro rei neceſsitate repetendi ac renouandi, non tamen perpetuandi, nec toti

Conuentui tribuendi, nisi grauissima, manifestáque necessitas coëgerit, facultatem damus. Quod cùm facient, ea religione & timore Dei faciant, vt appareat eos ad id consilium non propensa voluntate delapsos, sed mera necessitate pertractos esse. Et in rebus grauioribus consulant Superiorem Congregationis aut Prouinciales. Cúmque desierit causa dispensationis, desinat etiam dispensatio.

Quòd si quis de his Constitutionibus pertinaciter disputauerit, aut de ijs detrahendi causa cum quouis homine contumeliosius locutus fuerit, is primò quidem admoneatur, sicut fraternæ correctionis ordo postulat: Deinde verò publicè obiurgetur coram omnibus in Capitulo. Postremò, si hæc illi non profuerint ad emendationem, præter alias pœnas ab ipsius Superiore irrogandas, ipso facto priuatus sit Actiua & Passiua voce per quadriennium, silentiúmque seruet per mensem. Quam tamen pœnam, si resipuerit, liceat Superiori cum Seniorum Monasterij consensu imminuere.

Porrò, si quid in his Constitutionibus, aut alijs earum præscripto condendis ambiguum aut obscurum repertum fuerit, eius interpretatio ad Capitulum Generale pertineat, ex maioris partis eorũ qui conuenerint sen-

tentia, definienda. Quòd si necessitas postulauerit, vt ante tempus habendi Capituli ea obscuritas explanetur, Superior Cógregationis cum assensu Seniorum Assistentium, intereà quid sequendū sit, constituat: ita tamen vt postea tota res ad Capitulum Generale referatur, vel confirmanda vel improbanda.

Ne autem inutilis & superuacanea congéries Constitutionum fiat, harum Constitutionum Decreto abrogamus, antiquamus, nulliusque roboris esse volumus quascumque alias antehac factas in hac Congregatione Constitutiones. Et cùm in posterum aliquid noui in Congregatione constitutum fuerit, id decretum edictúmque esse, & vim Constitutionis habere tum demum intelligatur, cùm ab vno & altero Capitulo, quod tertio quoque anno celebrabitur, nullo alio Capitulo interiecto, cōtinuatis, ex maioris partis cōuocatorum Patrum sententia decretum approbatúmque fuerit. Et id quidem post prius horum Capitulorum, obseruetur tamquam Ordinatio: post alterum autem. Constitutio habeatur. Eadémque ratio seruetur in quacumque Constitutione siue ex toto siue ex parte abroganda.

Postremò, quoniam permagni interest vnumquemque leges quibus parere debeat optimè perceptas & comprehensas in prom-

ptu habere, dent operam singuli Fratres Cõgregationis, vt Constitutiones, quæ quidem ad se pertinent, diligenter addiscant, memoriæque mandent. Sitque curæ Superioribus, vt in id studium tum vniuersi tum singuli incumbant in quoque Monasterio. Ac propterea curent eas in conuentu Fratrum, siue in Capitulo, siue in Refectorio, hoc quidem primo triennio singulis mensibus, post autem quater in anno, facto initio à Dominica proximè antecedente quatuor quæque anni Tempora, clara voce recitandas. Quòd si quis Frater ei conuentui defuerit, idem quod recitatum fuit publicè, ipse priuatim attentè legat.

DE GENERIBVS VEL VITA MONACHORVM.

CAPVT I.

M*Onachorum quatuor genera esse, &c.* Cùm ex quatuor Monachorum generibus, quæ à Sancto Patre & Legiſlatore noſtro Benedicto, ipſo Regulæ initio proponuntur, eius ſententia fortiſſimi ſint, qui ex ſocietate in qua vitam ſub Moderatore agunt, Cœnobitæ vocantur: in quorum gratiam vir ſanctus Regulam conſcripſit: Noſtrum planè eſt, quos ad id vitæ genus diuina benignitas vocauit, ne in tanti beneficij authorem Deum ingrati animi vitio turpiter impièque peccemus; ſumma ope niti, vt eam religioſiſſimam vitam, quam ſanctiſſimè colamus, & ad perfectam animi puritatem, diuinámque ſapientiam ei vitæ propoſitam, ardentiſſimo ſtudio dies ac noctes aſſiduè contendamus. Quamobrem alia tria Monachorum genera miſſa facientes, in horum caſtris militemus, & armis ex hac Regula, tamquam ex inſtructiſſimo armamenta-

rio depromptis, accincti, aduersus animarum nostrarum hostes infestissimos acerrimè depugnemus: certa videlicet spe nixi felicis gloriosæque victoriæ, & ex victoria beatissimæ immortalitatis, non nostra virtute, sed diuino præsidio consequendæ.

Deinde secundum genus est, &c. Si quis nostrûm interdum vitam solitariam & Eremiticam, in aliquo Congregationis loco ad eam accommodato, experiri concupierit, nolumus eius rei facultatem ei à quocuam alio, quàm à Superiore Congregationis dari posse: idque si is hoc illius animæ saluti profuturum, alijs non obfuturum iudicauerit. Atque id illi ad mensis, anni, aut summùm biennij spatium concedat. Ad longius verò tempus concedere Capituli tantùm Generalis sit.

Tertium verò Monachorum, &c. Vt teterrimum genus Monachorum, quod dicitur Sarabaitarum, in hac Congregatione vitetur, statuimus vt nullum posthàc Monasterium Congregationi oblatum recipiatur, aut etiam extruatur, quod reditus ad tredecim, aut duodecim minimùm Fratres alendos nō habeat, vt disciplina Regularis commodè seruari possit. Liceat tamen Superiori Congregationis, cum consilio Seniorum Assistentium, interdum ob grauem causam dispensare, vt si ad decem Fratres alendos reditus Monasterij suppetant, non reijciatur.

Quartum verò genus est, &c. Ad quarti generis Monachorum qui Gyrouagi dicuntur, diram pestem ab hac Congregatione auertendam, decernimus, vt in quo quisque Mo-

nasterio collocatus est, in eo constanter, quietéque permaneat, nisi Capitulo Generali aliter videatur, aut etiam Superiori Congregationis Seniores Assistentes in consilium adhibenti.

Non possit Superior cuiusuis Monasterij cuiquam Fratri potestatem facere peregrè proficiscendi longiore quàm triginta milliariorum, hoc est, decem Leucarum Gallicarum itinere, nec diuturniore quàm quinque dierum, à Monasterio absentia Liceat tamen Superiori Congregationis, cum aliquibus Superiorum dispensare, vt longioris & viæ, & absentiæ licentiam possint suis concedere.

Ne cuiquam prodeunti è Monasterio liceat aliò ire, quàm quò eundi licentiam à Superiore acceperit. Nisi quis fortè in ipsa via nactus opportunam occasionem aliquò se conferendi, quò Superior non concesserit, probabili argumento sibi persuadet, Superiorem hanc sibi licentiam, si petere in mentem venisset, facilè fuisse concessurum. Ea tamen lege, vt reuersus in Monasterium id Superiori patefaciat. Qui secus fecerit ne sit impunè.

Qualis debeat esse Abbas. CAP. II.

CVM boni Superioris & Magistri sit Discipulos suos non tam verbis, quàm factis, ad virtutem instituere, studeant Superiores Monasteriorum in seruanda quàm accuratissimè Disciplina Regulari, suis virtute

prælucere. Id potissimum faciant in rebus asperioribus, à quibus sensuum naturæque imbecillitas & mollities magis abhorrere solet.

Abbas Fuliensis qui semper sit Superior Congregationis det operam vt totum eius statum optimè teneat, & percalleat, & quēadmodum se res in dies habeant, cognoscat: quomodo Superiores Monasteriorum, & reliqui officijs & ministerijs Præfecti se gerant: num quo loco Disciplinæ ratio immutari, aut seueritas remitti incipiat, præsertim in Monasterijs remotioribus, & vbi sunt Nouitiorum tyrocinia: num Constitutionum, & aliarum Ordinationum refrigescat obseruatio.

Ex Decret. 1628 1631 1634

Quæcumque maioris momenti geruntur in Congregatione, sibi reseruet cognoscenda, &approbanda. Et tamquam è specula prospiciens omnes partes Congregationis, omne studium adhibeat, vt disciplinam Regularem, vbi stat, conseruet; vbi nutat, fulciat; & quidquid vitij in mores irrepit, resecet, & excidat: cum meminisse debeat, sibi (vt est in Regula) reddendam esse rationem villicationis suæ, tum Deo, quod est primum, maximéque perhorrescendum, tum Capitulo Generali.

Atque vt omnia in Congregatione melius cognoscere, emendare, & constituere possit, non satis habeat quòd Visitatores suo visitandæ Congregationis officio defungantur, sed ipse etiam [a] *semel in Triennio, omnia Congregationis* Monasteria obeat, & lustret. Quod quidem si ipse facere nequeat, hoc officiũ ali-

Ex Defin. 1631.

[a] *In antiquis legebatur.* Quotannis Monasteria

& Decret. 1634 cui quem ad id idoneum elegerit, imponat.

In Viſitatione alterum ex Senioribns Aſſiſtentibus, & Secretarium tantùm ſibi comites adiungat.

Ipſe ſibi eligat Secretarium, hominem è Vocalibus, tum fide & taciturnitate, tum intelligentia & vſu, peritiáque ſcribendi præſtãtem: cuius operam promptam, & opportunam in omni literarum ſcribendarum genere ad manum habeat.

quæ citra Apenninũ ſunt obeat, & luſtret: alia autem remotiora, quæ quidẽ citra Alpes, tertio quoque anno.

Si quid in Viſitatione grauius occurrerit, aſciſcat ſibi conſiliarium aliquem Superiorum ex vicinioribus Monaſterijs.

Ex Definit. 1631 & Decret 1634 a *Prouinciales omnia Monaſteria ſuarum Prouinciarum*, ſemel ſaltem tertio quoque anno *viſitent*, aut ſi minus *poſſunt*, ab alio idoneo viſitanda *curent*.

Superior Congregationis, quæ maioris momenti inciderint, Capitulo Generali reſeruet. Quæ autem ſic vrgebunt, vt dilationem non admittant, ipſe cum conſenſu Aſſiſtentium Seniorum expediat: eámque moderationem adhibeat, vt in ea quæ ad Capitulum Generale propriè pertinent, ſe non interponat: & cætera ſic gerat, vt nec authoritati Capituli iniurius, nec ſuæ poteſtatis in vniuerſam Congregationem immemor eſſe videatur.

a *In antiquis ſic legebatur.* Prouincialis Monaſteriorum Galliæ ea omnia ſemel ſaltem tertio quoque anno viſitet, aut ſi minus poteſt, ab alio idoneo viſitanda curet.

Quæ decreta, aut ſancita fuerint à Capitulo Generali, curet quàm diligentiſſimè obſeruanda. Parcè autem raróque faciat Ordinationes, & à rebus nouis abhorreat. Quæ tamen fuerint ab eo ordinata, quoad eius officium durabit, vim habebunt. Magna cau-

tione, parcissiméque Censuris vtatur, tamquam acriori remedio, extremis tantùm morbis adhibendo.

Possit sibi reseruare aliquot casus cum Seniorum Assistentium consilio, ex ijs quorum reseruatio in Decreto Sanctissimi D. Nostri Clementis VIII. Superioribus conceditur, aut qui præter illos, iuxta facultatem in Decreto concessam, à Capitulo Generali fortè reseruati fuerint, prout ipse ad tuendam Disciplinam opportunius iudicauerit. Quorum omnium facultatem quibus videbitur, possit impertiri.

Cum proficiscitur a *extra Regnum Galliæ* possit Vicarium relinquere, vel alterum Assistentium, vel alium quemuis; modo Vocalis sit, & Sacerdos è Senioribus, videat tamen ne sine necessitate prodeat è Monasterio stationis suæ, Idémque ab alijs Superioribus diligenter obseruandum curet. Ex Decret. 1631 & Decret. 1634

a *In antiquis legebatur.* Ad visitationem possit, &c.

Sedes & domicilium eius sit Monasterium B. Mariæ Fuliensis, Diœcesis Riuensis in Aquitania, b *vt pote cuius sit specialis Superior.*

b *In antiquis legebatur.* Aut certè Monasteriũ S. Pudētiatianæ de Vrbe.

Officium eius triennale sit, quantum videlicet est intermedium tempus duorum Capitulorum Generalium. Ac post id spatium temporis, cum in Capitulo Generali sese Officio abdicauerit, sicut & alij Superiores, possit idem Officium ei denuo demandari, siquidem videbitur ex vsu Congregationis: c *Idque pro altero triennio tantùm, nec possit in sequenti Capitulo Generali prorogari.* Ex Decret. 1618 1631 1634 Ex Decret. 1610

c *In antiquis legebatur.* Idemque in alijs Capitulis gene-

Eodem modo fiat de alijs Superioribus,

cum

1622 a *cum* diuina benignitas huic Congregatio- ralibus sæpius reperi possit.
1631 ni sic benedixerit, vt Patrum ad regimen
Ex idoneorum copiam b *habuerit*, *tunc enim* a *In antiquis*
Def qui Superiores fuerint, officij sui triennio *legebatur*.
1631 decurso, possint ad aliud triennium confir- Si autem
& mari: post autem ab omni officio immunes, diuina, &c.
De in Obedientia degant: nisi aliter Capitulo b *In antiquis*
cret visum fuerit. Quando autem erit in Congre- *legebatur*.
1634 gatione tanta copia Patrum ad regimen Habeat qui, &c.
idoneorum, Capituli Generalis iudicium sit.

Crimina propter quæ prorsus & sine exceptione deponentur tum Superior Congregationis, à Capitulo Generali, aut etiam ab Assistentibus, Visitatoribus, & Procuratore Generali coniunctis: Vel alij quique Superiores à Superiore Congregationis, aut Prouincialibus, aut etiam Visitatoribus, si in aliquod eorum (quod auertat Deus) inciderint, hæc sunt: Hæresis, Carnis copulatio, Conuersio bonorum Congregationis in rem
Ex vel propriam, vel alienam, si res magni mo-
De menti fuerit c *Superioris Generalis & Senio-* c *In antiquis*
cret *rum Assistentium iudicio & consensu*. Item *legebatur*.
1634 omne crimen quod à iure Ciuili capite puni- Capituli
tur, aut à iure Canonico Depositione: sicut Generalis
in descriptione Visitationis sigillatim expli- indicio.
cabitur. Possint etiam quique Superiores
Ex quantum vis innocentes & probi à Capitulo d *In antiquis*
Def Generali, d *non continuari* vt suprà dictum est, *legebatur*.
1631. quandocumque Congregationis vtilitas id Deponi.
& De postulauerit.

cret. Si Superior Congregationis ante tempus
1634 celebrandi Capituli excesserit è vita, aut
exercendo officio suo quauis ratione inhabi-

lis factus fuerit, siquidem id ante biennium à Capitulo celebrato euenerit, conuocetur statim Capitulum, vt alius eligatur. Si verò post biennium; expectetur tempus legitimum celebrandi Capituli: & defuncti, aut inhabilis viri partes intereà suscipiat Senior Assistens, Professione antiquior, vsque ad proximum Capitulum. Sitque regula generalis, vt quotiescumque defuerit ille, hic eius vices subeat, & omnia Superioris munera, sub nomine Vicarij Generalis administret, donec alius, in eius qui defuerit locum, suffectus fuerit. Pro se autem eum substituat Assistentem Seniorem, quem alterius Assistentis, Prouincialium, aliorúmque Superiorum (quos ea de re per literas commonefaciat) pluralitas vocum elegerit.

De Senioribus Assistentibus.

VT in rebus gerendis nihil est capitalius præcipiti temeritate, ita nihil est salutarius prudenti consilio. In quam sententiam Sacra Scriptura. Omnia fac (inquit) cum consilio, & post factum non pœnitebis. Quamobrem è re Congregationis esse duximus, adiungere Superiori eius duos Seniores Assistentes, & Consiliarios, qui, si diuina benignitate Congregatio amplificata fuerit, quatuor sint. Habeant ij Vocem Consultiuam, non Decisiuam, præterquam in casibus, in quibus eorum Assensus in his Constitutionibus nominatim requiritur, & in iis quæ ad Capitulum Generale propriè perti-

nentia, morámque dilationis non admittentia, à Superiore Congregationis definienda erunt. Eorum autem Electio quomodo fieri debeat, in deſcriptione Capituli Generalis exponetur

Horum Aſſiſtentium operâ Superior Congregationis vtatur, tum in adminiſtrandis rebus Congregationis, tum in capiendo conſilio: vt cùm in partem oneris illi impoſiti veniant, & ille hoc adminiculo ſubleuetur, & Congregatio firmiori præſidio munita, perfectiùs gubernetur.

In eorum electione obſeruetur, vt eorum qui ſuperiore triennio Aſſiſtentes fuerint, alter in hoc officio ad alterũ triennium confirmetur: niſi fortè videatur expedire, vt ambo ad idem munus repetantur.

Nolumus Superiorem Congregationis eorum ſequendis ſententiis ea neceſſitate aſtringi, vt contra eas nihil poſſit ſtatuere. Hortamur tamen, vt eorum iudicio, & prudentiæ multùm tribuens, non facilè animum inducat à talibus viris diſſentire: cùm præſertim ſciat facilius fieri, vt vnus erret, quàm plures. Quæ autem nominatim decernimus, cum eorum conſenſu, non tantum conſilio fieri debere, in iis, quaſi ex Superiore, & duobus Aſſiſtentibus, trium virorum conſilium conſtitutum ſit, quod duobus viſum fuerit, id valeat, ratúmque habeatur.

Si alter eorum ante expletum triennium diem ſuum obierit, aut quauis ratione ad officium ſuum factus fuerit inhabilis, aut crimen aliquod admiſerit, Superiori Congre-

gationis curæ sit, vt alius subrogetur: ad eamque rem, consensum alterius Assistentis, & à *quatuor* viciniorum Superiorum cuiusque Monasterij *tantum*, vel Prouincialium per literas exquirendum habeat. Ac totam rem ex sententia maioris partis constituat. Atque idem de Visitatoribus, & Procuratore Generali dictum sit. Eodem modo faciat, si alterius eorum præsentia, propter aliquod graue, aut necessarium negotium quod ei gerendum alibi mandauerit, diutius sit cariturus.

a *In antiquis legebatur.* à vicinio-rum Superiorũ cuiusque Monasterij, vel Prouincialium si fuerint, per literas, &c.

Ex Decret. 1631. 1634

Senioribus Assistentibus quantùm fieri poterit, aliud officium non imponatur. Si tamen idoneorum hominum penuria postulet, possit alter eorum præfici Monasterio in quo habitat, aut aliud officium suscipere quod Assistentis præcipuo muneri non sit impedimento.

De Visitatoribus.

ELigantur à Capitulo Generali duo præstanti pietate & prudentia Patres, qui singulis annis quibus Superior Congregationis, aut Prouinciales à Visitatione quieuerint, Monasteria grauiter, & cum authoritate visitent. Si autem diuina benedictione Congregatio creuerit, quatuor aut sex eligantur.

Ij in sua Visitatione statum omnium rerum, tum Spiritalium, tum Temporalium cuiusque Monasterij perscrutentur, iuxta formam describendam.

Ambo simul nullo alio comite visitent, Actaque Visitationis ipsi perscribant. Cui rei si alter eorum minùs aptus fuerit, Superior Congregationis alium cum consilio Seniorũ Assistentium electum, in illius locũ sufficiat.

Quamdiu visitandorum Monasteriorum paucitas patietur, possit vterque Visitatorum alicui Monasterio præfici. Quòd si maior anni pars in Visitatione ponenda erit, vel propter multitudinem Monasteriorum, vel propter locorum interualla quibus inter se distant, tum fas non sit Visitatoribus cuiquam Monasterio præesse.

Impensam faciendam in Visitationem, Monasteria visitanda sustineant. Confectâ Visitatione, Acta per Visitatores ad Superiorem Congregationis referantur.

De Procuratore Generali.

CVm aliquem è Patribus Congregationis constitui, qui in Vrbe apud Romanam Curiam negotia totius Congregationis procuret, pernecessarium sit Capitulum Generale vnum ad id officium deligat, Procuratorem Generalem appellandum, & Romæ commoraturum.

Quæcunque literæ, facultates, aut concessiones, à Romana Curia in gratiam Congregationis, aut alicuius eius Monasterij, aut etiam fratris cuiuscumque impetrandæ erũt, per Procuratorem tantùm, alium præterea neminem, petantur.

Is rerum grauiorum ad vniuersam Con-

gregationem, & ad Constitutiones pertinentium procurandarum facultatem accipiat à Capitulo Generali. Cuius tempns si rei necessitas non poterit expectare, sufficiat interim facultas Superioris Congregationis, & Seniorum Assistentium consensus. Qui contra fecerit, graui pœna mulctetur.

De Prouincialibus.

a *AD solum Capitulum Generale pertinet in Congregatione Prouincias erigere, ac Superiores qui singulis prouincijs singuli præsint, constituere, qui propterea Prouinciales appellantur, & ad quos post Superiorem Generalem, omnis directio & Iurisdictio in suis Prouincijs pertinet.*

Ex Def. 1631. & Decret. 1634.

Prouincialis non sit Superior cuiusquam Monasterij, nisi Capitulo Generali aliter visum fuerit. In Monasterio autem commodissimo Prouinciæ commoretur.

a *In antiquis sic legebatur.* Si diuina benignitate Congregatio sic propagata fuerit, vt in Prouincias distribui necesse habeat & quælibet Prouincia plura habeat Monasteria, Prouinciales qui singulis prouinciis singuli præsint, constituantur. Intereà Prouincialis vnus sufficiat Monasteriis Galliæ præpositus, idem videlicet qui Superior fuerit Monasterij B. Mariæ Fuliensis Quod quidem in præsentia necessario fit. Alioqui Prouincialis cum fuerit, non sit Superior, &c.

De Superioribus singulorum Monasteriorum.

SVperiores singulorum Monasteriorum in Capitulo Generali eligantur modo præscripto, Officiúmque suum obtineant vsque ad alterum Capitulum.

Summam curam, diligentiamque adhibeant in ſingulos ſibi commiſſos fratres, cùm ſciant eorum ſibi reddendam eſſe rationem, cùm apud Superiores, tũ apud ipſum Deum.

In ſeruandæ Diſciplinæ ſtudio, & in præſtanda Conſtitutionibus & Ordinationibus obedientia, ſtudeant cæteros anteire: nec ab æqualitatis regula diſcedant, niſi quatenus Officij neceſſitas coëgerit. Communibus exercitiis regularibus nequaquam ſe ſubducãt, eadem lege, qua cæteri fratres, aſtricti, Chorum, Capitulum, Collationem Patrum, Refectorium, Dormitorium ſuis horis obeundi (niſi grauis & neceſſaria cauſa interdum prohibuerit) ne diſciplina Regularis eorum abſentia langueſcat.

Ex De-cret. 1634 *Duplici debet doctrina ſuis praeeſſe, &c.* Vt duplici doctrina ſuis præſint, ſingulis feſtis [a] *prima claſſis*, Fratres ſui quiſq; Monaſterij in Capitulo, *vel Eccleſia*, breui ſaltem Concione, per ſe, vel per alium, ad virtutẽ cohortentur.

Ex Def 1631 & De-cret, 1634 Præterea Doctrinam Chriſtianam Fratribus Clericis, Conuerſis, & Donatis, aliiſque Sæcularibus domeſticis, qui opus habuerint, ſemel quaque hebdomada, die feſto, per aliquem Fratrem idoneum, tradendam curent.

Sitiis curæ vt ſemel quoque menſe, congregatis Fratribus Collatio, aut diſputatio pia, more ſanctis Patribus olim vſitato, fiat de rebus ſpiritualibus & ſanctis. Ipſique Superiores interrogantium partes agant.

Ex Dec. 1614 1617 1634 *Curent etiam vt omnes ſuorum Monaſteriorum Fratres, ac ipſi quoque ſemel in anno ſpiritualibus exercitiis, per decem ad mini-*

[a] *In antiquis ſic legebatur.* Singulis celebrioribus feſtis, hoc eſt, diebus quibus in Breuiarij Kalendario vox, ſermo adſcripta eſt item diebus Circumciſionis, Paſchæ, Aſcenſionis, Pentecoſtes, Corporis Domini, Fratres ſui, &c.

mum dies, incumbant.

Quomodo quisque Fratrum suorum tempus & horas suas collocet, exquirant diligenter, atque cognoscant: déntque operam, vt omnes omni tempore in officio sint, & ambulent in sapientia, tempus redimentes.

Teneatur quisque Superior, vnumquemque Fratrum semel saltem in mense priuatim alloqui, eúmque de ipsius statu, tum exteriori, tum interiori interrogare. Hortamur autem Fratres, vt statum suum liberè suis Superioribus aperiant. Ex Decret. 1617 1620 1634

Nullum locum aut tempus opportunum prætermittant admonendi Fratres suos, tum publicè, tum priuatim, præsertim si qua in re Disciplinæ seueritatem remollescere videant: vt confracta alligentur, infirma consolidentur. Ad eámque rem sumant argumentum quod occasio dederit, ex aliquo loco Regulæ, vel Constitutionum.

Singulis mensibus de statu Monasteriorum suorum faciant certiorem per literas Superiorem Congregationis, aut certè Prouincialem, si fuerit: & tum de personis, tum de aliis rebus grauioribus, si quid opus sit, eum consulant.

Si quis Superior diem suum obierit, aut Officio suo inhabilis euaserit, aut (quod absit) in crimen fuerit prolapsus, Supprior cum Senioribus Monasterij Prouincialem per literas eius rei admoneat, qui statim Superiorem Congregationis consulat. Quòd si Prouincialis defuerit, ad ipsum Superiorem Congregationis scribant, qui cum Assistentium

Seniorum consensu destituti Superiore Monasterij regimini prospiciat.

Hactenus de iis quæ grauiora sunt, ad Officium Superioris Congregationis, Assistentium Seniorum, Visitatorum, Procuratoris Generalis, & Superiorum cuiusque Monasterij pertinentia. Cæterùm vt in domo Dei omnia quàm ordinatissima sint, tum prædictorum, tum aliorum minorum Officialium, nēpe Supprioris, Magistri Nouitiorum, Cellerarij, Secretarij, Infirmarij, Portarij, & cæterorum Officia latiùs separatim describentur: vt cum quisque quasi sub vno aspectu promptum explicatumque habeat quid sui Officij sit, in eius administratione per inscitiam non hæsitet, sed omnia facilè & expeditè exequatur.

De adhibendis ad Consilium Fratribus. CAP. III.

C*Onuocet Abbas omnem Congregationem, &c.* Omnis Congregationis nomine intelligimus, non vnius alicuius Conuentus, aut Monasterij, sed totius Congregationis Monachos vniuersos quos in Capitulis Generalibus Superiores & Discreti referunt.

In ipso Capitulo Generali agatur tum de Superiore Congregationis, aliisque Superioribus eligendis, aut certè iisdem qui fuerint, confirmandis; tum de iis quæ ad Congrega-

tionem regendam, & Disciplinam conseruandam, aut si aliqua ex parte relaxetur, astringendam ac restituendam spectant.

Cætera quæ pertinent ad Capituli celebrationem & singula in eo gerenda, post alias Constitutiones extremo loco sigillatim exponentur.

Quoties aliqua præcipua agenda, &c Horum nomine intelligimus duo rerum præcipuarum genera: alterum quod vnius Capituli Generalis, aut certè Superioris Congregationis proprium est: alterum quod ad Capitulum cuiusque Monasterij pertinet. Prioris generis sunt grauiora quæque in Congregatione gerenda: vt bonorum stabilium Venditiones, Emptiones, Permutationes: Emphyteuticæ Locationes & Conductiones: & omnes bonorum stabilium Alienationes vel Acquisitiones: Ædificiorum maiorum extructiones aut destructiones: fundanda noua Monasteria, aut oblata accipienda: Missarum, aut aliorum Officiorum pia quorumcumque fundatione in perpetuum celebrandorum acceptiones. Quæ Capituli Generalis, aut certè Superioris Congregationis authoritas sibi vendicat.

Cæterùm ad ratificationem Contractuum sufficit authoritas Capituli Generalis nullo Notario super hoc requisito, & Secretario Capituli vices gerente Notarij. Quod si qua difficultas circa eorum validitatem suboriatur, possit Superior Generalis eos ratos facere debitis modis & formis. Ex Decret. 1620. 1622. 1634.

Ad alterum genus spectant rerum mobi-

lium Emptiones & Venditiones: Condu-
Ex ctiones & Locationes immobilium in bien-
De nium aut triennium: Eleemosynæ *& munera*
cret. scutatum excedentes: quæ vt minoris mo-
1634 menti quàm illa, penes cuiusque Monasterii
Capitulum sint: vt & ea omnia, quæ iuxta Canones, si à Superiore sine Fratrum & Capituli consensu fiant, irrita sunt, nulliúsque roboris. Eadem autem in Capitulo cuiusque Monasterij proposita, tum denique cum maiori parti Fratrum Clericorum placuerint, rata sint, executioníque mandentur.

Ex *Quæ omnia vt in posterum inuiolabiliter ob-*
De- *seruentur, Superior Generalis, Prouinciales &*
cret. *Visitatores in suis Visitationibus, Superio-*
1617 1610 *res Monasteriorum qui eiusmodi decretum*
1634 *transgressi fuerint, pro rei grauitate ad tempus*
Officio suspendant: teneantúrque ij qui tantum Superiores sunt, si sub se non plus quàm duos Fratres Vocales habeant, Prouinciales de his rebus monere. Eademque pœna mulctentur dicti Superiores, qui aliquod magni momenti ædifi-
Ex *cium extruxerint vel destruxerint sine Supe-*
De- *rioris Generalis, vel Prouincialis licentia In-*
cret *scriptis tradita.*
1634

Cùm in Capitulo Monasterij de re graui iu-
Ex *dicio Superioris & Seniorum agitur, vel ex*
Def. *cuius patefactione præiudicium subsequi potest,*
1610 Dec. *liceat Superiori sub pœna priuationis vocis*
1611 *Actiuæ & Passiuæ præcipere vt nemo illam pa-*
1634 *tefaciat.*

Si qua verò minora agenda sunt, &c. Horum minimorum nomine ad quæ exequenda Superiori Monasterij satis est Seniores in

consilium adhibere, intelligimus quæ leuiora, non tamen quotidiana sunt: cuiusmodi est erogare plus Capitato siue Testone in eleemosynam *aut munus* vsque ad Scutati summam: alicui aut aliquibus Fratrum aliquid eorũ quæ Regula aut Constitutiones iubent, ad tempus dispẽsatione remittere: & alia huiusmodi. Ex Decret. 1634

Seniorum tantum vtatur consilio, &c. Seniorum appellatione intelligimus præter Suppriorem cuiusque Monasterij, duos Sacerdotes, vbi decem Vocales sunt, aut vnum Sacerdotem, vbi minor est numerus: quos Superior tamquam virtute, iudicio, vsúque rerum, præstantiores è Conuentu suo elegerit, vt eorum consilio adiuuetur. Quibus quotiescumque de rebus temporalibus agitur, accedat Cellerarius.

Admonendi Superioris Monasterij, cum humana infirmitate in Officio vacillat, partes sint maioris ex Senioribus, idque modestè & reuerenter faciat.

Quæ sunt instrumenta bonorum operum. Cap. IV.

A*Bnegare semetipsum sibi, &c.* Ad hanc sanctissimam abnegationem comparandam multùm conferet vnicuique, si ad viliora quæque, humilioraq; officia studiosè se demittat, easque res potissimum amplectatur, quas naturæ imbecillitas aut propter

aſperitatem, aut propter ighominiam magis refugit: ſi tamen ad eas Superioris iuſſu vocatus fuerit.

Corpus caſtigare. In memoriam & venerationem Dominicæ Paſſionis liceat cuique Fratri ſexta quaque feria, loco & tempore à Superiore deputandis, per ſpatium Pſalmi Miſerere, aut circiter, corpus ſuum verberibus cædere. Frequentius non poſſit ſine licentia Superioris.

A ſæculi actibus, &c. Vt religioſa modeſtia grauitaſque ſeruetur, omniſque leuitas & petulantia procul abſit, non ſit fas cuiquam per ludum alterum tangere. Tantum eos, qui è longinquis locis redeunt, aut ad ea ſe conferunt, Caritatis teſtificandæ cauſa liceat amplecti.

Rariſſimè viſitentur Sæculares, aut Benefactores, præſertim Mulieres: & nunquam niſi propter magnam cauſam. Poſſint tamen Benefactores, cùm neceſſarium videbitur, nec facilè prætermitti poterit hoc officium, à Superiore, vel alio de eius mandato, inuiſi: præſertim in morbo. Nec in eiuſmodi aut alia viſitatione liceat alteri Fratrum ſeorſum cum muliere loqui, niſi fratre comite vi- [a]*In antiquis legebatur.* Et audiẽte.

Ex Def. 1631 dente,[a]

Nemo cuiuſquam negotij quantumuis ad pietatem exercendam pertinentis procurationem ſuſcipiat, ſine Superioris ſui licentia. De-cret. 1634

Nemo ſine conceſſu Superioris ſui quidquam reſtituendum ei cuius eſt, aut in eleemoſynas erogandum, aut in alios quantumuis pios vſus conferendum, à quoquam acci-

piat, aut petat.

Depositum pecuniarum, vestium, vini, tritici, aliarúmque rerum ad mercaturam pertinentium non accipiatur in Monasterio.

Non liceat fratri cuiquam, esse Arbitro honorario in Compromisso, nec interponere se in litium aut controuersiarum diremptionem.

Orationi frequenter incumbere. [a] ¶ *Omni tempore Meditatio matutina per dimidiæ horæ spatium fiat post Officium noctis: vespertina verò per tantumdem spatij ab Exaltatione sanctæ Crucis vsque ad Pascha fiat post Completoriũ, exceptis diebus duarum refectionum, quibus fit post Nonam, A Pascha autem vsque ad Exaltationem sanctæ Crucis post Nonam, exceptis diebus Ieiunij quibus fit post Vesperas.* Ad *vtramque autem* Meditationem trino tintinnabuli pulsu vocentur Fratres. Ex Decret. 1610 1614

a *In antiquis sic legebatur.* Hyeme, hoc est à festo omniũ sanctorum vsque ad Pascha, fratres in Oratorio congregati manè ante laudes sanctæ orationi & meditationi summo silentio per dimidiæ horæ spatium vacent Reliquo autem tempore hortetur Superior quisque Monasterij fratres suos, vt ex horis matutinis aliquam semihoram huic studio priuatim tribuant Porrò vesperi toto anno tantumdem temporis ab omnibus congregatis eidem meditationi post Completorium impendatur. Atque ad hanc Meditationem, & ad eam quæ fiet ante Laudes, trino. &c.

Mala præterita cum lachrymis. &c. Ponat vnusquisque quotidiè, si minus bis potest, semel saltem cum decurso diei spatio iturus est cubitum, quartam vel octauam certè partem horæ in conscientia excutienda, reuocandisque sub iudicij & censuræ seueritatem, quantum facere poterit, omnibus fa-

ctis, dictis, & cogitationibus ſuis illius diei: ſciens quò frequentiùs id fecerit, eò ſibi purgatiorem animum ac mundiorem futurum. A mundis autem corde viſum iri Deum ſpondet ac recipit ipſa Veritas.

Caſtitatem amare. Votum Caſtitatis quàm ſanctè reddendum ſit Deo à Monachis, ſuperuacaneum eſt dicere, cum ſit luce Solis clarius. Quare videant, vt huius Cæleſtis & Angelicæ virtutis candorem ab omni labe purum & intactum quàm diligentiſſimè conſeruent. Atque vt ab ipſa vmbra turpitudinis abſint quàm longiſſimè, non liceat cuiquam quamuis partem corporis alieni nudam tangere præterquam in lauandis pedibus, aut cum infirmitas valetudinis id poſtulat. In danda etiam Pace, dantis & accipientis facies diſtent inter ſe aliquo interuallo.

De obedientia diſcipulorum.

Cap. V.

SVmmæ curæ ſit omnibus quàm perfectiſſimè obedire iuſſis Superiorum tamquàm Chriſti ipſius, ſiue ea literis conſignata ſint, vt Conſtitutiones, Ordinationes, aliáque huiuſmodi, cuiuſcumque ſint generis: ſiue voce tantùm, aut etiam nutu data fuerint. Acceptóque quod iubet Superior, ea celeritate confeſtim id perſequantur omnibus rebus relictis, vt ne literam quidem inchoatam abſoluere ſibi fas eſſe ducant. Quin-

etiam vbi neque literis mandata iussio, neq; voce prolata, neque nutu significata erit, quid voluntati Superioris maximè consentaneum sit, attentè cogitent, & quibus poterunt coniecturis & argumentis colligant, ad idque se accommodent. Nec maioribus tantùm obtemperent, sed minimis etiam Officialibus, in iis, quæ ad ipsorum officium pertinent.

Præceptum Superioris, si de re maioris momenti & verbis præceptiuis factum fuerit, ab eo cui datur genu-flexo accipiatur: sin aliter, profunda inclinatione. Quæ etiam sufficiat, cum Fratres congregati, sicut in Capitulo fit, ipsum illud præceptum accipient.

Quicquid acturi erunt, cum Superiore suo communicent.

Ad Obedientiam pertinet, vt quique promptus & expeditus sit ad Officia quæque Ministeriaque Monasterij, & si quid aliud operam & sedulitatem Monachi requirit. Ad ea igitur cùm primùm tintinnabulo, aut alio quouis signo vocantur Fratres, nulla interposita mora continuò se conferant.

Si quis tardus, languidus, aut difficilis ad Obedientiam fuerit, aut in voluntate Superioris non acquiescens, alicuius fauore, vel auxilio cupiditatem suam explere conatus fuerit, aut id in alterius gratiam tentauerit (quod in Monacho facinus indignum est) graui animaduersione coërceatur.

Fratres qui ad fora Ecclesiastica (excepto Sancta

Ex Decret. 1615 1625 1634 *Sanctæ Sedis Apostolicæ) vel sæcularia recurrere, vel ad Capitulum Generale appellare tentauerint, vel id se facturos minati fuerint, vt mandatorum Superioris Congregationis executionem eludant & ludificent, ipso facto voce actiua & passiua si Clerici fuerint priuentur; Si Conuersi ieiunio vno in pane & aqua singulis hebdomadis per annum plectantur.*

Nemo, qui velit adire Superiorem Congregationis, aut Prouincialem, possit id facere sine eiusdem, quem cogitat conuenire, licentia.

De Taciturnitate. Cap. VI.

Antiquissimo, sanctissimóque more primorum Patrum Ordinis nostri sint in singulis Monasterijs bina Locutoria: alterum in Claustro aut proximè: alterum propè Infirmitoriũ, vbi loquantur quibus licentia data fuerit. Ea locutoria aperta & patentia sint, atque adeò sine ostio. Superiores tamen in ea secedere non teneantur cum aliquo locuturi.

Vt constitutis locis & temporibus silentij Religio sanctius seruetur, inuiolatáque sit, Ex Definit. 1631 & Decret 1634 a *Conceditur facultas Fratribus quolibet die per aliquod spatium vnius circiter horæ à Superiore destinandum*, ex interuallis temporis quibus absunt à Choro, pio & religioso colloquio consúmere, aut etiam iucunda per viridarium ambulatione animum relaxare: sic tamen vt clamor & omnis petulantia procul absit. His autem colloquiis semper intersit Supe-

a *In antiquis legebatur.* Semel in hebdomada die festo liceat fratribus in his locutorijs aliquod ex interuallis, &c.

rior Monasterij, vel aliquis Seniorum.

Hos sermones cum pudore & modestia conferant voce submissa, vt Religioni addictos homines decet. Nec inter se contendant, aut altercentur. Sed si qua in re fortè dissensio opinionum inciderit, propositis placidè benignéque rationibus eam moderationem adhibeant, vt eos non vincendi contra sentientes, ostentandique ingenij, vel doctrinæ cupiditate ferri, sed veri inuestigandi studio tantùm duci appareat.

Hi sermones plerumque sint de ratione comparandæ abnegationis sui, aut de progressu in virtutis studio faciendo, adhibita frequenti cohortatione ad sanctam Caritatem, coniunctionémque animorum in Domino. Quod etiam faciant qui extra hæc solemnia colloquia inter se loquentur permissu Superioris.

Quæ ad regimen Congregationis, aut Monasterij spectant, nemo curiosè exquirat, aut de ijs sermonem injjciat. Sed quisque in sese tantùm intuens, & ad Officium suum attentus, quidquid de se, aut alijs constitutum fuerit, tamquam diuinitùs decretum æquo animo securus accipiat.

Caueant omnes ab eo affectu quo plerique solent de suæ nationis hominibus præclarè sentientes & loquentes in alienæ nationis homines iniquiore animo procaciter inuehi. Complectantur potius omni Caritate in Domino, laudibúsque prosequantur alienas nationes, de sua tacentes. Atque vt peccandi in hoc genere præcidatur occasio,

nullus in colloquio de bellis, aut contentionibus Principum Christianorum inducatur sermo.

Ex Defin 1631 & Decret 1634 *Si quis repertus fuerit qui de diuisione aut distinctione Nationum, Prouinciarum, aut Personarum verba quædam directè vel indirectè, scripto siue voce fecerit, & in eligendis Superioribus vel Officialibus, vel gratijs obtinendis, vel impertiendis nomine nationis vsus fuerit, ipso facto voce actiua & passiua priuetur per spatium trium annorum. Quòd si Superior in tali crimine inuentus fuerit, omnis Officij & dignitatis in Congregatione sequenti triennio incapax ipso facto erit.*

Scurrilitates verò, &c. Vt omnis ludi ludicræque leuitatis & petulantiæ in Monasterio remoueatur occasio, nullo modo, nullóque tempore liceat in vlla parte Monasterij canes, aut aues, aut aliud animal ad delicias comparatum alere, aut habere. Qui secus fecerit, panis & aquæ ieiunio plectatur, in medio Refectorio cibum capiens, donec eiusmodi animalia eiecerit è Monasterio.

De Humilitate. Cap. VII.

S*I omni vilitate & extremitate contentus sit Monachus, &c.* Sicut in media rerum copia periclitatur Humilitas, ita in paupertate tutissima est. Quare scitè sanè dictum est à S. Chrysostomo, Paupertatem manuductricem esse ad cælum: colatur igitur ea à Monacho, sitque ei in amore & delicijs, nec vlla

vel minima re vnquam violetur. Ac ſibi quiſque perſuadeat rerum Monaſterij ad vitæ vſum comparatarum minimam teterrimámque partem ſibi ceſſuram, vt ad patientiam & mortificationem ſalubriter exerceatur.

Suppellex omnis & inſtrumenta Monachorum ſint qualia decent pauperes. Lances, patinæ, vrceoli, cæteráque menſæ vaſa ſint fictilia aut lignea, ſimpliciſſimíque operis.

Menſæ ſtructura ſimplici ternos *circiter* palmos altæ, binos cum dimidio latæ, mappa, ſæculari more, non ſternantur. Sed cuique Fratri ſua mappula apponatur, cum ſimplicis artificij cultello & cocleari ligneo.

Ex Def. 1631 Decret. 1634

Breuiaria, libri, cæteráque omnia quæ Monacho ſunt vſui, non ſint exquiſitè aut affabrè ornata: ſed eorum quibus deſeruiunt, paupertatem ipſa ſpecie teſtentur.

In Crucibus, Coronis, Agnus Dei, Imaginibus, & alijs huiuſmodi ſumma ſimplicitas ſeruetur. Non adhibeatur eis aurum, aut argentum, ac ne ebur quidem: nec quidquam eorum vnius Iulij (qui quinque ſolidis Galliæ reſpondet) vel ad ſummum duorum Iuliorum pretium excedat. Quòd ſi maioris pretij fuerit, quantumuis ſit dono datum ab extraneis, non poſſit Fratri cuiquam habendum permitti.

Omnia ædificia, Monaſteriáque noſtra ſimplicis ſtructuræ ſint, commodæ tamen, atque opportunæ ad Diſciplinæ noſtræ obſeruantiam.

Nullis niſi ſimplicibus pictutis, & in locis

publicis, hoc eſt Capitulo, Refectorio, Dormitorio nec in omni eorum parte, ſed in capite tantùm, ornata ſint. Eáque ſimplicitas in poſterum accuratè mordicúſque teneatur in locis quæ nobis ad noua Monaſteria fundanda oblata fuerint, accipiendis. Reijciantur ea potius, quàm ſanctæ paupertatis & ſimplicitatis noſtræ candori ſtructurâ ipſorum magnificentiore quidquam labis aſpergatur. Debet enim nobis eſſe perſuaſiſſimum, nos quò incultius ædificamus Domos noſtras, hoc ſplendidiùs ædificare conſcientias, tum noſtras, tum alienas: cùm ſtudium paupertatis maximum ſit Monachorum decus.

Ex Def 1631. & Decret. 1634. Sacerdotum & Altaris Miniſtrorum, aliáque Eccleſiæ [a] *ac præſertim Altarium* ornamenta *munda ſemper ſint ac nitida; quò deuotionem redoleant. Et quidē* Tabernaculum ipſum ſit extrinſecùs inauratum, intus ſerico panno conueſtitum.

Sint ſubſellia Chori ex communi viliq̄ue ligno, minimèq̄ue affabrè facta, tabulis aut aſſeribus, antiquo more, & inter ſe diſtincta.

[a] *In antiquis ſic legebatur.* Eccleſiæ ornamenta ſimplicia ſint & ipſa, minimèque pretioſa, nō ſerica, nec auro argentóue intertexta, quæ quidem à nobis fuerint comparata. Tantùm liceat Pixidem ſanctiſſimæ Euchariſtiæ, & Calices argenteos aut etiam inauratos habere, itemque Tabernaculum ipſum extrinſecùs inauratum, intus ſerico panno conueſtitum.

Quæcumque autem ornamenta Eccleſiæ pretioſiora hoc eſt ſerica, vel auro argentóve intertexta, vel ornata à quibuſuis oblata fuerint, accipi poſſint. Sed moneantur Sæculares qui in hoc genere nobis benignè faciunt, vt ſimplicia noſtróque inſtituto accommodata largiantur. Neminem autem fas ſit illa pretioſa petere. Sint ſubſellia, &c.

De Officijs diuinis in noctibus.

CAP. VIII.

Octaua hora noctis surgendum est, &c. Octauæ horæ nomine intelligimus secundæ partis noctis in tres partes diuisæ horam vltimam: vt nox veterum more accepta, hoc est, spatium temporis quod à solis occasu ad eius ortum sequentis diei decurrit, in duodecim horas inæquales diuidatur. Quare hyberno tempore, cum nox est quindecim horarum æqualium & communium, quæ dicitur à Sancto Benedicto octaua noctis hora, decima erit huius ætatis horologiorum Italicorum, Gallicorum autem secunda cum dimidia post mediam noctem.

Quia verò iuxta hoc Regulæ præscriptum ad rigorem sumptum, modò multò citius, modò multo tardiùs post mediam noctem, præsertim in regionibus Septentrionalibus surgendum esset, ad æquandam omnem illam inæqualitatem, Octauam horam noctis hoc loco accipimus pro secunda hora finiente à media nocte, ita vt per omnia Congregationis Monasteria, in qualibet anni tempestate, duabus horis elapsis à media nocte statim pulsentur Vigiliæ. Ex Defin. 1631 & Decret. 1634

Vt surgendi signum à Sacrista vel alio ad id à Superiore deputato, crepitaculo datum fuerit, expergefacti Fratres continuò surgant, & gratiis actis Deo, Angelóque Custodi pro noctis transactæ beneficio, cùm primum si-

gnum Vigiliarum audierint, eant alacriter in Chorum, ingreſſique, & Aqua benedicta aſperſi, ſi tranſeant ante aliquod Altare, profunda inclinatione venerentur. Si verò ibi fuerit ſacrum Corpus Domini, id flexis genibus terrã oſculantes ſanctè adorent. Idemque faciant quotieſcúmque ante id tranſièrint. Cùm autem peruenerint in loca ſua [a] *recti ſtantes* pia meditatione ac precibus enixè contendant animum ſancto igne diuini amoris inflammatum ad Dei laudes ritè religioſéque concinendas excitare, donec ſignum poſtremum Officij detur.

Ex Def. 1631 & Decret. 1634

a *In antiquis legebatur.* Genibus flexis.

Ritus & Cærimoniæ toto diuino Officio tum diurno, tum nocturno ſeruandæ petantur è Rituali nouo.[b]

b *In antiquis addebatur.* Ad antiquiſſimam conſuetudinem Ordinis noſtri, quantùm fieri poterit, accommodando.

Ex Decret. 1634

A Choro, publicáque recitatione diuini Officij nemo abſit, niſi iuſto impedimento prohibitus de Superioris licentia. Iique maximè adeſſe ſemper ſtudeant, quorum aliqua propria functio eſt vel Officium in Choro. Qui autem abfuerit, det operam vt in Choro, vel alio certè loco qui ſacram precationem deceat, & euagationi animi occaſionem non præbeat, Officium recitet.

Vt iam digeſti ſurgant. A Paſcha ad Kalendas Octobris non liceat cuiquam, cùm poſt Completorium itum eſt in Dormitorium, ſupra horæ ſpatium vigiliam producere: nec reliquo anni tempore ſupra duas horas, niſi Superior id nominatim conceſſerit.

Quot Psalmi dicendi sunt in Nocturnis horis. CAP. IX.

Qualiter æstatis tempore Nocturna laus agatur. CAP. X.

Qualiter Dominicis diebus Vigiliæ agantur. CAP. XI.

HÆc tria Capita Regulæ obseruentur ad literam.

Quomodo Matutinorum solemnitas agatur. CAP. XII.

a In antiquis sic legebatur. Cõuentuali bini. *b In antiquis legebatur.* Quaterni.

DIebus Dominicis & Festis quibus ab opere vacatur, in Missa a *maiori quatuor* Cerei accensi super Altare luceant. Diebus verò solemnioribus, hoc est quibus celebrandæ Missæ maioris, Superioris partes sunt, b *sex*. Ex Def. 1631 & Decret. 1634

Qualiter priuatis diebus Matutini agantur. CAP. XIII.

c In antiquis sic legebatur. Quod dicitur ante Pater noster.

L*Itaniæ & Completum est*. Litaniarum nomine intelligimus Kyrie eleison, c Pater noster, & *Orationem diei*. Ex Dec. 1634

In Natalitijs Sanctorum qualiter Vigiliæ agantur. CAP. XIV.

SVperioribus quibuſque Monaſteriorum curæ ſit vt dies feſti a felicis recordationis Sixto V. indicti celebrentur. Quod ne obliuione prætermittatur, notentur ij dies in Breuiarijs & Miſſalibus. Idémquè fiat de alijs
Ex Dec 1634 feſtis à Sede Apoſtolica in poſterum *generaliter* indicendis.

Alleluya quibus temporibus dicatur. CAP. XV.

NE diſcrepemus à ſancta Romana Eccleſia in poſterum Alleluya vſque ad Septuageſimam tantùm canatur. a *a In antiquis addebatur.*
Ex Decret. 1611. 1614. 1634. Gloria Patri etiam à feria quarta hebdomadæ ſanctæ vſque ad Paſcha omittatur. Qua hebdomada ſi Cardinalis ſanctæ Romanæ Eccleſiæ aut Princeps Sæcularis magnæ potentiæ qui ad aliquam Eccleſiarum noſtrarum fortè venerit nocturnum Officium noſtri Breuiarij ad Veſperam antecedentis diei, more Romano, celebrari petierit, concedi poſſit.

Qualiter Diuina Opera per diem agantur. CAP. XVI.

IN triplici Officio decantando, hoc eſt Regulæ, Beatiſſimæ Virginis, & Defunctorum, nuſquam diſcedatur à præſcripto Bre-

uiarij nostri [a] Ac semper Beatissimæ Virginis Officium Officio Regulæ præeat, nisi in Completorio. Ex Dec. 1634

a *In antiquis addebatur.* Ordinis.

Officium Beatissimæ Virginis cantu qui dicitur in directum, semper canatur. [b] *Officium verò Defunctorum vnusquisque priuatim genuflexus dicat in Choro. Præterquam in maioribus Anniuersarijs & pro præsenti Defuncto, tunc enim cum tono decantari debet.* Ex Dec. 1607 1610. 1634.

b *In antiquis legebatur.* Itemque Officium Defunctorum, præterquam in maioribus Anniuersarijs, & pro præsenti Defuncto.

Duo Officia simul recitari possint in Monasterijs in quibus sunt literarum studia. Tempore etiam Aduentus vbi conciones habentur & etiam vbique tempore Quadragesimæ. Ex Dec. 1614 1617 Def. 1631. & Dec. 1634

Conuersi quorum in operis & ministerijs temporalibus Monasterij versatur officium, Horarum Canonicarum pensum per Orationis Dominicæ & Salutationis Angelicæ certo numero definitã repetitionem persoluant. Ac pro Vigilijs quidem, aut Nocturnis dicant viginti Pater noster, totidémque Aue Maria: pro Laudibus & Vesperis dena: pro reliquis singulis Horis, quina. Sed diebus Dominicis & festis quibus ab opere cessatur, duplicato penso dicant ad Nocturnos quadraginta Pater & Aue. Reliqua Officia non duplicent. *Donati verò pro Vigilijs, dena: pro Laudibus, & Vesperis, quina: pro reliquis singulis horis, trina quotidie recitent.* Ex Dec 1634

Conuersi diebus Dominicis & festis quibus vacatur, conueniant ad omnes Horas Canonicas, tum diurnas, tum Nocturnas in locum sibi extra Chorum constitutum: vbi Professione antiquiori curæ sit alios interim in officio disciplináque continere. Cæteris diebus

ad Nocturnos, Laudes, & Completorium tantùm conueniant in dictum locum. Reliquarum autem Horarum preces, cùm earum tempus inciderit, vbicumque sunt in opere suo, genibus flexis ante aliquod Oratorium, quantùm fieri poterit, persoluant: nec eas propter vllum opus, aut negotium non penitus necessarium differant.

Ad Salue Regina post Completorium decantandum, & Meditationem subsequentem iidem Conuersi, & ipsi Donati, si possit fieri (de quo Superioris iudicium sit) quàm diligentissimè conueniant, Aqua benedicta post à Superiore aspergendi, & rectà cubitum cum silentio ituri. Sin autem Donati ad Salue Regina venire non poterunt, at Aquæ benedictæ aspersioni semper adsint.

Quot Psalmi per easdem Horas dicendi sunt. Cap. XVII.

Quo Ordine ipsi Psalmi dicendi sunt. Cap. XVIII.

HÆc duo Capita obseruentur ad literam.

De Disciplina psallendi Cap. XIX.

AD diuini cuiusque Officij celebrationem, ne qua ex parte claudicet, iuxta

præſcriptum Breuiarij & Ritualis conficiendi ritè dirigendam, in omni Congregationis Monaſterio eligatur ab eius Superiore Præfectus Cærimoniarum, idem videlicet qui Cantor: cui id Officium ſedulò gerenti omnes in eo genere obediant.

Pſalmi, Cantica, Hymni & cætera in diuino Officio, & Miſſis maioribus canēda ad noſtri Ordinis conſuetudinem accommodentur, ſeruatis quæ præcepta ſunt à ſancto Bernardo Sermone 47. in Cantica Canticorum. Excipimus Inuitatoria, Antiphonas, Reſponſoria maiora, Miſſæ Introitum, Graduale, Verſum, Alleluya, Tractum & Poſtcommunionem. In quibus omnibus decantandis Cantus qui dicitur in directum adhibeatur. Antiphona tamen Salue Regina proprio cantu ſuo, more noſtri Ordinis, poſt Completorium canatur.

In nonnullis maioribus feſtis, vt populo qui fortè frequens in aliquam noſtrarum Eccleſiarum conuenerit, magis ſatisfiat, ſi Cho- Ex
rus idoneam canendi peritiam habuerit, & Dec.
Superiori placuerit, poſſit integra Miſſa Can- 1610
tu Ordinis decantari. *Accentus autem ſer-* 1611.
uentur in cantu. 1634

Regulæ Officium aliquantò grauiùs & lentiùs cantetur, quàm Beatiſſimæ Virginis.[a] Quod tamen ipſum diſtinctè, & cum aliqua reſpiratione, vel pauſa in medio quoque verſu pronuntietur. Diebus verò Dominicis & Feſtis, præſertim ſolemnioribus in Regularis & Beatiſſimæ Virginis Officij decantatione maior etiam lentitudo ſolito adhibeatur.

Ex Def. 1631. & Dec. 1634.

a *In antiquis addebatur.* & hoc lentius, quàm Officiū Defunctorum Quod tamen, &c.

Ex Dec. 1607 1610 1634 *Nocturni ac Laudes in directum cantentur exceptis festis primæ Claſſis.*

In nulla diuini Officij aut Miſſarum parte liceat cantu figurato, aut ſymphoniaco, vel muſico vti, nec Organis, aut alio quouis genere muſici Inſtrumenti. Longiſſimèque abſint hæc omnia à monaſteriis noſtris. Nec in ea re diſpenſari poſſit.

De Reuerentia Orationis. Cap. XX.

~~Ex Def. 1631. & Dec. 1634~~ a ~~Eruetur ad literam.~~

~~a Totū hoc caput sic legebatur.~~ *Cùm omni puritatis deuotione, &c.* Ne per aſpectum Extraneorum animus per ſeipſum ſatis lubricus & mobilis ab Oratione & pijs meditationibus ad inania auocetur, non admittantur Extranei in Choros Monaſteriorum noſtrorum tempore quo celebratur diuinum Officium, nec intra cancellos altaris, niſi Religioſi & Clerici.

De Decanis Monaſterij.

Cap. XXI.

Ex Def. 1631. & Dec. 1634 S*I maior fuerit Congregatio &c.* § a *Cum in noſtris Monaſterijs Profeſſorum Clericorum numerus non adeò excedat*, ſufficiat ijs regendis poſt Superiorem Prior in Abbatijs, *præterquam in Fulienſi in qua erit vltra Priorem Supprior:* in Prioratibus verò poſt Superiorem id eſt Priorem Supprior, *qui Prior & Supprior ſemper ex Sacerdotibus eligentur.*

a *In antiquis ſic legebatur.* Si in aliquo Monaſterio Congregationis noſtræ fratres Profeſſi, Clerici plures quàm viginti fuerint, Superior eius Monaſterij cum Seniorum conſilio in

singulas Decanias singulos Decanos eligat & constituat, idque ex ordine Sacerdotum ne peccetur in sacros Canones. Quod etiam in Prioris, Supprioris, & Magistri Nouitiorum electione seruetur. Si tamen paucitas Sacerdotum idoneorum in aliquo Monasterio id non sinat, liceat interdũ permissu Superioris Congregationis Suppriorem aut Decanum ex ordine Diaconorum eligere. Dicti autem Decani denis Fratribus singuli præsint. Quòd si Professorum Clericorum numerus vicenarium non excesserit, sufficiat iis regendis post Superiorem Prior & Supprior in Abbatijs: in Prioratibus verò post Superiorem id est Priorem Supprior.

a In antiquis legebatur. Ignoratur, Nec ea ipsa intelliguntur quę quotidie in Regula & Breuiario legũtur procul à nobis repellatur. Quare placet in eorũ gratiam qui linguæ Latinæ imperiti sunt, studium Grammatices in nostra Monasteria admitti: vt ei quãtum necesse erit iudiciò Superioris operam dent.

Secundùm vitæ meritum & sapientiæ doctrinam. Etsi probitati & sanctimoniæ quantáuis doctrina aut eruditio ne comparari quidem potest: cùm tamen illi ex hac multum roboris & præsidij accedere soleat, vt nostris ad suæ salutis & alienæ rem feliciter gerendam in Domino, nullum genus auxilij desit, operæ pretium visum est hoc etiam doctrinæ adiumentum illis tradere: præsertim vt id genus inscitiæ quo Officij ratio periculosè a ignoratur, procul à nobis repellatur. Quare placet *vt in qualibet prouincia vnũ ad minus sit Monasterium studiis deputatum, vbi non sint Nouitij: in quo legantur Scientiæ Philosophiæ præsertim ac Theologiæ iis quos Superior Generalis aut Prouincialis ad id iudicauerit idoneos. Monasteria autem illa, pro maiori quiete & progressu Studentium, extra vrbes, quantùm fieri poterit, assignabuntur.* Ex Dec. 1607 1610 1634

Eius studij exercitatio quotidiana sit, exceptis Festis quibus vacatur ab opere, alijsque diebus quibus Superior Monasterij propter aliquas causas eam intermittendã censuerit.

Statuimus etiam vt ad vtilitatem tum promotorum ad Ordines, tum promouẽdorum,

vno aut altero die cuiúſque Hebdomadæ ratio Fidei Articulorum, Sacramentorum Ecclesiæ, Decalogi, aliorúmque eiuſmodi ſimplici, miniméque curioſa explicatione tradatur. Sacerdotes denique ad Scientiã Caſuum Conſcientiæ vno minimùm die cuiúſque Hebdomadæ informentur [a].

Omnibus autem in vniuerſum [b] omni librorum obſcœnorum, aut inania tractantium lectione interdicimus [c].

Ex Dec 1601 1604 1634 *Fratribus ſtudio literarum ſub magiſtro quotidie vacaturis puta Philoſophiæ, Theologiæ, ac Caſuum Conſcientiæ ab omni opere manuum immunitas & vacatio concedatur illis interuallis, quæ pro labore manuum à Regula deſignantur: à communibus tamen exercitiis regularibus nequaquam excuſentur, vt Officiis coquinæ, Lectoris Menſæ, aut Chori, ſeu aliis Obedientiis à Regula aut à Superiore iniunctis, cum ſic ipſi neceſſarium viſum fuerit. Qui verò ad ſtudia vocati ipſis cum diligentia & fructu operam nõ dederint, ab iiſdem ſtudiis amoueantur, & ad communem aliorum obſeruantiam reuocentur.*

Ex Decret 1617 1620 1634 *Lectores Theologiæ ac Philoſophiæ cum actu legunt ſicut & Prædicatores cum actu concionantur, à quibuſdam diuinis Officiis aliiſque* quotidiè in ſtudio literarum verſabuntur, vnum ſaltem interuallum temporis, quo Diuinorum Officiorum celebrationes inter ſe diſtant, operi manuum impendere, Alij autem quorum in ſtudijs literarum quotidiana exercitatio non erit, iis tantùm diebus quibus prælectionem accipient; eamdem ab opere manuum vacationem habeant. Liceat tamen Superiori Monaſterij alicui maiori otio indigenti propter alios docendos, vel habendam concionem omnis operis manuum immunitatem dare.

[a] *In antiquis addebatur.* Ad ſtudia Grãmatices ij tantùm vocentur quos Superiori Congationis, Prouinciali, aut Viſitatoribus Superiorem Monaſterij in conſilium adhibentibus, viſum fuerit.

[b] *In antiquis addebatur.* Maximéq; ijs qui linguæ Latinæ ſtudebunt.

[c] *In antiquis ſic legebatur.* Ne autem nimio diſcendi ſtudio opus manuũ deſeratur, teneantur ij ipſi qui quo-

nonnullis regularibus exercitiis excusari debent Superioris arbitrio.

Conuersi nullo pacto literis operam dent, aut id sibi concedi petant. Qui tamen eorum expeditè legere sciuerint, iis præter libellum de Doctrina Christiana, & Horas Beatissimæ Virginis alius tantùm liber Spiritualis concedi possit. Qui eorum plus in hoc genere sibi assumpserit, ieiunio panis & aquæ vnum diem mulctetur, aut aliter puniatur arbitrio Superioris.

Quòd si quis fortè ex eis, &c. Superior Monasterij si quem suorum propter scientiam, existimationem, nomen, aut etiam Officium, & munus grauius quo fortè fungitur, aut propter aliam quamcúmque causam sibi placere & superbia efferri animaduerterit: aut propter naturæ vel ingenij eius propensionem ad inanem gloriam periculum esse viderit, ne in id vitium incidat, omnem rationem prudenter ineat, qua malo vel orto medeatur, vel orienti occurrat, & saluti Fratris, & Congregationi (cuius in humilitate & contemptu omnis humanæ gloriæ summum decus & dignitas est) prospiciat atque consulat. Quinetiam si necesse esse viderit, eum qui propter Officium sese insolenter effert, de Officio deiiciat.

Quomodo dormiant Monachi.

Cap. XXII.

S*Inguli per singulos lectos, &c.* Vt & honestati & studio sanctæ Orationis solitudinem

nem amantis eadem opera seruiatur, Statuimus vt in posterum, vsitato aliis Religionibus more, nostrorum Monasteriorum Dormitoria in Cellulas distincta sint.

Singulis Fratribus singulæ Cellulæ sint, exceptis Nouitiis & nouis Professis, qui quamdiu Magistro Nouitiorum suberunt, vnicam maiorem Cellam lectis vnicuique separatim assignandis distinctam habeant vniuersi.

Ex Def. 1631. Dec 1634

Cellula cuiusque Monachi a sit longa *lata & alta* palmos duodecim *seu pedes regios octo*. Ostium sit *tres* palmos *circiter* latum, altum *nouem*. Fenestra alta sit *quatuor* palmos cum dimidio *seu tres pedes*, lata *duos palmos* cum dimidio. Cellulæ ostium *cum claui* ad excludendos sæculares claudatur: *ita tamen vt Superior communis clauis operâ cuiusuis Cellæ ostium aperire possit, & eam ingredi cum expedire iudicauerit*. Superioris tamen & Magistri Nouitiorum, *Procuratoris Prouincialis, & Secretarij Superioris Generalis* Cellulæ possint *claui peculiari* obserari.

Ex Dec 1622 Def. 1628 1631 Dec 1634

a *In antiquis legebatur.* Longa sit palmos duodecim, lata decem, alta item decẽ. Ostium sit duos palmos cũ dimidio latũ, altum octo. Fenestra alta sit duos palmos cũ dimidio, lata palmũ cum dimidio. Cellulæ ostium pessulo ligneo, aut etiã ferreo (si cõmodius videbitur ad excludendos *Sæculares*) intus claudatur funiculo aut alia quauis ratione, dummodo sine claui, extrinsecus aperiendum. Superioris tamen & Magistri Nouitiorũ Cellulę possint obserari

Ex Def 1625 1628 1631 Dec. 1634

Cellula quæque habeat in Superiore parte ostij sui foramen rotundum, tabella ductili, quæ in vtramque partem facilè agatur, extrinsecus coopertum: nimirum vt per id foramen, Frater Cellula sua inclusus possit conspici à Superiore, vel Superioribus, quibus tãtùm hoc concedimus: vt quid agat Frater, studiis-ne spiritualibus vacet, an otio fortè langueat, scire possint. Nec quisquam id foramen intus occludere, aut aperire audeat. Qui contrà fecerit, ieiunium panis & aquæ per vnum diem in medio Refectorio subeat. Ta-

bellæ autem supradictæ affixa sit Imago Sancti alicuius in charta depicta, ex quo Sancto Cellula nomen accipiat.

Sicut Cellulæ Dormitorij similes inter se & vniformes esse debent sic etiam supellex ipsarum prorsus vniformis, vt in omnibus simplicitas & paupertas monastica eluceant.

In quaque Cellula sit lectulus ligneus operis simplicissimi, & in eo substratus saccus palearum aut matta iuncea cum sacculo palearum pro capitali: postremò sagum vnum, aut alterum, si opus fuerit, id est, stragula simplicitatis religiosæ ad corpus cooperiendum. Qui tamen voluerit super nudis tabulis somnum capere, liceat, nisi Superior nominatim prohibuerit.

Imagines religiosæ sint in quaque Cellula duæ, aut tres ad summùm, eæque simplices, auro aut argento nequaquam illitæ. Sit etiam, sella cum mensula, pluteolus aut asser ad aliquot libros & alia necessaria apponẽda.

In Cellulam alienam nemini præter Superiorem ingredi fas sit, qui licentiam ab eo nominatim non habuerit. Quam tamẽ non cõcedat postquàm pulsatum est ad Salutationẽ Angelicam Vesperi, aut antequam pulsatum sit manè, aut tempore quietis Meridianæ. Qui secùs fecerit ieiunio panis & aquæ plectatur, aut alia pœna grauiori arbitrio Superioris.

Quoties quis de licentia Superioris in Cellulam alienam erit ingressurus, dicat ad ostiũ Cellulæ, Benedicamus Domino. Qui autem intus est, respondeat, Deo Gratias. Nec ille antè intret quàm hoc audierit. Et dum ambo

ibi fuerint ſit oſtium apertum.

Liceat cuique Fratrum ingredi in Cellulam Superioris, & cuique Nouitio, & nouo Profeſſo in Cellulam Magiſtri Nouitiorum.

Candela in eadem Cella, &c. Cellæ illius nomine ipſum Dormitorium intelligimus, Cellulis, vt diximus, diſtinctum. In quo candela, aut lucerna ſit, aliquantò antequàm exeatur è Completorio, accendenda: vt Fratres dum è Choro in Dormitorium veniunt, lumen ibi reperiant. Idque lumen totam noctem vſque ad diem perduret. Dormitorium autem Fratribus ingreſſis obſeretur, tradantúrque claues Superiori.

Dormitorium Cellulæque omnes ſingulis ſaltem hebdomadis euerrantur, omnibúſque ſordibus expurgentur.

Fratres per Dormitorium ambulantes placidè & ſuſpenſo veſtigio ambulent, ne quo ſtrepitu alij obturbentur.

Veſtiti dormiant &c. Nemo ſine Cuculla & Caputio dormiat (cùm ex iis conſtet veſtitus Monachi) nec diſcinctus.

De Excommunicatione Culparum.

Cap. XXIII.

QVamuis culpæ quæ committi poſſunt à Monachis, tam multæ, variæ, multiplicéſque ſint, vt nec ipſæ, nec pœnæ ſingulis ipſarum debitæ deſcribi ſigillatim vllo modo poſſint: vt tamen Superioribus aliqua lux afferatur, qua varietates earum poſſint internoſcere, atque ita peccantibus pro modo

culpæ cuiúsque iustas pœnas irrogare: operæ pretium duximus culpas omnes in pauca genera conferre, & cuique generi pœnam eius mensuræ respondentem definire: ita tamen vt ea Superioris arbitrio frequenter augenda vel minuenda sit: cum sæpè propter circumstantias, & culpæ suo genere leues, graues reddantur, & suo genere graues, leues fiãt. Igitur vt Culpas leues taceamus, ponatur Culparum maioris momenti tria esse genera, & idcirco pœnas quoque in triplici esse differentia. Quod videlicet S. Benedictus voluit, cum tres Excommunicationis modos constituit. Culpæ sunt Graues, Grauiores, & Grauissimæ. Grauis Culpa est in quam qui incidit Mensæ participatione priuatur. Cui pœnæ adiunctæ sunt & aliæ: cujusmodi est prohiberi Psalmum, aut Antiphonam in Choro imponere, & Lectionem recitare. Item refectionem cibi post Fratrum refectionem capere. Quæ quidem pœna quamuis segreget Fratrem a Fratrum cœtu, quod ad hæc attinet, in aliis tamen rebus ab eorum consortio non seiungit.

Grauior Culpa est, in cuius pœnam Frater non solùm à Mensa communi & aliis adiunctis excluditur, sed ab ipso etiam Oratorio. Quapropter omni sermone, commerciòque Fratrum ei interdicitur, debetque seorsum ab alijs refici, & opus ei iniunctum facere.

Grauissima verò Culpa est, cuius pœna propriè Excommunicatio dicitur: qua quidem qui tenetur, à Superiore tamquã membrum putridum ab omni aliorum societate

præciditur & amputatur. Qui videlicet præfracto & obſtinato animo contumax & rebellis nec verborum admonitione, nec prædictarum leuiorum Excommunicationum pœnis, nec corporali caſtigatione, ſanari potuit: ſed ipſis remedijs ingraueſcente morbo animi deterior factus, magis in dies inſoleſcit, & in ſuperbiam maiorem elatus nulli generi curationis ad ſanandam eius animam adhibitæ locum relinquit. Atque hæc propriè eſt Excommunicatio Canonica, quæ excludit à Sacramentis & Communione fidelium, cùm duæ ſuperiores Monaſticæ ſint Excommunicationes, aut potiùs Excommunicationis imagines & imitationes quædam.

De culpa Leui.

LEuis Culpæ nomine intelligimus omne peccatum quod per imprudentiam, au ignorantiã, aut repentino cuiuſdam leuiori paſſionis motu, aut iudicij minus recti vitio, obliuione, incuria, negligentia, aliiſque eiuſmodi minoris prauitatis cauſis, non mala mente, aut improbo animo admittitur.

Si quis non omnibus relictis, vt vocatur ad diuinum Officium, confeſtim, (modeſta tamen feſtinatione) ſeſe cõtulerit in Oratoriũ.

Si ad primum Gloria Patri cuiuſque Officij non adfuerit in Orarorio: aut ſine permiſſu Superioris omnino ab Officio abſuerit.

Si in Oratorio diuini Officij tempore vagis & curioſis oculis, aut quouis capitis, manuũ, reliquíve corporis indecoro & parũ religioſo geſtu aut motu, animi ſui leuitatẽ prodiderit.

Si quis cùm in Capituli, Lectionis, aliorúmve verborum quæ in Choro aliis audientibus vnus tantùm pronuntiat, recitatione errauerit, aut aliud quiduis quo turbetur Chorus, admiserit, non continuò coram omnibus terram fuerit osculatus; aut si dum cantat cùm alijs, aliquo errore lapsus, non statim terra digitis contacta satisfecerit.

Si quis in Choro, Capitulo, Refectorio, aliisve locis in quæ cœtus vniuersus Fratrum conuenit, risum ediderit, aut aliis concitauerit.

Si quis inclinationibus, genu-flexionibus, aliisve Cærimoniis ritè religioséque obseruandis negligentior fuerit.

Si in diuino Officio dormitauerit.

Si in Oratorio, aut Dormitorio, strepitum quo alij obturbentur, ediderit.

Si cùm habeat loquendi facultatem, de rebus vanis & inanibus sermonem fecerit.

Si res Monasterij negligenter tractauerit.

Si vas aut aliud quidquam ex supellectili fregerit, aut amiserit.

Si Capitulo, aut Lectioni Collationum quæ fit ante Completorium, non adfuerit: aut prætermissa communi Conuentus refectione, in alteram posteriorem, quæ Lectoris mensæ & Coquorum est, cibum capere sine licentia distulerit.

Si proclamatus ab alio, eum vicissim eodem die proclamauerit.

Si otiosus per Monasterium vagatus fuerit.

Si in alterius Officium se interposuerit eo inuito.

Si egreſſus è Monaſterio alia loca petierit, quàm ad quæ licentiam eundi à Superiore accepit.

Si reuerſus in Monaſterium non ſtatim adierit Superiorem.

Hæc aliáque eiuſmodi peccata leuiora, primò quidem verbis caſtigentur, pòſt autem proclamatione facta in Capitulo, aut coram Superiore, qui peccāti iniungat vt Pſalmum, aut aliud in pœnitentiam recitet, aut vt in Refectorio, vel alibi in conuentu Fratrum culpam ſuam ipſe palàm pronuntiet, eiúſque veniam à Deo, & Fratribus petat. Ad idem pœnæ genus pertinet humi cibum capere in Refectorio: in Choro cùm ceſſatur ab Officij celebratione, paſſis brachiis aliquantiſper preces aliquas recitare: genibus flexis precari Deum vt ſibi peccatum condonet: in aliquo abiecto miniſterio verſari.

Cui autem hæ pœnitentiæ nihil proderunt ad emendationem culpæ, volumus eam culpam quamuis per ſe leuem, in numerum grauium referri, & pro graui haberi, atque plecti. In quo Superioris erit acri iudicio adhibito, rem expendere, vt leues culpas à grauibus prudenter diſcernat. Fit enim ſæpè vt peccata quæ genere ſuo leuia ſunt, propter inſignem contemptum legis, aut præcepti, proteruiámque peccantis, ad grauium peccatorum ordinem pertineant. Quare non tam quid factum ſit, intuendum eſt, quàm qua mente factum ſit: vt culpâ quâque iuſtis ponderibus examinatâ, quæ pœna debeat peccantibus inferri, poſſit ritè conſtitui.

Qualis debeat esse modus Excommunicationis. CAP. XXIV.

De Graui Culpa.

GRauem culpam incurrit Frater, primùm qui contra præceptum Superioris aliquid quantumuis paruum, minimique momenti committit. Nec tamen id propterea mortale peccatum censeri debet, nisi natura sua tale fuerit; aut cum contemptu præcipientis admissum sit; aut Superior in virtute Sanctæ Obedientiæ iusserit.

Item, qui ieiunia Regularia sine licentia violat.

Qui cum aliquo priorum suorum peruicaciter contendit.

Qui superbè respondet Superiori.

Qui alteri calumniando detrahit, aut alterum contumelia afficit.

Qui cum altero rixatur, siue in Monasterio, siue foris; vel qui deditâ operâ mentitur.

Qui silentium inutili sermone frangendi, aut in alia quauis re delinquendi consuetudinem habet.

Qui suum, aut alterius peccatum defendit.

Qui literas ad aliquem mittit, aut ad se missas legit, non antè monstratas Superiori.

Qui negotium aliquod extraneum suscipit sine licentia Superioris, aut susceptum cum Superiore non communicat.

Qui in domo sæculari, aut alibi seorsum à

ſocio cum muliere loquitur, ita nimirum vt videri non poſſit.

His aliiſque huiuſmodi grauibus culpis, vt primum admiſſæ ſunt, pœnarum quæ ſequuntur, aliqua inferatur. In pane & aqua ieiunare: Aliquot dies è Monaſterio pedem non efferre, & interim continuo ſilentio obmuteſcere: Pedes ſingulorũ Fratrũ in Capitulo oſculari, peccatũ palam confitendo, petendóque ſuppliciter veniam: Verberibus ſeipſum cædere. Has aliáſque ſimiles pœnas (cuius generis ſunt quæ in Regula S. Benedicti ſunt deſcriptæ) luant qui culpam grauem admiſerint. Quæ tamen pœnæ arbitrio Superioris habita ratione circumſtantiarum culpæ minui augeríque poſſint.

De grauioribus Culpis. Cap. XXV.

CVlpa grauiori tenetur qui manifeſta contumacia aut rebellione Superiori negat obedientiam: aut inobedientiam ſuam malitioſè defendit.

Item, qui cum Superiore ſiue in Monaſterio, ſiue foris proteruè contendit.

Qui contra Superiorem aliquid occultè ſtruit, aut machinatur: aut ad excitandam diſcordiam in Monaſterio, vel Congregatione cum alio vel alijs ſocietatem init.

Qui Superiorum imperium detrectans ad præſidium extraneorum, & vias ab inſtituto Regulari alienas confugit.

Qui Superiorem aliquâ iniuriâ afficit, aut

Qualis debeat esse modus Excommunicationis. Cap. XXIV.

De Graui Culpa.

GRauem culpam incurrit Frater, primùm qui contra præceptum Superioris aliquid quantumuis paruum, minimíque momenti committit. Nec tamen id propterea mortale peccatum censeri debet, nisi natura sua tale fuerit; aut cum contemptu præcipientis admissum sit; aut Superior in virtute Sanctæ Obedientiæ iusserit.

Item, qui ieiunia Regularia sine licentia violat.

Qui cum aliquo priorum suorum peruicaciter contendit.

Qui superbè respondet Superiori.

Qui alteri calumniando detrahit, aut alterum contumelia afficit.

Qui cum altero rixatur, siue in Monasterio, siue foris; vel qui deditâ operâ mentitur.

Qui silentium inutili sermone frangendi, aut in alia quauis re delinquendi consuetudinem habet.

Qui suum, aut alterius peccatum defendit.

Qui literas ad aliquem mittit, aut ad se missas legit, non antè monstratas Superiori.

Qui negotium aliquod extraneum suscipit sine licentia Superioris, aut susceptum cum Superiore non communicat.

Qui in domo sæculari, aut alibi seorsum à

ſocio cum muliere loquitur, ita nimirum vt videri non poſſit.

His aliiſque huiuſmodi grauibus culpis, vt primum admiſſæ ſunt, pœnarum quæ ſequuntur, aliqua inferatur. In pane & aqua ieiunare: Aliquot dies è Monaſterio pedem non efferre, & interim continuo ſilentio obmuteſcere: Pedes ſingulorũ Fratrũ in Capitulo oſculari, peccatũ palam confitendo, petendóque ſuppliciter veniam: Verberibus ſeipſum cædere. Has aliáſque ſimiles pœnas (cuius generis ſunt quæ in Regula S. Benedicti ſunt deſcriptæ) luant qui culpam grauem admiſerint. Quæ tamen pœnæ arbitrio Superioris habita ratione circumſtantiarum culpæ minui augeríque poſſint.

De grauioribus Culpis. CAP. XXV.

CVlpa grauiori tenetur qui manifeſta contumacia aut rebellione Superiori negat obedientiam: aut inobedientiam ſuam malitioſè defendit.

Item, qui cum Superiore ſiue in Monaſterio, ſiue foris proteruè contendit.

Qui contra Superiorem aliquid occultè ſtruit, aut machinatur: aut ad excitandam diſcordiam in Monaſterio, vel Congregatione cum alio vel alijs ſocietatem init.

Qui Superiorum imperium detrectans ad præſidium extraneorum, & vias ab inſtituto Regulari alienas confugit.

Qui Superiorem aliquâ iniuriâ afficit, aut

maledictis insectatur.

Qui pœnitentiis sibi pro culpa iniunctis defungi pertinaciter recusat: aut ad humiliora ministeria sese abiicere cum pertinacia renuit.

Qui alicui suasor & author est, vt aliquid graue contra Disciplinam Regularem, aut præceptum Superiorum faciat.

Qui à Regulari correctione appellat: aut appellanti consentit, vel adhæret.

Qui Prouincialis, aut Prior Constitutionum obseruantiam negligi patitur, postquam fuerit admonitus.

Qui literas ad Superiorem Congregationis, aut Seniores Assistentes, vel ab ipsis ad alium aut alios missas aperit, aut malitiosè detinet.

Qui secreta Monasterij aut res in Monasterio gestas Extraneis reuelat.

Qui ad altiorem quemcumque dignitatis gradum in Congregatione assequendum authoritate Principis Sæcularis, aut Ecclesiastici abutitur.

Qui Professus, aut Sacerdos sine legitima dispensatione diuini Officij recitationem per integrum diem prætermittit.

Qui ei à quo offensus est, veniam petenti denegat.

Qui nudum corpus alterius tangit, excepto si infirmitas valetudinis exegerit.

Qui ostio clauso cum aliquo est in Cellula sua.

Qui recedit à consueta vestitus ratione.

Qui alium quemuis iniussu Superioris vel

leuiter percutit.

Qui alium falsò accuſat.

Qui ex Congregationis aut alicuius Monaſterij, aut etiam Fratris cuiuſuis infamatione apud extraneos ſibi patrocinium quærit. Iſque præter alias pœnas Actiua & Paſſiua voce priuatus ſit, per annum aut ampliùs, ſi Superiori videbitur.

Qui ſuſurro, murmurator, detractor, aut perſpicuè mendax eſt.

Qui vel ſemel inebriatur.

Qui Officialis in Officio ſuo fraudem committit.

Qui Conuerſus preces ſuas ſciens omittit.

Qui vel tantulum pecuniæ ſciens plus viginti quatuor horis ſeruat inſcio Superiore.

Qui aliquid emit, aut mutuò accipit, aliter quam per Superiorem, aut Cellerarium, aut de Superioris conſenſu.

Qui malitiosè egreditur de Monaſterio ſine ſocio ſibi aſſignato, aut cum alio, quàm qui aſſignatus eſt.

Qui veniens in vrbem in qua Monaſterium aliquod Congregationis eſt, non petit rectà Monaſterium, ſed priùs in aliam domum diuertit. Cuius culpæ grauitati multùm accedit, ſi extra Monaſterium pernoctet.

Qui ſine licentia extra Monaſterium quidquam cibi, aut potus capit ſine neceſſitate.

Qui in Monaſterio non ægrotus, & ſine legitima licentia, vel foris, niſi in morbo qui licentiam ei impetraret in Monaſterio, carnibus veſcitur.

Qui sine licentia nouum locum Monasterio fundando accipit, aut maiorem aliquam structuram ædificij sine licentia Superioris Congregationis, aut Prouincialis aggreditur.

Qui priuati alicuius Conuenticuli conscius nõ patefacit: & generatim qui cũ aliquid sciat vnde Cõgregatio vniuersa vel Monasterium aliquod possit detrimentum capere, tacet.

Qui malitiosè dicit aliquid quod Cõgregationi, vel alicui Monasterio possit esse dãno.

Qui dissidium inter Fratres excitat: aut factionis, seu partialitatis in Monasterio, vel Congregatione exortæ particeps est. Cuius culpæ vel qui probabiliter suspectus est, grauiori pœnæ sit obnoxius.

Qui de pœnis sibi propter culpas irrogatis à Superiore suo apud alium quam Superiorem Congregationis, Prouincialem, aut Visitatores conqueritur.

Qui Conuersus Tonsuram fratrum Clericorum vsurpat.

Qui sine legitima licentia sacros Ordines suscipit. Cuius culpæ reus ipso facto ab Ordine suscepto, vsque ad Capitulum generale suspensus sit, nec possit cum eo dispensari.

Harum autem, aliarúmque eiusmodi culparum grauiorũ pœnæ sunt, primùm à Mensa communi, & Choro, & omninò à societate Fratrũ segregari, vt cum huius culpæ reo, quãdiu in pœnitentia est, non liceat cuiquam Fratrum colloqui sine speciali licentia: Deinde cibum humi capere in medio Refectorio ieiunantem in pane & aqua: Ante & post sin-

gulas Horas Canonicas, itémque post Gratiarum actiones refectionem consequentes, intrantibus in Oratorium, & exeuntibus Fratribus prostratum iacere ante fores Oratorij: In Cellula sua tamquam carcere cõclusum manere, silentium seruantem. Quibus pœnis si culpæ magnitudo postulauerit, aliæ accedant, arbitratu Superioris (qui cùm opus fuerit, admoneat semel atque iterum secundùm Regulam) quales sunt, Flagellis se cædere in conspectu Fratrum per spatium temporis quod Superiori videbitur: Voce actiua & passiua ad tempus priuari: De munere & Officio imposito deijci: Aut etiam de gradu quem obtinet in conuentu ad infimum locum ad tempus deuolui, si Clericus est, post omnes Clericos; si Conuersus, post omnes Conuersos. In quibus aliisque consimilibus vt iustus pœnæ modus statui possit, habeatur ratio circumstantiarum culpæ cuiusque: nec quantùm fieri poterit, pœnæ in Regula præscriptæ prætermittantur.

De ijs qui sine iussione Abbatis iunguntur Excommunicatis.

CAP. XXVI.

Qualiter Abbas debeat esse sollicitus circa Excommunicatos.

CAP. XXVII.

OBseruentur hæc duo Capita sicut sonant.

De ijs qui sæpius correcti non emendauerint. Cap. XXVIII.

De Grauissima Culpa.

QVòd si nec ita se correxerit, &c. Culpam grauiorem sequitur grauissima, de qua S. Benedictus hîc agit postquam de alijs egit. Est autem Culpa grauissima, primùm hæresis, quod malorum omnium profundum iure dicitur, & cuius cognitio ad maiores iudices pertinet.

Deinde ea peccantis in vitio suo pertinacia & obstinatio, vt neque peccatis abstinere, nec pœnas, aut pœnitentias sibi indictas sustinere velit: aut certè cum eas frequenter subierit, iudicio grauium prudentiúmque Patrum nullum inde sanioris mentis, aut emendatioris vitæ fructum percipiat.

Item Superioris quæcumque percussio. Estque percussor ipso facto Excommunicatus, nec ab alio quàm Superiore Congregationis, aut ab eo quem ille ad id nominatim delegauerit, absolui possit. Ac reus in carcerem cōfestim detrudatur, & cum alijs pœnis, tum pœna circulari (quod est in Capitulo omnes circumire, & genibus flexis nudatum tergum verberandum præbere) semel in hebdomada per mensem plectatur.

Furtum pecuniæ, vel rei grauioris, & nota-

bilis à Senioribus Monaſterij iudicandæ.

Falſificatio literarum, aut ſigilli Superioris Congregationis, aut Seniorum Aſſiſtentium, aut Viſitatorum, aut etiam Prouincialis, aut denique proprij Superioris, vel adulterini ſigilli vſus.

Vulneratio grauis cuiuſcumque Fratris: eſtque qui vulnerauit Excommunicatus excommunicatione reſeruata Superiori Congregationis.

Criminis cuiuſuis à quouis Fratre Congregationis admiſſi quibuſuis extraneis facta reuelatio, qua Frater aut Congregatio in infamiam, aut damnum aliquod incurrerit.

Apoſtaſia à Congregatione.

Conatus tranſeundi à Congregationis arctitudine, ad noſtri Ciſtercienſis Ordinis laxitatem.

Caſtitatis cum altera perſona opere commiſſa violatio Cuius peccati conuictus per menſem ad minimum carcere concluſus ter quaque hebdomada ieiunet in pane & aqua, & ſexta quaque feria in Capitulo coram omnibus cædatur verberibus, ſitque vltimus omnium Profeſſorum, aut alijs pœnis grauioribus arbitrio Superioris plectatur.

Excitata, aut fota, aut cõſilio adiuta in Monaſterio, vel Congregatione diſcordia & partialitas.

Proprietatis crimen.

Ad impetrandum quoduis priuilegium contra Conſtitutiones Congregationis adhibita contentio.

Quodcũque crimen capitale extremo ſup-

plicio in sæculo puniendum: qualia sunt Sacrilegium, Homicidium, aliáque huiusmodi quibus infamiæ nota incurritur.

His grauissimis culpis, aliisque quas ad idē genus pertinere Capitulū Generale definierit, inferātur aliquæ pœnarū quæ sequuntur, arbitrio Superioris *Generalis, aut Prouincialis*. Ad tempus, aut in perpetuum ab Ordinū sacrorum susceptione, aut vsu suspendi: Ad aliquot annos, aut in perpetuum actiua passiuáque voce priuari; Cædi virgis, ad eamdémque pœnam repeti arbitrio Superioris: Ad tempus, aut in perpetuum carcere constrictū teneri: Pane & aqua tantùm vesci, aut alio ieiunio mulctari ad certū tēpus arbitrio Superioris: De gradu suo infra omnes Clericos, si Clericus est, aut infra omnes Conuersos, si Conuersus est, deiici: Omni Officij administratione spoliari. Quibus accedant pœnæ in Regula descriptæ. Ex Decret. 16;4

Postremò decernimus, vt quibus consuetudo est culpam leuem admittere, pœna graui mulctetur: quibus mos est in grauem culpam labi, pœna grauiori coërceantur: qui denique culpa grauiori frequenter peccant, pœnam grauissimam luant. Atque ita pro culparum ingrauescentium ratione, pœnarum quoque grauitas augeatur.

Vt autē calūniæ, falsæque accusationis occasio præcidatur, si quis aliquē alicuius prædictarū culparum apud Superiorē nō simpliciter denūtiando, sed accusādo & criminādo insimulauerit, is nisi crimen quod infert, legitimè probauerit, eiusdem criminis pœnam

iuxta

iuxta ſacros Canones, cum infamia ſubeat.

Vtatur ferro abſciſſionis. Hoc genus abſciſſionis videtur cap. Ne Religioſi, Extra de Regularibus, eſſe abrogatũ: in quo nominatim prohibetur, ne vel perditiſſimi & profligatiſſimi Regulares expellantur: ſed ſi aufugerint, perquirantur, & reducantur, & ſi opus ſit, cuſtodiæ cauſa in carcerẽ conijciantur. Id igitur obſeruari volumus, eiúſque abſciſſionis nomine intelligimus, nõ expulſionem è Monaſterio, ſed ſegregationẽ à cõmuni vſu & conuerſatione Fratrũ, & cuſtodiã carceris. Quã obrẽ ſtatuimus vt in omnibus Cõgregationis Monaſterijs, ſi fieri poſſit, Cellæ ſint in eum vſũ cõparatæ, firmæ & munitæ. In quas, ſi qui fortè, quod abſit, alijs remedijs ſanari nõ poterunt, mittãtur & cõcludantur, ibíque pane & aqua tantũ veſcantur, & iniunctum opus manibus faciant, aut alias pœnas pro culparum grauitate iuxta præſcriptum Conſtitutionum à Superioribus decernendas ſubeant.

Quo decreto tamen non prohibemus quominus Superior Congregationis ſecundùm Priuilegia noſtra, propter aliquam grauem cauſam, Fratri qui Congregationi magno dãno ſit, cum Seniorum Aſſiſtentium conſilio, licentiam tranſeundi ad aliam Religionem dare poſſit: ita tamen vt hic tranſitus Sacris Canonibus non repugnet.

Si debeant recipi Fratres egreßi de Monasterio. CAP. XXIX.

QVi discedunt è Congregatione, duorum sunt generũ. Aut enim fugitiui sunt, aut cũ licẽtia dimißi. Ac de fugitiuis quidem declaramus eos tamquam sancti Instituti desertores & Apostatas, ipso facto Excõmunicatos maiori excommunicatione, à qua, nisi à Superiore Congregationis, & qui ab eo facultatẽ acceperit, absolui non poßint. Quod si redire voluerint, sic accipiantur.

Carcere conclusi per quantũ tempus Superiori Congregationis visum fuerit, triduum singulis hebdomadis in pane & aqua ieiunent, & semel quaque hebdomada virgis cædantur. Egreßi verò è carcere ad infimum locum abijciantur, si Clerici sunt, Clericorum, si Conuersi, Conuersorum, omni præcisa spe restitutionis in pristinum locũ, ac simul iure suffragij quinquennium priuẽtur. Quas pœnas Superior Congregationis pro ratione circumstantiarum & personæ poßit augere, vel mitigare. Præsertim verò si quis sponte sua reuersus fuerit, cum eo agat mitius. Possit etiam Superior Monasterij easdem pœnas arbitratu suo alijs cumulare.

Fugitiui qui retento habitu Religioso intra quinque dies non redierint, aut qui habitũ dimiserint, etiãsi statim redeant, in Excõmunicationem incidisse censeãtur. Qui vtrique cum redierint, tot hebdomadis quot ab-

fuerint, singula ieiunia panis & aquæ, singulásque flagellationes in Capitulo subeant, vltimóque loco Professorum, vt dictum est, constituantur, & voce actiua & passiua per quinquennium careant.

Quòd si retento habitu ante quinque dies reuersi fuerint, quamquam Excommunicati censendi non sunt, ieiunijs & verberibus acriter plectantur, & cùm voce actiua & passiua, tum ipso loco, & ordine quem obtinent in Monasterio, priuentur Superioris Monasterij arbitrio.

Si ad Apostasiam furtum rei maioris, aut aliud graue crimen accesserit, præter pœnas Apostatis decretas, pro ratione facti grauiùs puniantur.

Quòd si quis in Apostasia fuerit Ordinatus, aut post incursam Apostasiā in ea celebrauerit, ab Officij quo abusus est, executione in perpetuum sit suspensus: nisi fortè posteà mutata mente in omni virtute sic enituerit, vt ab ipso Capitulo Generali cum eo dispensandum videatur.

Crimina quæ ab Apostata in Apostasia fortè commissa fuerint, eadem pœna, qua si in Monasterio perpettata fuissent, vindicentur.

Quòd ad alterum discedentium è Congregatione genus attinet; Qui cum venia dimissus è Congregatione exierit, vt ad aliam Religionem transeat, si intra tempus sibi præscriptum in Obedientialibus literis eadem mente discedendi à Congregatione in aliquod Monasterium Congregationis se con-

tulerit, nequaquam recipiatur. Sin autem tempus ei præscriptum, fuerit elapsum, agatur cum eo, sicut cum fugitiuis, aut Apostatis agendum esse diximus.

Qui propter grauissimam culpam in carcerem fuerit aliquando coniectus, ante Capitulum Generale non possit ad aliquam Monasterij Præfecturam, aut aliam maiorem dignitatem promoueri, nisi Superior Generalis dispensauerit.

Qui accepta à Congregatione licentia transeundi ad aliam Religionem, elapso tempore sibi præscripto, extra Congregationem nihilominus cum scandalo tum Congregationis, tum laicorum viuit, nisi monitus ad officium redierit, Superiores Monasteriorum Congregationis loco illi viciniorum agant cum Ordinario, vt is carcere, aliisque pœnis legitimis iuxta sacri Concilij Tridentini decreta coërceatur.

Si quis post Apostasiam pœnitentia ductus, & ad Congregationem reuerti cupiens, ad aliquod eius Monasterium se contulerit, Superior eius Monasterij, dum per literas consulit Superiorem Congregationis quid opus facto sit, Apostatam loco separato ab omni aliorum commercio, & sermone segregatum contineat.

Si verò animo non redeundi ad Congregationem, ad aliquod eius Monasterium venerit, comprehensus in carcerem detrudatur.

Fratribus qui acceptâ licentia à Superiore cũ scandalo per diuersas Prouincias vagantur, & Ex Dec.

tandem reuertuntur ad Congregationẽ; receptis
1604 *imponatur patientia infrà zonam palmum des-*
1607 *cendens, sicut & Nouitiis, per annum integrũ,*
1634 *& in vltimo loco collocentur, & voce actiua &*
passiua per triennium priuentur, adiunctis pœnis aliis hîc & alibi descriptis secundùm culpæ modum.

De Pueris minori ætate qualiter corripiantur. CAP. XXX.

Ex Dec. 1634 a *NOn potest seruari.*

a *In antiquis legebatur.* Ad litteram seruetur.

Qualis debeat esse Cellerarius Monasterij. CAP. XXXI.

CEllerarius Monasterij eligatur &c. In quoque Monasterio Cellerarij electionem ad Superiorem eius pertinere volumus: qui Seniores suos in consilium adhibens studeat quàm maximè poterit, ei Fratrum hoc munus mãdare, qui virtutibus iis quas Sanctus Pater hîc enumerat, sit exornatus. Qui autem electus fuerit, eam modestiã in omni parte officij sui adhibeat, eámque prudentiã, integritatem, synceritatem, & religionem in omni re gerenda præstet, vt cùm à sæcularibus moribus, ab omni auaritia, calliditate, fraude, mendacio, calumnia summè abhor-

reat, exẽplo virtutis prosit omnibus, noceat nemini. Cuius rei curam præcipuam in Superiorum animis altissimè defixam esse cupimus, idque eis quàm maximè commendamus.

Curam gerat de omnibus. Cellerarius extra Monasterium omnia temporalia administret, sintque ei curæ prædia quæque Monasterij, reditus, census, creditæ debitæque pecuniæ. Eius officij sit emere, aut alio modo comparare, & in Monasterium comportanda vel conuehenda curare quæcumque vel ad annonam, victum, & vestitum, vel ad alios quosuis vsus Monasterij necessaria sunt ad præscriptum Superioris, cui quàm diligentissimè obediat.

Animam suam custodiat. &c. Ne cura temporalium rerum sic obrui se sinat Cellerarius, vt in spiritualibus langueat, cùm illæ his tanquam administræ aucillari debeant. Quare det operam vt quàm rarissimè absit à Choro & Officio diuino, à Meditatione & aliis exercitiis Regularibus, quæ quidem illius officium non impediant.

Sine iussione Abbatis & c. In omnibus quæ paulò maioris momenti erunt, vt, verbi causa, in frugum, vini, olei, & alius cuiusuis annonæ in longum tempus reponendæ, & aliarum rerum maiorum comparandarum emptione, cum Superiore communicet.

Non possit nec alteri cuiquam, nec sibi ipsi communem cibum aut potum mutare, vel augere, nisi de mandato Superioris.

Quæ Fratres sine licentia in vsus suos ac-

cipere non possunt , eadem nec ipse Cellerarius possit sibi.

Nihil ducat negligendum. Cellerarius computa & rationes accepti & expensi, item creditæ debitæque pecuniæ quater in anno ostendat Superiori suo, ac sæpius, si iusserit. Ille autem cum Senioribus Monasterij horum omnium rationes ineat & subducat. Idêmque Cellerarius hæc eadem proferat, cum Superior Congregationis, Visitatores, aut Prouinciales venerint in Monasterium visitandi causa. Similiter si ab vno Monasterio ad aliud migret, omnis administrationis suæ rationem reddat Superiori suo.

Solatia ei dentur &c. Si videbitur Superiori, liceat constituere Procuratorē sæcularem Monasterij, hominem spectatæ probitatis: qui in negotiis extra Monasterium gerendis Cellerario sit adminiculo, à Fratrum commercio & aspectu ipso, quantùm fieri poterit, seiunctus, ob eamque rem vbi Monasteria sunt in vrbibus, extra Monasterium habitet. Ac si litigandum fuerit (quòd quantùm fieri poterit, transactionibus, compromissis, & omni alio remedij genere, cedendo potiùs de iure nostro, quàm omnia ad viuum resecando, caueatur) is in foro agat omnia, & cum Superiore Monasterij communicet.

Vtatur etiam Donatis Cellerarius, præsertim ad coëmendas in diem res quasque necessarias. Eorum enim opera efficiet, vt rariùs sibi prodeundum sit è Monasterio. Denique quantùm poterit plateas, mercatus, fora, tribunalia, & loca quæque celebriora de-

clinet, per Procuratorem & Donatos, aut etiã alios potiùs agens quæ illic agenda sunt: quamuis id interdum à Monasterij vtilitate alienum esse videatur.

Non liceat Superiori Monasterij, nedum Cellerario, litem vllam cuique intendere, nisi de consensu Capituli Monasteri: sui.

De ferramentis Monasterij.

CAP. XXXII.

S*Vbstantia Monasterij*, *&c.* Officialis quisque Monasterij simul ac susceperit officium sibi mandatum, res suæ fidei commissas, facto earum inuentario accipiat, vt cum deponet officium, aut quandoque Superiori visum fuerit, fides eius in eis ritè conseruandis & reddendis appareat. Superior autem Monasterij habeat omnia Officialium suorum inuentaria separatim descripta, vt ea nouis Ministris & Officialibus tradat, & exactis eorum officiis repetat, ac diligenter excutiat, numquid desit, aut dissipatum sit, aut etiam accesserit noui, vel instauratum fuerit.

Fiat in quoque Monasterio inuentarium omnium librorum eius, & in prima pagina cuiusque libri scribatur nomen Monasterij cuius est.

Scripturæ & instrumenta omnia ad vniuersam Congregationẽ pertinentia, qualia sunt

Priuilegia, Indulta, Bullæ, Exemptiones, Donationes rerum maiorum Congregationi factæ, aliáque id genus diligentiſſimè custodiantur ab ipſo Superiore Congregationis in Monaſterio in quo habitat. Iſque eorum reddat rationem Capitulo Generali. Copiæ autem authenticæ, & tranſumpta eiuſmodi Priuilegiorum & Chartarum habeantur in quoque Monaſterio, vt vbicumque fuerit opus, poſſint à Noſtris iura quæque, libertates & prærogatiuæ Congregationis aſſeri & defendi.

Quæ autem Scripturæ grauiores ad vnum aliquod Congregationis Monaſtèrium tantùm pertinent, eæ in illo Monaſterio ſeruentur, in capſa tribus diuerſis clauibus obſerata. In eadémque capſa ſeruentur pecuniæ Monaſterij, liber computorum, aut rationum accepti & expenſi: Et harum quidem clauium vna penes Superiorem Monaſterij ſit, altera penes Suppriorem, tertia penes Cellerarium.

Conſtituat ſibi Superior cuiuſque Monaſterij Secretarium, qui reliquas minoris momenti Scripturas & inſtrumenta Monaſterij aſſeruet. Idémque quæ in Capitulo præcipua agentur, eorum acta diligenter in codicem referat, reliqua minora breuiter perſtringat: eáque omnia apud ſe habeat, & cuſtodiat.

Si quid debeant Monachi proprium habere. CAP. XXXIII.

P*Racipuè hoc vitium radicitùs amputetur, &c.* Cum abdicatio Proprietatis, ſicut & cuſtodia Caſtitatis, adeò ſit annexa Regulæ Monachali, vt contra eam nec Summus Pōtifex, iuxta Canones (vnde hæc ad verbum deſcripſimus) poſſit licentiam indulgere, noſtrum profectò eſt hoc Proprietatis crimen ſic exhorreſcere, vt ea ipſa quæ Proprietatis nullam partem attingunt, ſed aditum ad eam parant, refugiamus & declinemus: cum præſertim ea non ſolùm Paupertati, ſed etiam aliis omnibus Religionis & ſanctimoniæ partibus bellum indicat, atque adeò peſtem & perniciem inferat. Ad id autem efficiendum ſancienda duximus quæ ſequuntur.

Qui Monachus in Proprietatis crimen lapſus eſſe deprehenſus fuerit, cùm aliis pœnis grauiſſimis puniatur, tum Monaſterium pro carcere per annum habeat, ita vt ex eo pedem non efferat.

Singuli Fratres initio cuiuſque menſis omnia ſibi ad vſum conceſſa monſtrent, aut ſcripto ſignificent Superiori, vt ipſe quæ ſuperuacanea videbuntur, adimat, quæ neceſſaria, concedat. Idque ſcriptum ſemel minimùm in anno fiat. Ac videat Superior ne quis extra fines ſanctæ Paupertatis à Regula præſcriptæ vlla ex parte prodeat.

Superior Monasterij quater minimùm in anno omnes Cellulas & omnia loca Monasterij adiuncto sibi Suppriore, vel alio ex Senioribus Monasterij de improuiso perlustret, & excutiat, ne quid vllo loco desit, aut superuacuum sit, & ne quid contra disciplinam admittatur. Eadémque operâ si quos animaduerterit aliquarum rerum immoderata cupiditate teneri, nimióque studio aliquid retinere aut amplecti, huiusmodi cupiditatum & propensionum occasiones cautè & prudenter amputet & excidat. Denique non patiatur quemquam rem vllam apud se habere, quàm is ipsi Superiori quandocumque vel ipso nutu repetierit, non sit continuò libentissimè traditurus.

Quidquid à quoque Fratrum fuerit in Monasterium allatum, aut alicui donatione, legato, ab intestato, vel quacumque iuris dispositione vndecúmque obuenerit, id omne non illius proprium, sed commune statim censeatur. Nec ille in eo vel possidendo, vel vtendo plus iuris habeat, quàm alius quiuis Frater, sit autem commune totius Congregationis: liceátque Superiori Congregationis cum assensu Seniorum Assistentium, prout ex vsu Congregationis esse in Domino iudicauerit, id alicui Monasterio, vel pluribus tribuere. Nisi tamen donantium, vel testantium, vel aliter disponentium voluntas repugnet.

Omnia verò necessaria, &c. Quæ cuique res concedi debeat, in arbitrio Superiorum sit: ita prorsus, vt sine eorum permissu, ne vsum

quidem vllius quantulæcumque rei quisquam sibi arroget. Multò verò minus possit de eo quod in vsum suum acceperit, disponere.

Concedendi cuique quod opus est, ea seruetur ratio, vt nihil cuiquam superuacaneum permittatur, nihil necessarium negetur: vt hac ratione omnis occasio præcidatur ea quibus quisque indiget, alia via quàm ex Superioris concessione, sibi quærendi: siue ea ad victum, siue ad vestitum, siue ad valetudinem, siue ad suscepti alicuius muneris ritè gerendi facultatem, aut alia eiusmodi pertineant. Qua in re ministrorum Caritas ita diligens sit, vt indigentium petitionem anteuertat.

Si quis sibi aliqua re, siue ad victum, siue ad vestitum, siue ad officium suum, aut aliud quiduis opus esse existimauerit, primùm cõuertat se ad Deum, & rectum ea de re iudicium precibus ab eo contendat. Deinde si rem Superiori patefaciendam duxerit, patefaciat in Domino, vel sermone, vel breui scripto, ne fortè excidat ei è memoria. Quod cum fecerit, omni in Superiorem reiecta sollicitudine securus expectet otioso animo quod ille censuerit: nec instet, siue ad se, siue ad alium res pertineat. Quidquid autem re intellecta fuerit ab illo statutum, id sine dubio & ad honorem Dei, & ad vtilitatem suam accommodatius ac melius fore sibi persuadeat.

Si qua res alicui à Superiore suo denegata fuerit, is ab alio Superiore eam rem non pe-

tat, nisi quemadmodum illius rei ab illo petitæ repulsam tulerit, & quamobrem tulerit, adiungat.

Transeuntes à Monasterio in Monasterium nihil omninò vel minimùm secum ferre audeant, non antè monstratum Superiori Monasterij à quo discedunt, & sibi ab eo nominatim concessum.

Ne ipsis quidem Superioribus liceat pecuniam apud se habere, sed eam statim suo loco deponant.

Præter Cellerarium nullus omnino Fratrũ, nisi in itinere fuerit, habeat aut expendat tantillum pecuniæ, nisi de Superioris expressa licentia. Sed pecuniam vndecúmque acceptam, vt primùm habuerit, tradat Superiori.

Postremò Superiores Congregationis vniuersos & singulos admonemus, & in visceribus Christi obsecramus, ne qua negligentia, dissimulatione, remissione, indulgentia, aut etiam cupiditate committant, vt aliqua fictione aut interpretatione huius vitæ communis, sanctissimæque Paupertatis diuinus splendor vnquam obsolescat: nec pestiferam consuetudinem vlla die in Congregationem illabi sinant, qua Frater apud se, aut apud alios ita aliquid habeat, vt si spectetur vsus, & disponendi facultas, vera Proprietas sit, & qui hanc fraudem admittit, verbo Monachus, re Proprietarius, & sæpe diuitum & abundantium in sæculo vnus sit.

Si omnes æqualiter debeant necessaria accipere. Cap. XXXIV.

AD literam obseruetur.

De Septimanarijs Coquinæ. Cap. XXXV.

NVllus excusetur, &c. Omnes Sacerdotes & Clerici per vices in coquinæ ministerio adiuuent Conuersos eius officij præcipuos ministros: qui & ipsi per vices, arbitrio Superioris, quantum fieri poterit, inter ipsos mutandas, ad coquinam adhibeantur.

Sacerdotum & Clericorum munus in coquina sit. Aquam & ligna in coquinam portare: lances, patinas & alia vasa escaria, item legumina & olera lauare: mensis ministrare: & reliqua necessaria pro ratione otij persequi. Sed & ipsos Superiores hortamur, vt cùm per occupationes licebit, hoc ipso officio diligenter obeundo, exemplum sanctæ humilitatis alijs præbere non grauentur.

In illorum autem officium nemo se interponat, nec in coquinam ingrediatur. Eodémque modo in Infirmitorium, & in cellas Monasterij, quales sunt Cellæ, Penaria, Vinaria, Vestiaria, Medicamentaria, & aliæ eiusmodi, nisi de licentia Superioris genera-

tim, vel nominatim concessa; non liceat introire: nec cùm necessitas iusserit, nisi permissu eorum qui his Cellis aut receptaculis præsunt.

Singulos biberes & panem, &c. Mixti nomine Lectori mēsæ & Septimanis coquinæ omni tempore[a] concessi, quatuor ad summum panis vncias & singulos vini scyphos intelligimus, nullo adhibito obsonio. *Die bus autem ieiuniȷ Ecclesiastici ad summum duas vncias paulò ante lectionem sumendas.*

Ex Dec. 1601 1634

Reliqua quæ ad eorum officium pertinent, è Rituali petantur.

a *In antiquis additur.* Præterquā ieiunij quod Ecclesia præceperit, cōcessi, &c.

De infirmis Fratribus.

CAP. XXXVI.

NE *aliquam negligentiam patiantur, &c.* Superior Monasterij Fratres infirmos frequenter inuisat, & amanter consoletur, maiorem etiam Caritatem iis præstans, quàm quæ patrum naturalium in filios esse solet.

Vt qui in morbum inciderit, de Superioris licentia in Infirmitorium fuerit deductus, curet Infirmarius, vt quam primùm peccata Sacerdoti confiteatur, & ipsum ægrum tum ad Confessionem, tum ad sacram Communionem hortetur. Videat etiam diligenter vt qui grauiùs ægrotant, Extremæ vnctionis Sacramento maturè muniantur.

Nullus æger Medicum consulat, aut ab eo remedium petat, nisi Superior nominatim permiserit.

Infirmarius Medicum prudenter admoneat, vt cognita ratione morbi Fratris cuiusque, curationem & remedia adhibenda non ægro, sed sibi separatim exponat.

Ægri vt Medicis suis spiritualibus ad animæ salutem, sic Medicis corporalibus & Infirmario ad salutem corporis sanctè obediant.

Si ægri mensæ simul accumbentes plures tribus fuerint, lectio non desit, eáque, si fieri potest, per aliquem ex minus infirmis facienda.

a *In antiquis addebatur.* Eant in locutorium infirmitorio proximũ. Quod si morbus nõ sinat, loquãtur, &c.

Cùm quis ægrorum cum quouis Fratre licentiam loquendi habuerit[a] loquantur in ipso Infirmitorio voce submissa.

Ex Def. 1631. & Dec. 1634.

Balneorum vsus. Balneorum nomine intelligimus domestica balnea. Quæ quidem si in aliquo Monasterio fuerint, permitti possint, externa autem minimè. Nec ea cuiquam concedi possint, nisi à Capitulo Generali, aut si periculum esset in mora, à Superiore Congregationis.

Ægri ne propter infirmitatem infrequentiùs vtantur Confessione, aut Communione, cùm potiùs earum præsidio frequentiùs quàm sani, muniri debeant.

De Senibus, vel Infantibus.

CAP. XXXVII.

Ex Dec 1634

AD præscriptum verborum seruetur, *quoad senes.*

De

De Hebdomadario Lectore.

CAP. XXXVIII.

MEnſis Fratrum, &c. Vbi fuerit maior multitudo Fratrum, ſecunda menſa lectione non careat.

Lectio deeſſe non debet. Legatur ad menſam primò caput Bibliorum latinè, deinde Vita Sanctorum, aut certè alius liber ſpiritualis vulgari ſermone ſcriptus: vt non ſolùm latinè ſcientium, ſed etiam a Conuerſorum vtilitati conſulatur. (Ex Dec 1634) (a *In antiquis addebatur.* Imperitorũ, & ipſorum.)

Poſt Miſſas & Communionem, &c. Ex his verbis occaſionem nacti de ſacra Communione hæc ſtatuimus.

Omnes non Preſbyteri, ſolis Donatis exceptis, Dominico quoque die, & Feſtis b *primæ claſſis*, communicent. Si voluerint frequentiùs, poſſint de Confeſſarij ſui licentia. Abſtinere autem à Communione dictis diebus non poſſint ſine licentia Superioris & Confeſſarij conſilio. (Ex Dec 1634) (b *In antiquis legebatur.* Quæ dicuntur Sermonis.)

Donati decimo quinto quoque die & feſtis c *primæ claſſis*, & frequentiùs ſi voluerint, de licentia Confeſſarij. (Ex Dec. 1634) (c *In antiquis legebatur.* Sermonis.)

Reliquos domeſticos Monaſterij Superior hortetur, vt ſingulis menſibus confiteantur & communicent. Idque ſaltem quater in anno non liceat eis prætermittere.

Sacram Communionem antecedat Sacramentalis Confeſſio peccatorum.

F

Teneantur quique non Sacerdotes semel in hebdomada confiteri, & communicare, die videlicet Dominico. Moneantúrq; Clerici & Conuersi, vt frequentiùs, ac saltem semel præter diem Dominicum confiteantur. Sacerdotes ter, aut frequentiùs in hebdomada: bis certè non prætermittant.

Qui Superioris permissu sacra Communione interdum abstinuerit, Confessionem tamen constituto tempore faciendam non prætermittat sine licentia Superioris.

Quod attinet ad casus reseruatos, seruetur Decretum Sanctissimi Papæ Clementis Octaui.

Iulium vel, vt in Gallia loquuntur, quinque solidos, furatum esse, in hac Congregatione peccatum mortale censeatur. Quare iuxta dictum Decretum casus Superiori reseruatus esse possit. Minoris autem pecuniæ, vel rei furtum minimè: cùm per id decretum eius demum furti peccatum reseruari possit à Superiore, quod peccatum mortale est.

Nemo constituatur Confessarius Fratrum, nisi præuio examine approbatus, aut à Visitatoribus, aut à Prouinciali, aut ab ipso Superiore Congregationis, aut certè ab alijs eorum mandato. Quibus Superior cuiusque Monasterij proponat Sacerdotes, quos ei muneri idoneos iudicauerit.

Si quo tamen casu inciderit, vt repentè Cõfessarij desint in Monasterio, liceat Superiori eius præuio examine probatos Confessarios constituere, idque donec à Visitatoribus,

Prouinciali, vel Superiore Congregationis approbentur vel improbentur.

Confeſſarijs Monaſterij ſic approbatis liceat quorumuis Monaſterij Fratrum, itémque domeſticorum ſæcularium, & poſtulantium habitum Congregationis, vt primùm in Monaſterium admiſſi ſunt, accedente Superioris Monaſterij licentia, Confeſſiones
Ex audire.
Dec
1610 *Idémque ſtatuimus de ijs qui ad Extraneo-*
1611 *rum ſeu ſæcularium confeſſiones audiendas de-*
1614 *putandi ſunt, vt videlicet prius ab Examinato-*
1634 *ribus ad id idonei iudicentur, quàm ad examen*
Ex
Def *publicum mittantur: ad quod mitti non poſſint*
1628 *ſine licentia Superioris Generalis, vel Prouin-*
1631 *cialis, In ſcriptis habita, Et niſi annum trigeſi-*
Dec. *mum compleuerint.*
1634 *Non poſſint Confeſſarij aut Prædicatores,*
Ex *vel alij noſtrorum, negotia temporalia quorum-*
Dec. *libet ſæcularium procuranda vel pertractanda*
1610 *ſuſcipere, niſi reprius cùm Superiore communi-*
1611 *cata, & de eius licentia; quam tamen Superior*
1634 *non concedat, niſi raro, & ob res magni momenti.*

Superior Monaſterij Fratri alicui Confeſſarium habenti alium ſpecialem Confeſſarium ad tempus aliquando concedat, ſi petierit.

Non liceat vlli noſtrûm alii cuiquam Sacerdoti extraneo confiteri, niſi in itinere, cum deeſt Confeſſarius Congregationis.

Hîc autem Fratres Congregationis magnopere hortamur, vt cùm peccati morbo languentium animarum remedium confeſſione præſentius nullum ſit, præter ordinarias

confessiones bis in anno confessionem dimi- Ex
dij anni generalem faciant. In cuius rei gra- Dec.
tiam Superiores Monasterij casus omnes sibi 601
reseruatos, & potestatem ab eis absoluendi 1604
quam habent, non bis quidem, sed semel in 1634.
anno Confessariis impertiant.[a]

a *In antiquis addebatur.* Cæterùm audiendi cõfessiones extraneorũ institutum, supradictis tantũ exceptis, in Cõgregationẽ non admittatur.

De mensura ciborum.

Cap. XXXIX.

D*Vo cocta pulmentaria, &c.* Communia cibaria Congregationis præter panem sint omne genus leguminum, olerum, fructuum arborum, & lacticiniorum, [b] *Ouorum item & piscium*, exceptis quarta & sexta Feriis, quibus oua aut pisces edere numquam liceat, nisi in eas inciderit festum aliquod [c] *primæ classis.* Ac tum in feriam antecedentem ea abstinentia reijciatur.

Ex Dec. 598 1634

Ex Dec. 1634

Iter facientibus etiam in ieiunijs regularibus & in ipsis ferijs quarta & sexta nisi Superior eorum nominatim prohibuerit, ouis & piscibus vesci liceat.

Diebus quibuscumque ieiunij Ecclesiastici & toto Aduentu ab ouis & lacticinijs abstineatur eodem modo quo in Quadragesima.

b *In antiquis legebatur.* Vt præter abstinentiã ab omni genere carnium, ab ouis etiam & piscibus abstineatur. Liceat tamen Capitulo Generali super hac ouorũ & piscium, vel eorum alterius abstinentiã cũ Monasterijs Congregationis quibus expedire iudicauerit, ad triennium, hoc est ad alterum Capitulum, & Superiori Congregationis tempore interiecto inter duo Capitula, cum consilio Seniorum Assistentium dispensare: exceptis, &c.

c *In antiquis legebatur.* Sermonis.

In locis tamen olei penuriâ laborantibus, vbi sæcularibus in ipsa Quadragesima butyro pro oleo vesci licet, possit iis temporibus Aduentus & ieiuniorum butyrum pro oleo ad condiendos cibos duntaxat, non in obsonium aut pulmentum adhiberi.

Ex Dec 1634 Pisces apponendi *diebus*, quibus permissi fuerint, non exquisiti, aut sumptuosi, sed vulgares & viles sint, & qualibus vesci solent pauperes: ne sumptuosæ lautitiæ indignitate, sanctæ Paupertatis decus pulcherrimum violetur.

Ex Dec. 1634 Piscium obsonij a non plus *semilibra* in singulos Fratres apponatur: nec oua simul & pisces apponantur; nec oua plura binis in singulos.

a *In antiquis legebatur.* Vbi permissum fuerit, non plus quaternis vncijs in singulos Fratres apponatur, aut certè quinis ieiunij tempore.

Simplex sit & minimè exquisitus apparatus ciborum. Absit procul saccarum, cinnamomum, cariophyllum, piper & aliæ species aromaticæ. Nec cuiquam nisi fortè propter infirmitatem valetudinis indigenti, à Superiore permitti possint.

Ex Dec 1634 *Panis libra vna, &c.* b Tantùm panis apponatur in mensa, quantùm necesse est, cùm panis libra quam Regula permittit, tanta sit, vt vel edacissimo homini sufficiat.

b *In antiquis addebatur.* Panis cibarius sit, & communis: hospitibus tamen & ægrotis possit melior dari. Tãtùm, &c.

Cap. Carnem cuiquã De consecr. di. 5 *Carnium verò quadrupedum, &c.* Multò magis volatilium. Quod ab ipsis iter facientibus arctissimè seruetur, nisi propter eum morbum qui in ipso Monasterio licentiam vescendi carnibus mereretur. Itaque sciat hæc Congregatio omni victu cibatúque carnium cuiuscumque generis sibi esse penitùs interdictum, iuxta Canones.

Conualescentes non possint vesci carnibus extra Monasterium. Ex Dec 1617 Cap. 1620 Dec. 1634

Prohibemus etiam ne quis huius à carnibus abstinentiæ vllo vmquam tempore, vel modo, per se, vel per alium, directè, vel indirectè, ex toto, vel ex parte dispensationem petat. Qui fecerit, procurauerit, aut proposuerit, ipso facto voce actiua & passiua priuatus in perpetuum careat, & ad quæcumque Congregationis Officia factus inhabilis, aliis præterea grauibus pœnis arbitrio Superioris Congregationis irrogandis puniatur: Nonobstantibus quibuscúmque Concessionibus victus carnium à Summis Pontificibus olim Ordini Cisterciensi datis, quibus aliquis forsitan in perniciem Regularis Obseruantiæ, qua hæc Congregatio vtitur, abuti velit.

Donati iisdem cibis vtantur, quibus reliqua Congregatio: & ab Idibus Septembris vsque ad Pascha in memoriam Passionis acerbissimæ Domini nostri Iesv, sexta quaque feria ieiunent: sic tamen vt liceat eis meridie refici, & ad vesperam aliquantulum panis & vini pro collatione sumere.

Omniũ sanorum Fratrum Monasterij tum Superiorum, tum subditorum iidem prorsus & genere, & conditura, & quantitate cibi sint: idémque panis & vinum.

De menſura potus. CAP. XL.

HEminam vini, &c. Quoniam parum conſtat cuius menſuræ fuerit hæc hemina vini à S. Patre Benedicto in potum conſtituta, placuit certam menſuram præſcribere, quam ſobrietati ſtudentibus Monachis ſuffecturam confidimus. Ea in omnibus Monaſteriis accuratè ſeruetur.

Ex Def. 1631. Dec 1634

Vinum non meracum, ſed dilutum aquâ [a] *bibatur.* Diluatur autem pro ratione acrimoniæ: vt generoſo vino plus aquæ admiſceatur, vulgari minùs: [b] *Ideoque vrceolus aquæ vnicuique apponatur.*

[a] *In antiquis legebatur.* Menſis apponatur.
[b] *In antiquis legebatur.* Arbitrio Superioris, Apponatur etiã vrceolus aquæ, vt poſſit qui voluerit, etiam dilutiùs bibere.

Ex-Def. 1631 & Dec. 1634

Quibus propter laborem quo ſe fatigauerint, aut propter naturalem conſtitutionem corporis menſura decreta non ſuffecerit, Superior cum id ita eſſe compererit, poſſit quod deeſt ei menſuræ, quantùm neceſſitas, non quantùm intemperantia, poſtulauerit, ſupplere. Quod quidem, ſi ad longum tempus concedendum ſit, adhibitis in conſilium Senioribus, concedat.

Quiſquis vino prorſus abſtinere voluerit, id ſine licentia liberè poſſit, niſi Superior prohibuerit.

Scyphis aut pateris alijs quàm fictilibus aut ligneis [illegible]aque manu ori admouendis vti non liceat.

Nulli liceat extra Refectionis tempus, nec ſanis extra Refectorium, nec infirmis extra Infirmitorium bibere, niſi nominatim con-

cessum fuerit, sanis quidem à Superiore, infirmis autem ab Infirmario.

Quibus horis oporteat reficere Fratres. Cap. XLI.

IEiunent vsque ad Nonam, &c. Diebus ieiuniorum tum hyeme, tum æstate, præterquam in Quadragesima, Fratres à Nona statim post a *auditam horam vndecimam diebus ieiunij regularis, diebus verò ieiunij Ecclesiastici post horam vndecimam & dimidiam* celebranda exeuntes ad Refectorium accedant.

Ex Def. 1631. & Dec. 1634.

In quadragesima verò, &c. In quadragesima cum Nona sic dicta fuerit ante b *horam vndecimam*, vt inter ipsam & Vesperas statim post *horam vndecimam*, dicendas aliquantum temporis interiectum sit, *audita hora duodecima mox*, ad refectionem eatur.

Ex Def. 1631. & Dec. 1634

Omni die ieiunij possint qui voluerint c *à Paschate ad festum sanctæ Crucis* ante Collationem Patrum, *à festo verò sanctæ Crucis ad Pascha post Completorium diebus ieiunij Ecclesiastici vncias duas, diebus verò ieiunij Regularis vncias quatuor panis*, cum scypho vini sumere, idque in Refectorio continuò post signum datum.

Ex Dec. 1610 Cap. 1620 Dec. 1634

Vsque ad caput Quadragesimæ, &c. Declaramus secundùm consuetudinem Ecclesiæ ieiunium ad diem Dominicum minimè pertinere.

Dispensamus autem vt in festis omnibus

a *In antiquis legebatur.* Post Meridiem celebranda, &c.

b *In antiquis sic legebatur.* Ante Meridiem, vt inter ipsam & Vesperas statim post Meridiē dicendas aliquantū tēporis interiectum sit, Vesperis absolutis ad refectionem eatur.

c *In antiquis legebatur.* Ante Collationē Patrum vnciā vnam aut duas ad sūmum panis, vel pro pane fructus alicuius cum scypho, &c.

Ex Dec. 1634 [a] *prima claſſis* quæ extra Quadrageſimam & Aduentum occurrerint, propter eorum reuerentiam non ieiunetur. Sunt autem ea, Feſtũ omnium Sanctorum, *Præſentationis B. Mariæ Virginis*, Natiuitatis Domini, Circumciſionis, Epiphaniæ, & Purificationis: præterea cuiuſque Monaſterij feſtum titulare *& Dedicationis propriæ Eccleſiæ* in dicto tempore occurrens, quod in eo Monaſterio ieiunij immunitatem habeat.

Ex Dec. 1634

Ex Dec. 1634

[a] *In antiquis legebatur.* Sermonis.

Nullum cibi genus apponatur in ſecunda menſa, quod in priore appoſitum non fuerit.

Qui fortè in menſa iure, vel vino effuſo mantile ſuum fœdauerit, aut alia quauis grauiore imprudentia peccauerit, ſurgat, & pro ratione erroris Pſalmum De profundis, vel Miſerere mei, ſtans in loco ſuo voce ſubmiſſa pronuntiet.

Nullus Fratrum priori menſæ ſine licentia Superioris deſit, præter Seruitores, Miniſtros Coquinæ, & Lectorem. Qui autem defuerint, obeant ſecundam menſam, ne tertiam addi vmquam neceſſe ſit.

Nemo explicet mantile ſuum, aut edere incipiat ante ſignum ab eo qui præſidet in Refectorio datũ: quod quidem poſt inchoatam lectionem dari debet. Nec rurſus peracta refectione quiſquam complicet mantile ſuum, niſi Præſes ſignum dederit.

Ex Dec. 1610 Nullus extra Refectorium, & refectionis horas quidquam cibi vel potus capiat niſi Superior nominatim permiſerit.

Cap 1610 Dec. 1634 Cœnæ tempore [b] *à Paſchate ad feſtum ſanctæ Crucis* ante Completorium cœnetur: *à di-*

[b] *In antiquis legebatur.* Cænæ tempore ante Completoriũ ſemper cœnetur.

cto verò festo ad Pascha post Completorium, etiam cum lucernæ lumine.

Vt post Completorium nemo loquatur. CAP. XLII.

O*Mni tempore, &c.* In Oratorio, Dormitorio, Refectorio, Claustris, & Capitulo non solùm post Completorium, sed reliquo etiam omni tempore inuiolabilis silentij lex seruetur. Nec dispenset Superior, vt in iis locis silentium frangatur, nisi necessitas vrgeat.

Arctissimè etiam seruetur silentium in toto Monasterio à Completorio ad exitum à Prima diei sequentis, itémque Meridianæ quietis tempore, videlicet à prandio vsque ad Nonam.

Aliis autem horis liceat de rebus necessariis breuiter loqui. Sermonem autem longiorem habere, aut extraneos alloqui sine licentia fas non sit.

Dum horæ Canonicæ celebrantur, silentiũ sit in toto Monasterio, nec tum nisi propter necessitatem & submissa voce, loqui liceat.

Eadem lege qua silentium indicitur, prohibetur etiam omnis strepitus in Monasterio. Quare omnibus horis silentij summa religione caueant Fratres, ne quod opus faciant, quo strepitus aut fragor, aut stridor excitetur.

De his qui ad Opus Dei, vel ad mensam tardè occurrunt. Cap. XLIII.

Ad horam diuini Officij, &c. Cùm Officium Beatissimæ Virginis antiquissima sanctorum Patrum Ordinis nostri consuetudine susceptum omnibus Horis Canonicis Officij maioris, vno excepto Completorio, præcurrat, Statuimus vt qui in eius Officij Beatissimæ Virginis Nocturnis ad Gloria Patri primi Psalmi qui post Hymnum dicitur, aut in diurnis Horis ad Gloria Patri primi Psalmi non affuerit, aut initio Completorij, cum dicitur, Adiutorium nostrum in nomine Domini, defuerit, in negligentiæ pœnam, non in locum suum, sed in eum qui peccantibus in hoc genere constitutus est, toti Choro conspicuus, se conferat: ibique stans moretur donec Præses Chori signo dato potestatem ei faciat alijs sese in ordine suo adiungendi. Sin Præses Chori signum non dederit, negligentiæ reus officio completo apud eum extra Chorum, aut in Capitulo coram omnibus satisfaciat.

Qui in Missæ celebratione occupatus, aut aliàs concessu Superioris distentus ad diuinum Officium in tempore adesse non potuerit, is statim sine vlla satisfactione locum suum petat.

Vsque ad secundam vicem corripiatur, &c. Hæ duæ castigationes sic fiant. Qui defuerit Versui Gloria Patri, qui mēsæ benedictionem

antecedit, satisfaciat super genua, hoc est flexis genibus, & capite paulũ inclinato, donec surgendi signũ det qui præest. a Quòd si tertiùm peccet eadem negligẽtia, vini portione mulctatus humi cibum capiat in medio Refectorio.

Ex Dec. 1601 Def. 1631 Dec. 1634.

a *In antiquis addebatur.* Tũ vltimo mensarum loco accũbat. Quod si, &c.

Superior si tardiùs quã suprà constitutũ est, in Chorũ venerit, accedat & ipse ad locũ negligentibus destinatum: ibíque cum satisfecerit, locum suum petat. Similiter si post Gloria Patri, quod ante Benedictionem mensæ dicitur, in Refectorium venerit, ante locum suum inclinet, & dicto Versu petat locum suum.

Si quis dum in Choro, Capitulo, aut alio quocúmque congregatorum Fratrum cœtu est, opus habet ad breue tempus inde discedere, is ex ipso loco suo se versùs eum qui præest, inclinet. Qui autem discedere volet non reuersurus, genu flexo ante ipsum Præsidem, verbo vel signo licentiam accipiat.

De his qui excommunicantur; Quomodo satisfaciant. CAP. XLIV.

OBseruetur ad literam.

De his qui falluntur in Oratorio. CAP. XLV.

SI *quis dum pronuntiat, &c.* Quoties quis in Choro psallens malè pronuntiat, aut in

incipiendo versu præceps, aut in finiendo tardus est, aut aliud quidpiam incauta pronuntiatione leuiter peccat, toties pro errore terram manu tangens satisfaciat.

Qui verò in Antiphona, aut Psalmo imponendo, aut in alio quouis eorum quæ Choro audiente vnus pronunciat, errauerit, osculetur terram.

De his qui in aliquibus rebus leuibus delinquunt. Cap. XLVI.

Ex Def 1611. & Dec 1634.

ANte Congregationem ipse vltrò satisfecerit, &c. Ternis diebus singularum hebdomadarum, hoc est Feria secunda, quinta, & Sabbatho, [a] *Etiamsi in diebus festis ab Ecclesia præceptis, nisi sint primæ classis, occurrerint,* Capitulum habeatur in quoque Monasterio ad recognoscendas & emendandas culpas. In quo seruetur ordo & ratio in Rituali descripta.

b *In antiquis legebatur.* Et omnibus festis ab Ecclesia præceptis Capitulum, &c.

In eo Capitulo vnusquisque Fratrum se de peccatis externis quæ contra Regulã, Constitutiones, vel præcepta Superioris admiserit, breuiter & apertè palã ipse accuset, & pœnitentiã a Superiore indictam æquo animo accipiat, religioséque subeat. Id videlicet menti S. Benedicti iubentis hoc loco Regulæ, vt ante Congregationem eatur ad satisfaciendum pro culpa, maximè consentaneum est.

Possint etiam qui deliquerint, non expectato Capitulo, continuò post admissum delictum apud Superiorem satisfacere.

Qui proclamatus fuerit, aut seipsum proclamauerit, toto corpore humi prostratus iaceat, & iussus surgere, profundè se inclinet, expectans indicendam pœnitentiam.

Non prætermittatur officium fraternæ correctionis ab ipso Domino præceptum, iuxta Sanctorum Patrum præscriptum, in grauius peccantes religiosè præstandum: quod huiusmodi est. Qui peccare Fratrem animaduertit, opportunum tempus & locũ nactus, eum primò remotis arbitris secretò moneat, modum ad emendationem quàm maximè accõmodatum adhibens. Si perstet ille in peccato, coram vno aut altero vocatis iterũ moneat: vt peccans eorum vnà commonentium consentiente iudicio, aut etiam authoritate moueatur, vel certè testimonio, si opus fuerit, cõuincatur. Quod si ne tunc quidẽ vitium emendet, tum sanè palam in Capitulo, vel apud Superiorem separatim eum deferat, vt qui ad monentium voces obsurduit, saltem pœnæ à Regula vel Constitutionibus præscriptæ, vel arbitrio Superioris inferendæ acerbitate commotus expergefiat, & resipiscat. Sint autem qui ad secũdam monitionem adhibentur seniores, aut alij virtute præstantes, quorum consentiens cum admonente iudicium plus habeat ponderis ad peccantem permouendum.

Si compertum fuerit aliqua peccata committi, magnum damnum Monasterio, aut multis allatura, nisi celeriter comprimantur, periculúmque sit in mora, si monitionis fraternæ ratio quam diximus, seruetur, aut spes

Fratris monitione corrigendi nulla appareat, prætermissa monitione res ad Superiorem deferatur: si tamen explorata fuerit.

Qui monitionis officium præstaturus erit, id magna cautione prudentiáque faciat, præsertim si ætatis grauitas, aut longi temporis in Religione transacti authoritas illi defuerit: omni remota arrogantia & indignatione rei suâpte naturâ molestæ, asperitatem summa mansuetudine, humilitate, & spiritu lenitatis & Caritatis planè fraternæ temperet, atque condiat, considerans seipsum, ne & ipse tentetur, & reprehendendi Fratris initium à sui reprehensione ducens.

Pœnæ aut pœnitentiæ à Superiore Monasterij constituantur. In grauissimis tamen, quales sunt quas descripsimus cap. 28. consulat Prouincialem, aut etiam Generalem, qui cum consilio Seniorum Assistentium pœnam constituat: quod quidem de peccatis manifestis intelligi volumus.

Siquis verò (quod auertat Deus) ea peruicacia fuerit inuentus, vt animo in peccando obstinato nullius remedij vel lenitate, vel acerbitate sanari possit, quo necessitas imposita esse videatur membri insanabilis amputandi: eius rei definitio ad Capitulum Generale, vel certè ad Superiorem Congregationis, cum Seniorum Assistentium assensu, iudicantem pertineat.

Postremo sit in hac Congregatione non solùm patientiæ & æquitatis animi, sed etiam alacritatis & studij ardentissimi in admonitionibus & reprehensionibus quibusque cu-

pidè accipiendis, & in pœnitentijs, animaduersionibus, ac pœnis subeundis, pulcherrimũ certamen. Sic enim habeatur; Vitiũ cuiusque morbus est: qui arguit aut pœnam infert, Medicus: pœna ipsa medicina est. Eam igitur quisque nostrûm maximi beneficij loco habens, non modo nõ irascatur accusanti, vel punieti, sed etiã maximas gratias habeat & benè precetur, tamquam de se optimè merito. Quinetiã tũ emendandi sui studio, tum omni grati animi significatione, quàm sibi iucundum sit hoc officiũ, ostendens, iis à quibus præstatur, vt id magis magisque præstare studiosè peragant, alacritatem addat.

Hæc nimirum est illa vera & solida Sapientia de qua Salomon, Qui sapiens est, inquit, diligit arguentem, & qui odit increpationes, moríetur. Prouerb. 9.

His quæ de correctione dicta sunt, nõ alienum existimauimus addere, nobis maximè in votis esse, vt aliud præclarissimum institutum, & ad omnium vitiorum non solùm ramos amputandos, sed ipsas radicum fibras euellendas efficacissimum in hac Congregatione suscipiatur: idque Fratres nostros vt vsurpare ac colere velint, magnopere hortamur. Id eiusmodi est: Sit qui roget humiliter in Capitulo, rogantíque facilè concedatur à Superiore (si tamen eum ad hoc patientiæ specimen satis fortem sperauerit) vt coram eo in medio Capitulo cæteri qui voluerint, eius vitia omnia sigillatim enarrent & recenseant, rationem quâ corrigi possit, adiungentes.

In

In quo faciendo duo ſeruentur: alterũ, vt ea ſolum vitia dicãtur, quæ ex illius, de quo agitur, externa ſpecie cognoſcuntur: non autem occulta, præſertim grauiora. Alterum, vt id ea moderatione & candore animi fiat, vt ex mera Caritate proficiſci manifeſtum ſit. Qui autem reprehenſus eſt, non ſolùm reprehendentibus fidem habeat, ſed etiam quæ in ſe reprehenduntur maiora & turpiora eſſe quàm dicantur, Fratribus propter modeſtiam malum extenuantibus, ſibi prorſus perſuadeat.

Huiuſmodi autem Capitula cúm de cauſis & remediis vitiorum diſſerendi campum ingentem aperiant, eam occaſionem Superior non amittat de manibus, ſed opportunitatem oblatam ad admonendos ſuos diligenter arripiat.

De ſignificanda hora Operis Dei.
CAP. XLVII.

T*Ali ſollicito Fratri iniungat, &c.* Sacriſtæ, vel alterius prudentis & attenti Fratris, cui Superior mandauerit, partes ſint Officij cuiuſque diuini die noctúque celebrandi ſignum pulſu tintinnabuli dare, & Fratres è ſomno tum ante Vigilias, tum poſt quietem Meridianam crepitaculi ſonitu excitare.

Sit autem Sacriſta, ſi fieri poterit, ex ordine Sacerdotum, aut certè Diaconorum. Cætera de eius Officio petantur è Rituali.

De Opere manuum quotidiano.
Cap. XLVIII.

Occupari debent Fratres, &c. Viæ nihil operantium, inquit Sapiens, stratæ sunt spinis, & multam malitiam docuit otiositas. Eccli. 33. Quocirca luminum illorum rei Monasticæ SS. Basilij, Benedicti, & Bernardi sanctissimo exemplo inuitati Fratres quique Congregationis nostræ, animo non solùm æquo & lubenti, sed etiam alacri atque auido horis à Regula constitutis in opus manuum diligenter incumbant: idque publicè in cœtu aliorum, nisi propter grauem causam Superior aliter iusserit.

Ad opus manuum à Fratribus congregatis faciendũ, ij signo minoris alicuius tintinnabuli, iussu Superioris aut Supprioris dato conuocati celeriter studioséque conueniant, nisi cui infirmitas corporis, aut alia grauis causa iustam excusationem dederit.

In omni Fratrum communi exercitatione si fieri poterit, numquam desit pij libri alicuius vulgari sermone scripti lectio, clarâ voce distinctè facienda. Absit autem, quantùm fieri poterit, omnis alia vox, susurrus & mussitatio, summúmque silentium seruetur. Ex quo quantum decus exercitationi per se pulcherrimæ accedat, dici non potest. Ita porrò mens adhibeatur operi, vt in Deo rebúsque diuinis maiore sui parte defixa sit. Nec tam quod agunt Fratres cogitent, quàm propter

Ad quod agunt, perpetuò memores cum S. Ber-
frat. nardo, illius Versus Dauidici, Omnis con-
de summationis vidi finem.

mō- De genere operis cuiusque tum in cœtu,
te tum priuatim faciendi constituat Superior.
Dei. Imprimis autem videat vt honestum sit, &
Psal. quo sæculares ad vanitates aut delitias abuti
118. non possint.

Conuersi labore manuum continuo, otium tamquam hostem capitalem acriter insectentur.

Nullus Conuersorum literas legere, aut pingere doceatur, nec vllam partem Grammatices, aut artis, scientiæ ve literariæ cuiusquam attingat. Sed in suo quisque officio & ministerio summa simplicissimáque humilitate diligenter in Domino versetur.

Lectioni vacent. Horas à Regula lectioni assignatas Fratres in Cellula quisque sua ad lectionem librorum spiritualium conferant, aut etiam si voluerint, ad orationem. Quòd si vel propter officia Monasterij quibus fortè fuerint implicati, vel propter negotia sibi à Superiore mandata, non possint, excusati censeantur. Caueant autem ne specie lectionis, aut orationis languori se dent, vel obrepenti somno cedant, cùm se quantumuis abditos hominibus, in conspectu Dei esse sciant, iuxta illud Pauli, Omnia autem nuda &
Ad aperta sunt oculis eius; & tum admissæ frau-
Heb. dis, tum amissi temporis graues pœnas ei
4. daturos.

Ne autem id temporis quisquam vagetur per Monasterium, Seniorum deputatorum

iisdem horis Monasterium circumeuntium diligentia prouideat.

a *Curet Superior ne vllus habeat libros nisi ad facultatem & captum suum accommodatos.* Ex Def. 1631. Dec. 1634

a In antiquis legebatur. Libros ad facultatem & captum suum accómodatos vnusquisque à Superiore accipiat.

Horis incompetentibus. Horas incompetentes declaramus esse omnes horas diuini Officij, & silentij nocturni, hoc est à Completorio ad Primam diei sequentis absolutam, itémque tempus Meridianæ quieti æstate concessum.

De Quadragesimæ obseruatione. CAP. XLIX.

I*Stis diebus Quadragesimæ &c.* Quadragesimæ initium in hac Congregatione quod ad ciborum abstinentiam attinet, secunda feria post Dominicam Quinquagesimæ sit. Aduentus verò initium, prima Dominica Aduentus.

De Fratribus qui longè ab Oratorio laborant, aut in via sunt. CAP. L.

De Fratribus qui non satis longè proficiscuntur. CAP. LI.

SEruentur hæc duo capita ad literam.

De Oratorio Monasterij.
Cap. LII.

EXpleto Opere Dei, &c. Absoluto quoque diuino Officio, antequam detur signum exeundi ex Oratorio, per spatium Psalmi De profundis, quiescatur: quo tempore qui fortè aliquid omiserit ex diuino Officio suppleat.

Si quis Fratrum post diuinum opus expletum, tempore lectioni constituto mavult in Oratorio precari, liceat.

Simpliciter intret & oret, &c. Cùm oratio sit animæ sanctæ firmissimum præsidium at-
Aug. in ser. que robur, & vt ait S. Augustinus, pœnitentiæ religionis laus tota, Fratres nostros etiam atque etiam hortamur in Domino, vt S. Ber-
Ber. ser. de obe. nardum audientes studeant furari aliquando se à semetipsis, & à propria quæsitione surripere, iaculari animos sæpè, & vibrare corda in id quod suum est, & quod quantò naturalius, tantò suauius est. Hoc enim est quod dicit Dominus, Vacate, & videte quoniam ego
Psal. 45. sum Deus. Nec verò dubium est, quin quò vehementiùs in hoc studium sanctissimum incumbent, hoc suauius iugũ & leuius onus Religionis sint reperturi: cùm iis contrà apud
Deu. 28. Zac. 5. quos oratio friget, Religio sit iugum illud ferreum Moysis, & Zachariæ plumbi talentum, & onus prorsus intolerabile.

De Hospitibus suscipiendis.
Cap. LIII.

Mensa Hospitibus apponatur frugalis & redolens temperantiam & paupertatem Religiosam, iuxta Constitutionem S.D.N. Clementis VIII. absitque ab ea cibus omnis carnium.

Hospitum mensæ, quantùm fieri poterit, adhibeatur lectio: quæ signo dato à Superiore, cùm ei videbitur opportunum, desinat.

Non inquietent Fratres, &c. Plus triduo
non liceat Hospites in Monasterio habere, Ex
licèt sint artifices sine consensu Capituli Mo- De-
nasterij. Nec ad cōmune Refectorium cum cret.
Fratribus admittantur; nisi fortè Superior id 1610
eis propter aliquã insignẽ conditionẽ, pręser- 1611
tim virtutis & Religionis, tribuendũ censeat. 1634

Nullam ob causam liceat quemquam extraneum in Monasterium ad habitãdum admittere: nisi fortè Superior Congregationis cum consilio Seniorum Assistentium id alicui Fundatori petenti propter grauem causam concedendum duxerit.

Si quis extraneorum loca Regularia Monasterij, qualia sunt Oratorium, Capitulum, Dormitorium, & Refectorium visere cupierit, id ei postulanti concedi possit. Ne tamen in vllam Cellularum introducatur, nisi monito priùs Fratre cuius est Cellula.

Nemo nisi permissu Superioris ab extraneis

consilium petat.

Hospitibus autem cui non præcipitur, &c. Nemo qui ad loquendum cum Hospite aut extraneo fuerit adhibitus, quidquam eis enuntiet eorum quæ gesta, aut gerenda sunt in Monasterio, nisi communia, & ad ædificationem opportuna. Similiter neque Constitutiones, neque alia scripta ad Congregationis disciplinam, institutionem, confirmationem, aut aliud eiusmodi pertinentia, nisi Superior nominatim permiserit, cum eis communicet.

Si debeat Monachus literas aut Eulogia accipere. Cap. LIV.

S*Ibi inuicem literas aut Eulogia, &c.* Caput hoc Regulæ de non mittendis aut accipiendis literis sine licentia Superioris, quàm arctissimè, sanctissiméq; seruetur. Ac videat Superior literas vtrasque tum acceptas, tum mittendas: nisi à Superioribus Superioris, aut ad eos scriptæ fuerint.

Ex Def. 1617 Cap 1610 Dec 1622 Def. 1631. Dec. 1634

Declaramus casum esse reseruatum in hac Congregatione apertionem aut retentionem literarum Procuratoris Generalis, & Prouincialium in suis Prouincijs, sicut Superioris Generalis, & Seniorum Assistentium, & Visitatorum.

Si quis Frater ad Superiorem Congregationis, aut Prouincialem scribendum sibi existimauerit, ne præcipiti consilio statim assentiatur huic cogitationi, sed post fusas ad Deum preces, & adhibitum in deliberationem Con-

fessarium suum, si ei videbitur, alium prætereà neminem, tum demum statuat quod diuinæ voluntati magis consentaneum esse iudicauerit. Scriptas autem literas tradat Confessario Superioris Monasterij, qui tum Fratrem scribentem, tum literas sub sigillo secreti teneat, nec vllo modo patefaciat, ne si Superior quidem id ipsi præcipiat in virtute sanctæ Obedientiæ, vel sub excommunicationis pœna, quod nequaquam potest. Atque idem Confessarius earum literarum, cum obsignatæ fuerint, inscriptionem sua manu faciat: aut si iam inscriptæ fuerint, aliâ chartâ inuolutas ipse iterum inscribat.

Qui nisi de licentia Superioris sui, ad alios quàm Superioris Superiores[a] literas, *libellos, chartulas etiam non sigillatas* scripserit, aut ab aliis quàm Superioris sui Superioribus missas legerit *humi reficiat in solo pane & aqua, toties quoties id fecerit.* Ex Def. 1625 1628 Dec. 1634

[a] *In antiquis legebatur.* Literas scripserit, aut ab aliis quam Superioris sui Superioribus missas legerit. Absolui non possit, nisi à Superiore suo, aut de eius licentia.

Vt autem huic periculo occurratur, prohibemus ne quis literas à quoquam Fratre sibi traditas, vt det, aut curet perferendas, accipiat vt hoc officium illi præstet, nisi permissu Superioris.

Constituimus etiam, vt quæcumque literæ Portario Monasterij traditæ fuerint, eas ille nequaquam ei det cui inscriptæ sunt, ac ne significet quidem se accepisse: sed Superiori tantùm reddat. Si contrà fecerit, vnius diei ieiunio panis & aquæ puniatur. Eodémque modo quisquis Frater literas cuicũque Fratrũ inscriptas extra Monasterium acceperit, eas cùm peruenerit in Monasterium, Superiori

det, alij prætereà nemini, ſub eadem pœna.

Si quis monſtratis Superiori literis, aliud quidquam eis adſcripſerit, grauiter puniatur.

Superior literas Fratrum mittendas cum legerit, ipſe obſignet, ſeu ſigillet, vel Secretario ſuo tradat ſigillandas.

Ea ſimplicitate, iiſque titulis literæ quæque ſcribantur, qui in formula tradenda exponentur.

Vel qualibet munuſcula, &c. Quidquid mitti, vel donari cuiuis Fratrum à quauis perſona contigerit, id primùm tradatur Superiori. Cui liberum ſit, id cuicumque voluerit, dare, & in quemcumque voluerit, vſum conferre, tamquam aliam quamuis rem Monaſterij. Quòd ſi dandum cenſuerit ei Fratri in cuius gratiam donatum fuerit, ita det, aut potiùs vtendum concedat, vt contra communia inſtituta diſciplinæ Regularis huius Congregationis nihil admittatur.

Ex Def. 1631. & Dec. 1634. a *Religioſi noſtri ſibi inuicem, aut ſæcularibus nequidem minima dare poſſint ſine expreſſa Superioris ſui licentia, quæ habenda erit in ſcriptis ſi res fuerit alicuius momenti, quam tamen Superior nunquam generalem concedet.*

a *In antiquis ſic legebatur.*

Non liceat cuiquam nec per ſe, nec per alterum directè, vel indirectè, quidquam ab vllo extraneo petere, niſi permiſſu Superioris.

Conſtitutio Sanctiſſimi D. N. Clementis Papæ VIII. de largitione munerum, ad literam accuratiſſimè teneatur in Congregatione. Quæ quidem nobis & ad hoc Regulæ caput ritè ſeruandum, & ad nos à tetro peſtiferóque vitio proprietatis vindicandos magno præſidio erit.

De vestimentis, vel calceamentis Fratrum. Cap. LV.

DE *quarum rerum colore, &c.* Vestiméta Fratrum & Congregationis omnia sint alba, ex vili & rudi panno, iuxta Regulam.

Vt in tota Congregatione eadem sit forma vestitus, nec varietati locus vllus detur, eius forma in hoc Capitulo Generali præscripta, quæ separatim describetur, ab omnibus eodem modo diligenter, religioséque seruetur.

Per singulos cucullam & tunicam, &c. Cuculla cingulo ex eodem panno facto semper cincta sit, caputio superinducto.

Conuersis pro cingulo funis sit, & manicæ strictiores quàm Clericis, cætera similia.

Scapulare propter opera, &c. Scapulare propter opera concessum, tantúmque gestãdnm in opere manuum ex tela alba sit, habeátque caputiolum assutum.

Indumenta pedum Pedules, &c. Pedules siue vdones, laneum pedum calceamentum, non plus duobus digitis supra clauiculam pedis ascendentes, hyberno tempore Fratribus petentibus à Superiore concedi possint intra septa Monasterij.

Eodem modo possit pileus ad fouendum caput indigentibus à Superiore concedi, sub caputio, numquam detegendus, aut capiti sine caputio imponendus, nisi loco ab arbitris remoto.

Socculis ligneis omnes vt antehac, vtantur.

Femoralia ſiue Mutādæ petentibus à Superiore concedantur, ſed linea non lanea, ex tela craſſiore, & breuiora, nullis additis perulis. Iterfacturis longiora, & hyeme lanea, ſi petierint dentur. Iiſdem viatoribus galeri albi ſimpliciſſimi, & calcei corrigiis ſuper collum pedis, more pauperum aſtringendi, ſiquidem longius tribus milliariis iter fuerit: non tamen cùm Romæ ſeptem aut nouem Eccleſias obeunt, dentur.

Iiſdem ſi voluerint, pallium ex panno albo viliſſimo abſque collari, paulum infrà genua demiſſum, fibula, vel vncinulo ſuprà pectus aſtringendum, Sudatoria etiam ex tela craſſiore, nullo prorſus opere adhibito: numquā autem induſia, vel camiſiæ, niſi in morbo, & cum licentia Superioris, dari poſſint.

Ægrotis Fratribus, & ex morbo decumbētibus pro camiſia detur tunicula ex tenuiore, vel detrito panno, cum caputiolo aſſuto. In grauiori autem morbo ſub tunicula poſſit etiam camiſia concedi.

Non adhibeātur lectis ægrorum linteamina, niſi in grauioribus morbis. Poſſit tamen puluinus, ſiue ceruical tela contegi.

Habitus Nouitiorum à Profeſſorum habitu patientiæ infra zonam palmum deſcendentis, pro Clericis quidem in lineam rectam, pro Conuerſis verò in ſemicircularem ex vtraque parte deſinentis additamento tantùm diſtinguatur.

Donati ſine camiſia, præter tunicā ad media crura demiſſam, zonáque cingendam, fe-

moralia, caligas, galerum, & pallium ad imam tunicam descendens (quæ omnia ex panno albo sint) calceos etiam habeant.

In vestitu Nouitiorum Donatorum panniculus sit tunicæ ante pectus assutus, quo à Donatis Professis distinguantur.

Deponenda in Vestiario, &c. Sit in quoque Monasterio Vestiarium vestimentis ad vsum nostrum accommodatis instructum: è quo cum permissu Superioris, quod cuique necessarium est ad vestitum suppeditetur. Sint & flagella, aut disciplinæ, & cilicia: quibus vtrisque cum licentia Superioris vti cuique liceat,

Stramenta autem lectorum, &c. De lecto & aliis ad lectum pertinentibus dictum est suprà cap. 22.

De mensa Abbatis. CAP. LVI.

M*Ensa Abbatis cum hospitibus, &c.* Cum ad disciplinæ conseruationem permagni referat Superiores omnibus exercitiis communibus Monasterij adesse, suôque exẽplo aliis ad omnes officij partes quasi calcar admouere: quod etiam illis ipsis Superioribus ne liberiore viuendi ratione (quæ humana infirmitas est) ad languorem & desidiam sensim delabantur, vtilissimum est, operæ prætium duximus constituere, vt cuiuscumque Superioris mensa in hac Congregatione cum Fratribus in Refectorio sit communis.

Quòd si interdum contigerit, vt Superior

cùm hoſpitibus extra Refectorium cibum capiat (quod perquàm rarò ſit) quantùm fieri poterit, adiunctum ſibi Fratrem ſemper habeat. Rectè etiam faciet, ſi nonnumquam manens ipſe in Refectorio duos boni exempli Fratres, vbi multitudo Conuentus ſinit, ad hoſpites mittat, vt cum ipſis accumbant.

De Artificibus Monaſterij. CAP. LVII.

ARtifices ſi ſint in Monaſterio, &c. Cùm nihil ſit Operi diuino præponendum, Superior cuiuſque Monaſterij ſi quos habeat Fratres alicuius artificij peritos, non facilè animum inducat eis ad artem ſuam factitandam, vacationem à Choro dare: ſed ne ab aliis quidem exercitiis ad diuinum cultum pertinentibus. Nec hoc ſibi fas eſſe exiſtimet, niſi cauſa grauis id aliquando poſtulet.

Nullus Fratrum artificum mittatur in domum ſæcularem, vt in ea quidquam operis faciat.

Nullus librum quem ſcripſerit, edat, aut edendum curet, niſi Capitulum Generale, aut Superior Congregationis permiſerit.

De diſciplina ſuſcipiendorum Fratrum. CAP. LVIII.

NOuiter veniens quis ad conuerſionem, &c. Cum Nouitiorum accipiendorum &

instituendorum negotium, de quo in hoc capite agitur, tanti momenti sit, vt in eo Congregationum Religiosarũ summam verti experientia doceat, (sunt enim Nouitij Congregationis cuiusque seminaria) nec sit vlla pars rei Monasticæ, in qua maiori periculo peccetur, non erit alienum instituto nostro, de hac re, oblata occasione, paulò copiosiùs agere. Ita enim quæ sint in ea seruanda, diligentiùs explicabitur & definietur Vt autem in hac tractatione ordo, & ex ordine perspicuitas sit, rem totam in quinque capita diuidemus. Primum de impedimentis in hanc Congregationem recipi prohibentibus. Alterum de his qui accedentes ad eam, & postulantes habitum sunt examinaturi, & de ipsa ratione examinandi. Tertium de his quæ ipsi qui recepti sunt, facere debent ante susceptionem habitus. Quartum de loco in quo habitu induendi sunt, & de tota disciplina Nouitiatus eorum. Quintum denique de Professione, & vitæ ratione post Professionem tenenda.

De impedimentis in hanc Congregationem recipi prohibentibus.

Impedimenta præcipua quibus arcentur homines ab hac Congregatione, sunt decem. Primũ est, ætas maior, aut minor æquo. Quod ita intelligatur. Si qui vult admitti in ordinẽ Clericorum huius Cõgregationis, sit [a] sexdecim annis expletis minor, aut quadraginta quinque maior: si Cõuersus futurus, sit vigin-

Ex Dec 1634

[a] *In antiquis legebatur.* Septemdecim.

ti annis minor, aut quadraginta maior. Si futurus Donatus sit viginti quinque annis minor, aut quadraginta maior. In qua tamen re, vt & in aliis impedimentis (sexto, nono, & decimo exceptis) possit à Superiore Congregationis interdum cum Seniorum Assistentium consilio, propter magnam caussam, puta virtutem, aut scientiam, &c. dispensari.

Alterum impedimentum est, si quis hæreticus aliquando fuerit, aut de hæresi probabiliter suspectus.

Tertium, si schismaticus fuerit.

Quartum, si Clericorum fratrum habitum petens, ea irregularitate sit astrictus, quæ nullam, aut difficilem dispensationem admittat.

Quintum, si non sit è legitimo matrimonio natus.

Sextum, si ære alieno sit obstrictus, aut si aliquarum personarum egestati subuenire teneatur.

Septimum, si futurus Clericus linguæ latinæ sit imperitus.

Octauum, si qua ignominia notatus sit, præsertim in ipso loco, in quo habitum petit.

Nonum, si flagitijs, aut sceleribus sit contaminatus.

Decimum, si corporis infirmitate laboret, quæ disciplinæ nostræ austeritatem diu ferre non posse videatur.

Quibus de rebus si quis eorum qui postulant habitum, interrògatus (id enim prætermittendum numquam est) vel in vna aliqua,

mendacio fefellerit, cùm rei veritas posteà comperta fuerit, liceat in fraudis huius pœnam, aut nondum Professum missum facere, aut si iam Professus est, Clericum quidem ad ordinem Conuersorum deiicere; aut voce actiua & passiua in perpetuum priuare: aut etiam Ordinibus sacris ei interdicere: Conuersum autem ad vilissima quæque ministeria semper abijcere; aut etiam Conuersorum postremum constituere; aut alia graui pœna castigare ad arbitrium Superioris Congregationis Atque hoc Decretum vnicuique postulantium habitum, antequam induatur, & iterum antequam Professionem emittat, coram testibus legatur, ne quis excusandæ ignorantiæ relinquatur locus.

Nec verò desunt alia non contemnenda impedimenta cautè & sagaciter exploranda. Quale est, si qui recipi vult, aliqua humana ratione, non diuini honoris, aut animæ salutis studio mero adductus ad Religionem se conferat: Si pertinaci, superbo aut elato ingenio sit: Si diuturna grauiter peccandi consuetudo eius animæ quasi callum obduxerit: Si deformis corpore suprà modum sit: Si parum mentis compos, aut fatuus esse videatur. In quibus omnibus considerandis & expendendis cùm diligentia adhibita fuerit, quod instituto & vtilitati Congregationis magis congruere videbitur, nec Caritati repugnabit, id sequendum erit.

Di

De Postulantium habitum examinatione, & officio Examinantium.

Sicut ait Apostolus, probentur spiritus si, &c.
Vt quis ad aliquod Monasterium Congregationis accesserit, petens in Fratrum numerum aggregari, Superior Monasterij adiunctis sibi duobus, iisque primis Senioribus (nisi fortè alteruter Postulanti propinquitate, aut maiore aliqua necessitudine, amicitiáve coniunctus sit, tum enim proximum ab eo Seniorem ad id negotium adhibere conueniet) interroget & examinet hominem, prudenter inuestigans, num quæ prædictorum impedimentorum habeat: num qua corporis, aut animi conditione ad huius Congregationis institutum requisita careat: quo spiritu, humano, an diuino feratur: an denique vitæ generi, & instituto Congregationis aptus sit.

Videat pro ratione ordinis in quem ille admitti petit, num qua dote, aut qualitate ad eum ordinem necessaria destitutus sit: in Clericis futuris, quibus literis imbuti sint: in Conuersis futuris, quod artificium calleant, In Donatis qua prudentia, consilio & integritate, quibus etiam corporis viribus valeant: in omnibus denique, qua tum corporis sanitate, tum animi virtute & religione sint præditi.

Poscat etiam ab eo literas testimoniales à duobus minimùm idoneis testibus subscriptas, quibus testatum fiat, ipsum qui recipi petit, neque natum extra legitimum matri-

monium, neque ære alieno obstrictum, neque cuiusquam administrationis rationibus reddendis obnoxium, neque facinorosum esse iuxta Sixti V. felicis recordationis Constitutionem. Quòd si ille huiusmodi literarum testimonium non habet, det operam vt habeat. In eaque re dicta Constitutio seruetur.

Atque vt animus & ingenium Postulantis certiùs & exploratiùs cognoscatur, idem Superior det negotium alteri dictorum Seniorum, vt eum diligentiùs per complures dies, sicut expedire iudicauerit, examinet, eadémque operâ nostræ Disciplinæ, atque instituti rationem edoceat; quid illi sit præstandum, aut exercendum in Monasterio, præsertim verò quid tolerandum, nihil reticens asperiorum, exponat. Quo intellectò Postulantis animus, aut si satis habet roboris in sententia consilióque confirmetur, aut si fluctuat, incœpto viribus majore prudenter desistat.

Eodem tempore de eius conditione, moribus & anteacta vita etiam ab extraneis & longinquis, si opus sit, exquiratur.

Aduenæ quibus tantum expectandi facultas non est, citiùs recipi possint, arbitrio Superioris.

Ergo si veniens perseuerauerit, &c. Cùm in hac disquisitione tantum temporis positum fuerit, quantum ad explorandum, cognoscendúmque hominem, eiúsque conditiones Superior Monasterij & Seniores adiuncti satis esse iudicauerint, nihílque fuerit inuentum, quamobrem aspernandus aut reiiciendus esse videatur, tamquam ad Congrega-

tionem minùs aptus : cum denique ea probitas animíque constantia in eo notata fuerit, ex qua perseueraturum eum in suscepto proposito facilè speretur : tum sanè quærant iidem ex eo quâ mente & voluntate sit. Si

Ex Def 1631 & Dec 1634 perstet in sententia, Superiorem Congregationis, aut a Prouincialem commonefaciat, rémque totam vt euenerit, & suum, Seniorúmque adiunctorum iudicium perscribat. Superior autem Congregationis cum consilio Seniorum Assistentium statuat de Postulante, recipi nec ne debeat, prout ad diuinam gloriam & bonum Congregationis magis conducere existimauerit. b Prouincialis

Ex Def 1631. & Dec. 1634 eodem modo constituat, adhibitis in consilium Superiore & Senioribus Monasterij in quo habitat.

a *In antiquis addebatur.* Aut si Prouinciæ sint.

b *In antiquis legebatur.* Quod Si Prouincialis sit.

Quid facere debeant Postulantes habitum, postquam admissi sunt, ante habitus susceptionem.

Sit in Cella hospitum, &c. Simul atque Superior Congregationis, aut Prouincialis literis ad se scriptis respondens eum de quo agitur, recipere vel missum facere iusserit, siquidem recipiendus est, mittatur quàm primum ab illius Monasterij Superiore ad Monasterium Nouitiatus. Vbi in ipso suo vestitu, modesto tamen, & humilitati noui status suscipiendi consentaneo, per aliquot dies, vt hospes sit. Quo tempore generalem confessionem peccatorum suorum faciat, & à

Magiſtro Nouitiorum rerum ſpiritualium & cæleſtium meditatione exerceatur, maximéque earum quas is illi magis congruere iudicauerit: ſiue cogitatio fuerit inaniſſimæ vanitatis mundi fallaciſſimi, rerúmque omnium caducarum & mortalium: ſiue pœnarum & ſuppliciorum ſempiternorum peccantibus conſtitutorum: ſiue quatuor rerum poſtremarum hominis, ſiue Paſſionis & mortis acerbiſſimæ Domini noſtri IESV Chriſti: ſiue ſummarum vtilitatum, vberrimorúmque fructuum qui percipiuntur ex inſtituto Monaſtico, aut aliorum id genus. Quæ Magiſter Nouitiorum facilitati conſulens tradat illi in capita diſtributa, vt ea minori negotio cogitatione verſet. Idémque Magiſter illius captui ſeſe accommodans deſcriptas & diſpoſitas horas quibus quodque caput meditandum erit, aſſignet. Atque vt eæ Meditationes Nouitijs tradendæ in prõptu habeantur, mandetur alicui Patrum Congregationis, vt eas articulatim diſtinctè, dilucidéque conſcribat.

Poſteà autem ſit in Cella Nouitiorum, &c. His diebus in hac exercitatione conſumptis, cum progreſſus in omni virtute, maximéque humilitate faciendi ſpem dederit, induatur ſanè in Domino habitu Nouitiorum, & in eorum Cella per annum ſit.

Veſtes eius, & ſi quid pecuniæ, aut aliud ſuum tulerit, ſcribantur: & omnia vſque ad Profeſſionem eius diligenter aſſeruentur, niſi fortè dum Nouitius eſt, aliquid eorum in ipſius vſum inſumi contigerit.

Induantur Nouitij in Capitulo coram Fratribus, habitis cærimonijs in libello deſcriptis. Atque hæc actio perſcribatur in codice in eum vſum comparato, adſcripto die, menſe, anno, nomine, cognomine, patria, Diœceſi, & ætate Nouitij, tempore etiam quo in veſtitu ſuo vixit in Monaſterio, denique nomine Superioris, à quo habitum acceperit.

Quonam in Monaſterio debeant habitu indui, quidue facere debeant toto anno Nouitiatus.

Ex Def. 1631. & Dec 1634. a Sit in quaque Prouincia Monaſterium inſtitutioni Nouitiorum deſtinatum: eòque Poſtulantes habitum, quos accipere viſum fuerit, è tota Prouincia mittantur.

a *In antiquis legebatur.* Si quando diuinæ benignitatis munere noſtra Cógregatio ſic propagata fuerit, vt in Prouincias poſſit diuidi, ſit in quaque, &c

Quoniam autem alendæ tantæ multitudini Nouitiorum quæ fortaſſe erit, vix ſufficient facultates Monaſterij, poſſit iuxta Cócilium Tridentinum, aliquid ab ipſis Nouitijs, aut eorum propinquis, quod quidem ſponte detur, pro eorum victu & veſtitu tempore probationis duntaxat, accipi. Cetera neceſſaria quæcumque defuerint, à ceteris Prouinciæ Monaſterijs pro rata parte, ſicut à Superiore Congregationis deſcriptum fuerit, conferentur.

Superior illius Monaſterij ſit idem Magiſter Nouitiorum. Habeátque duos aut plures pro domus ratione vocis & iuris ſuffragandi participes Monachos, eoſdémque tum firma corporis valetudine, tum præſtanti ani-

mi virtute præditos, quorum exemplo Nouitij ad omnes officij partes accendantur.

Accedant duo Conuersi Professi aut plures, si multitudo Nouitiorum postulet. Si tamen ex Nouitijs aliqui Cõuersi sint, quorum opera Monasterio possit esse vsui, satis sit vnus Conuersus Professus. Ex Def. 1631. & Dec. 1634

a Habeãtur Nouitij in propria Cella: ad quã nisi de Magistri permissu, Professis, alijsque omnibus omni aditu sit prorsus interdictum.

Nec liceat Nouitiis cum quoquam, ne breuiter quidem, sermonem habere, nedum vsu, aut familiaritate commisceri.[b] Ex Def. 1631 Dec. 1634.

Prætermissis quæ de Nouitiorum Disciplina quam plurima maximíque momenti præcepta dari possunt, hîc breuiter monemus & hortamur, vt cùm in ijs rectè, vel secus instituendis salus, aut pernicies omnis Congregationis posita sit, in hanc potissimùm partem Disciplinæ nostræ quæ reliquas omnes continet, acri studio incumbatur: & qui dant Congregationi nomen, nõ remissa quadam aut languida ratione ad mediocritatem quamdam officij informentur, sed forti generosóque tyrocinio ad summam virtutem & sanctimoniam instruantur. Ex qua institutione fiat, vt ij non solùm perfectissimam obedientiam præstent, purissimam castitatem seruent, nudámque paupertatem ample-

a *In antiquis legebatur.* In præsentia quidem, cũ teneræ & infirmæ adhuc Cõgregationis tãta sit Monasteriorum paucitas, sufficiat ad institutionẽ Nouitiorũ, in Gallia quidẽ Monasterium Fuliense Diœcesis Riuensis, in Italia autem Monasteriũ Consanctæ Pudentianæ de Vrbe. In quibus ambobus Monasterijs Magister Nouitiorũ alius à Superiore sit. Habeantúrque Nouitij, &c.

b *In antiquis addebatur.* Vt autem ij commodius maioribúsque præsidijs, omni remoto impedimento, ad omnem partem disciplinæ Regularis informari, erudirique possint, detur opera vt primo quoque tempore Monasterium proprium eorum institutioni attributum in ea parte Italiæ quæ propriè Italia est, habeatur: aliud in Gallia Cisalpina sit: aliud Lutetiæ, aut loco proximo in Gallia.

ctantur, ſed etiam in omni vitæ parte ad Regulæ & instituti normam accuratiſſimè dirigenda ſemper animo excubantes, cum omni ſermone, voce, geſtu, omníque corporis, animíque motu ſummam modeſtiam & humilitatem cum ardentiſſima Caritate coniunctam oſtendant, tum ipſa mente & cogitatione, quantùm per humanam infirmitatem licet, Deo continenter adhæreant.

Senior eis talis deputetur, &c. Vt ad omne genus virtutum Nouitij rectè inſtitui & erudiri poſſint, maximum ſtudiũ adhibeatur, vt ad officium Magiſtri Nouitiorum is ſemper eligatur, in quo cum vitæ ſanctitate, docendi peritia, & cum authoritate, & grauitate comitas & manſuetudo certet, vt tanto muneri rectè gerendo par eſſe poſſit.

Quantum fructum ex orationibus ſuis percipiant Nouitij, quámque vtilitatem ex Sacramentis conſequantur, etiam ij qui fortè Sacerdotes ſunt, conſideret & ſcrutetur Magiſter, vt ex eo quàm frequenter eorum vſum debeat eis concedere, certiùs colligat.

Edoceat illos omnem animi ſui ſiue turbidum, ſiue tranquillum ſtatum, omnes moleſtias, tentationes, perturbationes, iucunditatem etiam & pacem ſpiritualem ſibi patefacere, & eorum ſenſus atque affectus intimos ſtudeat penitùs pernoſcere, quod quidem ad eos rectè inſtituendos magno erit ei præſidio.

Colloqui cũ extraneis, ſiue propinqui, ſiue alieni ſint, aut numquam, aut perraró, cùm grauis cauſa poſtulauerit, eis concedat, præ-

mi virtute præditos, quorum exemplo Nouitij ad omnes officij partes accendantur.

Accedant duo Conuersi Professi aut plures, si multitudo Nouitiorum postulet. Si tamen ex Nouitijs aliqui Cõuersi sint, quorum opera Monasterio possit esse vsui, satis sit vnus Conuersus Professus.

Ex Def. 1631. & Dec. 1634

a Habeãtur Nouitij in propria Cella: ad quã nisi de Magistri permissu, Professis, alijsque omnibus omni aditu sit prorsus interdictum.

Nec liceat Nouitiis cum quoquam, ne breuiter quidem, sermonem habere, nedum vsu, aut familiaritate commisceri.[b]

Ex Def. 1631 Dec. 1634

Prætermissis quæ de Nouitiorum Disciplina quam plurima maximíque momenti præcepta dari possunt, hîc breuiter monemus & hortamur, vt cùm in ijs rectè, vel secus instituendis salus, aut pernicies omnis Congregationis posita sit, in hanc potissimùm partem Disciplinæ nostræ quæ reliquas omnes continet, acri studio incumbatur: & qui dant Congregationi nomen, nõ remissa quadam aut languida ratione ad mediocritatem quamdam officij informentur, sed forti generosóque tyrocinio ad summam virtutem & sanctimoniam instruantur. Ex qua institutione fiat, vt ij non solùm perfectissimam obedientiam prçstent, purissimam castitatem seruent, nudámque paupertatem ample-

a *In antiquis legebatur.* In præsentia quidem, cũ teneræ & infirmæ adhuc Cõgregationis tãta sit Monasteriorum paucitas, sufficiat ad institutionẽ Nouitiorũ, in Gallia quidẽ Monasterium Fuliense Diœcesis Riuensis, in Italia autem Monasteriũ Con sanctæ Pudentianæ de Vrbe. In quibus ambobus Monasterijs Magister Nouitiorũ alius à Superiore sit. Habeantúrque Nouitij, &c.

b *In antiquis addebatur.* Vt autem ij commodius maioribúsque præsidijs, omni remoto impedimento, ad omnem partem disciplinæ Regularis informari, erudirique possint, detur opera vt primo quoque tempore Monasterium proprium eorum institutioni attributum in ea parte Italiæ quæ propriè Italia est, habeatur: aliud in Gallia Cisalpina sit: aliud Lutetiæ, aut loco proximo in Gallia.

ctantur, ſed etiam in omni vitæ parte ad Regulæ & inſtituti normam accuratiſſimè dirigenda ſemper animo excubantes, cum omni ſermone, voce, geſtu, omníque corporis, animíque motu ſummam modeſtiam & humilitatem cum ardentiſſima Caritate coniunctam oſtendant, tum ipſa mente & cogitatione, quantùm per humanam infirmitatem licet, Deo continenter adhæreant.

Senior eis talis deputetur, &c. Vt ad omne genus virtutum Nouitij rectè inſtitui & erudiri poſſint, maximum ſtudiũ adhibeatur, vt ad officium Magiſtri Nouitiorum is ſemper eligatur, in quo cum vitæ ſanctitate, docendi peritia, & cum authoritate, & grauitate comitas & manſuetudo certet, vt tanto muneri rectè gerendo par eſſe poſſit.

Quantum fructum ex orationibus ſuis percipiant Nouitij, quámque vtilitatem ex Sacramentis conſequantur, etiam ij qui fortè Sacerdotes ſunt, conſideret & ſcrutetur Magiſter, vt ex eo quàm frequenter eorum vſum debeat eis concedere, certiùs colligat.

Edoceat illos omnem animi ſui ſiue turbidum, ſiue tranquillum ſtatum, omnes moleſtias, tentationes, perturbationes, iucunditatem etiam & pacem ſpiritualem ſibi patefacere, & eorum ſenſus atque affectus intimos ſtudeat penitùs pernoſcere, quod quidem ad eos rectè inſtituendos magno erit ei præſidio.

Colloqui cũ extraneis, ſiue propinqui, ſiue alieni ſint, aut numquam, aut perraró, cùm grauis cauſa poſtulauerit, eis concedat, præ-

ſertim ante Profeſſionem. Et cum concedet, vel ipſe, vel alius ab eo miſſus, colloquio interſit.

In ſeipſis apud Magiſtrum accuſandis humilitatem ſtudioſè exerceant, omníque generi ſanctæ mortificationis enixè operã dent.

Liberè colloquendi inter ipſos conſuetudinem, & ſolutam quamdam familiaritatem minimè permittat; alium cum alio præcipua amicitia coniungi non ſinat; nec eos cum Profeſſis quidquam commercij habere patiatur.

Alia quàm quæ ad mores eorum formandos, & ad diſciplinam Regularem pertinere iudicio Magiſtri declaratum fuerit, neque legant, neque ſcribant. Iſque ſciat, qua quiſque eorum lectione occupetur.

Vt Pſalterium memoriæ mandent, curet.

Corona monachali, niſi qui alterius Ordinis Monaſtici profeſſi fuerint, vſque ad Profeſſionem careant. Sacerdotes ſæculares, qualem habent, retineant.

Ante confectum annuæ Probationis curriculum nulli eorum liceat, ne ſub Titulo quidem patrimonij, ad Ordines promoueri. Nec Superior quidem Congregationis poſſit in hoc diſpenſare.

Ad Profeſſioné admittendus duobus menſibus ante Profeſſioné omni rerum ſuarum cura & adminiſtratione ſe prorſus expediat.

Cum de bonis ſuis ante Profeſſionem diſpoſituri erunt, nihil illis ne nutu quidem ſignificetur, quo libertas eorum in hac diſpoſitione facienda tantulùm poſſit impediri.

Si quam renuntiationem facturi erunt, aut aliquid dare Congregationi in animo habebunt, caueatur ne quid contra sacri Concilij Tridentini Decreta fiat.

Ante omnia quidquid est in eorum Regulis (quibus eorum officium latiùs explicatur) quàm diligentissimè seruare studeant, easque tum priuatim singuli crebrò legant, tum singulis mensibus vniuersi magna voce recitandas audiant: & quid minùs obseruent, inquirant, ac se corrigant.

Si non potes, liber discede, &c. Si quis eorum dimittendus erit, id magna cautione adhibita, prudenter fiat, vt ea res, neque dimissi animæ, aut famæ, neque Congregationis existimationi detrimento sit.

Cur dimitti debeant, hæ potissimum sint causæ. Si quis ingenio, aut natura sit ad aliquod votorum præstandum perdifficili: si moribus ijs, quibus Congregationis concordia & tranquillitas turbari, aut infirmiores ad peccandum impelli facilè possint: si denique nostræ Congregationis instituto minimè congruere videatur.

Restituantur ei quæcumque attulerit, excepto quod in eius ipsius vsum fortè cōsumptum fuerit, aut si quid fortè Congregationi legitimè dederit. Quod tamen ipsum restituendum necne sit, iudicet Superior Congregationis, aut Prouincialis.[a]

Ex Dec 1634 Magister Nouitiorum causas cur aliquem ex sibi creditis Nouitijs dimittendum putet, adiunctis sibi Fratribus vocalibus sui Monasterij, Superiori Congregationis, aut Prouin-

[a] *In antiquis addebatur.* Si fuerit.

ciali patefaciat. Isque quid opus sit facto, cum Seniorum Assistentium consilio definiat.

Quòd si Nouitius sponte sua velit discedere, Magister ne sit molestus in eo retinendo. Tantùm cohortationem benignam adhibeat, & preces ad Deum pro eo.

Si quis cùm semel dimissus fuerit, aut sponte sua discesserit, denuò recipi petat, quæratur de eo per literas, si fieri potest, ex eo ipso Monasterio quod reliquit. Tum Magister Nouitiorum re cum Vocalibus suis in Capitulo suo expensa, consulat per literas Superiorem Congregationis, aut Prouincialem, suam suorúmque sententiam adiungens. Ipse autem Superior Congregationis, aut Prouincialis cum Seniorum a consilio, quid fieri debeat, constituat. Nec liceat vllo pacto non accepta responsione Superioris consulti petentem in Monasterium recipere, nisi fortè propter maximi momenti causam, Capitulum eius Monasterij pro hospite accipiendum censeat.

a *In antiquis addebatur.* Assistentium.

Ex Dec. 1634

De Professione, & post eam agendis.

Tunc suscipiatur in Congregatione, &c. Decurso Probationis, aut Nouitiatus annuo spatio, nullus ad Professionem admittatur, nisi per vocum pluralitatẽ eorum qui sunt in Monasterio Vocalium, accedente Magistri voce (cuius potissimùm haberi ratio debet) approbatus.

Cùm igitur ex pluralitate vocum constitutum fuerit admittendum esse ad Professio-

nem Nouitium, admoneatur de re tota Superior Congregationis, aut Prouincialis, déque suffragiorũ numero, quæ in id conuenerint. Qui rem diligenter examinatam, momentóque suo ponderatam communicet cum Senioribus, & cum eorum consilio statuat in Domino quid agi debeat. Admissurus autẽ Nouitiũ ad Professionẽ, ea cærimonia vel ipse defungatur, vel alteri qui nomine suo defungatur, mandet: idque in eodem illo Monasterio, in quo ille Probationis curriculum confecit.

Ex Dec. 1621. 1628. 1634. *Nouitij autem à Capitulo admissi, & à Prouinciali approbati, possunt admitti à Superioribus ad Professionem tempore Capituli Generalis ex commissione Generalis aut Prouincialis.*

Suscipiendus autem in Oratorio, &c. Professionis faciendæ ratio erit, vt in Ecclesia corã Superiore Congregationis, aut Prouinciali, aut alio ab altero eorum delegato, ceterísque Fratribus præsentibus Nouitius ritu & formula præscripta votũ emittat his verbis. In nomine Domini nostri Iesv Christi: Amẽ. Anno à Natiuitate eiusdem N. die N. mensis N. Ego Frater N. cognominatus in sæculo N. Clericus, vel Conuersus, de tali loco & Diœcesi, promitto Stabilitatem meã, & Conuersionem morũ meorũ, & Obedientiam secundũ Regulam S. Benedicti, & Constitutiones Congregationis B. Mariæ Fuliensis, Ordinis Cisterciensis, coram Deo, & omnibus Sanctis eius, quorum Reliquiæ habentur in hoc loco constructo in honorem Sancti N. In

præsentia Domini N. Superioris dictæ Congregationis, vel Prouincialis, vel Prioris talis.

Hanc autem formulam Professurus ipse, si potest, sua manu scribat, vt est in Regula. Idémque pòst in libro ad eum vsum comparato iterum scribat, & subscribat. Qui liber, Professionum liber appellandus, diligenter asseruetur: eíque si qua controuersia inciderit, plena fides adhibeatur.

Post Professionem nouus Professus eidem Magistro, eidémque Disciplinæ toto proximo triennio subsit. Eodémque tempore nec actiuam nec passiuam vocem habeat, nec promoueatur ad sacros Ordines. Nisi fortè Superiori Congregationis Seniores Assistentes in consilium adhibenti, virtus, aut ætas alicuius persuaserit, vt cum eo dispenset.

Hoc triennio peracto, aut antè (si fortè prædicta ratione dispensatum cum eo fuerit) nouus Professus à Superiore Congregationis ad certum aliquod Monasterium ei constitutum ad habitandum mittatur, ibíque stabilis & immotus perpetuò sit, nisi Superior Congregationis eum noua ratione adductus aliò traducendum censuerit.

Atque hæc omnia in Clericos & Conuersos æquè conueniunt. De quibus Conuersis hoc tantùm dictum sit, debere eos cum Clericis in Refectorio accumbere: & quisquis pro Conuerso semel receptus fuerit, numquam posse in Clericorum numerũ adscribi.

Donati quatuor, aut sex menses in eodem Monasterio in quo recepti sunt, pedem non

efferentes è Monasterio, ad obedientiam, deuotionem, laborem, & reliqua necessaria informentur ac doceantur.

Ex Dec. 1634. Anno probationis Donati confecto, a *Si ex pluralitate vocum dignus iudicatus fuerit* qui ad Professionẽ admittatur, Superior Monasterij, cùm à Superiore Congregationis, aut Prouinciali per literas consulto facultatem acceperit, eum tandem ad Professionem admittat. Isque dum in Congregatione perseuerat, castitatem, paupertatem, & obedientiam seruare teneatur.

a *In antiquis legebatur.* Superior Monasterij cum consilio Seniorum, si dignum iudicat qui ad Professionem admittatur cum à &c.

Donati post omnes Monachos vltimũ locum semper teneant. Seorsum autem à Monachis cibum capiant. Itaque vel extra Refectorium capiant, vel in Refectorio ante primam mensam, vel etiam in secunda mensa separati à Monachis.

Vt vitæ Actiuæ in qua potissimum versantur, operam maiore studio & alacritate nauent, sciant se omnium bonorum spiritualium totius Congregationis, & omnium indulgentiarum & remissionum peccatorum Congregationi concessarum esse participes. Quòd si quis eorũ alicui grauiori vitio addictus fuerit, aut etiam exẽplo malo noceat alijs, agatur cum eo, sicut in Regula præscriptum est, tandémque si insanabilis sit, expellatur. Quod tamen, cùm grauissimum extremúmque sit, nec sine magna deliberatione & consilio, nec sine licentia Superioris Congregationis, fiat.

De filijs nobilium vel pauperum, qui offeruntur. CAP. LIX.

SI *ipse puer minori ætate est*, *&c.* Cum superiori capite cautum sit, ne quis ad nostræ Cõgregationis Nouitiatum admittatur, qui decimum sextum ætatis annum non expleuerit, nullus huic capiti Regulæ locus relinquitur.

De Sacerdotibus, qui voluerint in Monasterio habitare. CAP. LX.

C*Oncedatur ei tamen*, *&c.* Sacerdos sæcularis qui petierit, ad nostræ Congregationis Nouitiatum, tandémque solemnem Professionem admitti possit. Isque in Nouitiatu ob reuerentiã Sacerdotij ceteros Nouitios ordine antecedat. Quod tamen in eorum qui ante ipsum recepti sunt, cùm ad Presbyteratũ promoti fuerint, præiudicium non sit.

De Monachis peregrinis qualiter recipiantur. CAP. LXI.

IN recipiendis aliorum quorumuis Ordinum & Congregationum Religiosis, si ad hanc Congregationem animum adiungant,

magna diligénsque circũspectio adhibeatur: cùm ij magna ex parte non ratione & consilio ducti, sed inconstantia, tamquam æstu & tempestate quadã abrepti, sua relicta Religione ad alienam transeãt. In quàm cum idẽ leuitatis morbus eos persequatur, fit vt non solùm quietis expertes ipsi sint, sed etiam contagione quadam alijs turbas & molestias afferant

Si quis tamen eorum propter insignem virtutem quæ in ipso eluceat, & arctioris vitæ studium quo flagret, repellendus non videbitur, *non nisi de licentia Superioris Generalis cum consensu suorum Assistentium recipiatur, ac* diutiùs probetur quàm ceteri ad arbitrium Magistri Nouitiorum.

Ex Dec 1625 Def. 1628

Dec. 1634

Mendicantibus nullus ad Congregationem pateat aditus, cùm per Martini V. Constitutionem recipi non possint. Si quis tamen eorum egregiâ virtute præditus, magnęque spei vir ad Congregationẽ se applicuerit, cum dispẽsatione Summi Pontificis, & literis cõmendatitiis Superiorum suorum admitti possit.

De Sacerdotibus Monasterij.

CAP. LXII.

DE *suis eligat qui dignus sit, &c.* Superioris Congregationis, aut certè Prouincialis sit Ordinum suscipiendorum potestatem facere; habeat tamen priùs à Superiore & Senioribus Monasterij bonum de vita & mori-

bus Ordinandi testimonium.

Quoties quis erit in aliquo Monasterio ordinandus, denuntietur id palàm in Monasterij, cuius est, Capitulo: vt si quis labem, aut vitium eius aliquod sciat, propter quod ordinari debere, non videatur, indicet non publicè quidem, sed priuatim Superiori, aut vni alicui Seniorum.

Exploretur etiam quantùm in literis & doctrina profecerit, antequàm ad examen publicum mittatur, idque per Fratres idoneos, quibus Superior Congregationis, aut Prouincialis id negotij dederit: qui rationem à Concilio Tridentino præscriptam teneant. Seruentur etiam legitima temporum interstitia iuxta ipsum Concilium, nisi propter causam Superior Congregationis cum aliquo dispensandum censuerit. Sess. 23. de refor. cap. 4 11. & seq.

Qui ad Subdiaconatum, & qui ad Presbyteratum erunt promouendi, aliquot antè diebus ad arbitrium Superioris sui in rerum cælestiũ sancta Meditatione studiosiùs versentur. Moneatúrque quisque Ordinandorum, vno antè mense, ad quem Ordinem promouendus destinetur. Ibidem cap. 13 & 14

Qui per se, vel per alium dederit operam, vt ad quemcumque Ordinem promoueatur, ei susceptione Ordinum ad tempus arbitrio Superioris constituendum sit interdictum.

Celebretur Missæ Sacrificiũ ab omnibus Sacerdotibus a ad Missalis *Romani* præscriptũ. Ex Dec. 1634

a *In antiquis legebatur.* Ad Missalis Ordinis nostri præscriptum, exceptis nonnullis, quæ communi Ecclesiæ consuetudine antiquata in Rituali notantur.

Rituum & cærimoniarum in Missis, tum maioribus, tum minoribus adhibendarum ratio qualis in Rituali describitur, seruetur.

Ad

Ad Preſbyteratum promoti ne antè celebrent, quàm cærimoniarum Miſſæ totam rationem idonea meditatione percalleant.

Studeant omnes Sacerdotes Miſſæ cærimonias præſcriptas ad amuſſim quàm religioſiſſimè ſeruare. Ex quo ſtudio ſumma in Miſſa celebranda cærimoniarum conſenſio & vniformitas omnium Sacerdotum Congregationis exiſtat.

Miſſam primam nouus quiſque Sacerdos ſine Oblatione, Patrinō, & omnino ſine ſolemnitate celebret, & prorſus vt quæuis alia priuata Miſſa quotidiè celebratur.

Semel in hebdomada ſit in arbitrio cuiuſque Sacerdotis ob quamcumque piam cauſam voluerit, Miſſam dicere.

Miſſa conuentualis pro Congregatione quotidiè in quoque Monaſterio celebretur.

Pro anima cuiuſque Fratris etiam Donati
cùm in Monaſterio cui adſcriptus fuit, diem
Ex Dec. ſuum obierit, ſinguli Sacerdotes eiuſdem
1614 Monaſterij ternas Miſſas celebrent: [a] *totius ve-* a *In antiquis*
1617 *rò Congregationis,* ſingulas. Clerici Monaſte- *legebatur.*
1634 rij Pſalterium ſemel recitent: Conuerſi Pater Eiuſdē verò
noſter & Aue Maria centies quinquagies, Prouinciæ
Ex Donati quinquagies dicant: Clerici, Conuer- ſingulas &c.
iiſd. ſi, & Donati [b] *totius Congregationis* tertiam b *In antiquis*
Dec partem Roſarij, hoc eſt, Pater noſter quin- *legebatur.*
quies, & Aue Maria quinquagies. Prouinciæ.

Ex Pro Superiore verò Congregationis defun-
Def ćto, præter Miſſam & Officium in omnibus c *In antiquis*
1627 Congregationis Monaſteriis cantandum, idē *legebatur.*
1631 Dec. quod pro moriente in [c] *proprio Monaſterio* In propria
1634. ſit, in tota Congregatione fiat. Cetera ſuffra- Prouincia.

gia ad cuiusque arbitrium addantur.

Vt suprà dicta præstari possint, Superior Monasterij in quo quisque moritur, statim de eius morte quos oportuerit, commonefaciet.

Pro aliquo Fratre Congregationis de ea benè merito vita functo possit de mandato Superioris ad constituta suffragia aliquid adiungi.

Cùm piæ liberalitati fundantium Monasteria debeatur, vt eis tum grata beneficij ab eis accepti recordatione, tum omni pietatis officio quàm maximam gratiam referre studeamus, statuimus vt cùm primum alicuius beneficio Monasterium aliquod ad hanc Cõgregationem accesserit, Superior Congregationis eam vniuersam admoneat, vt à singulis Sacerdotibus pro Fundatore Sacrificium offeratur. Quilibet etiam Sacerdos celebrans Fundatoris Monasterij in quo celebrat, in Memento semper recordetur.

Fundatores, parentes, fratres, sorores nostri in societatem meriti omnium bonorum operum quæ diuino munere in tota Congregatione fient, ab omnibus Fratribus nostris recipiantur.

Missarum onera perpetua legatis, donationibus, aut aliis quibusuis dispositionibus addita, nisi propter grauissimam causam à Capitulo Generali tantùm expendendam, non accipiantur. Sed ne ea quidem quæ ad tempus sunt, accipere liceat, si functionibus instituti nostri repugnent, aut sine graui causa. Cuius iudicium penes Superiorem Con-

gregationis , aut Prouincialem cum Superiore Monaſterij in quo eſt , coniunctum ſit.

Obligationes Miſſarũ maiorũ quæ in diem tantùm deferuntur , perparcè accipiantur.

In Eccleſiis noſtris nemini extraneo concedatur ſepultura , præterquàm id ius habentibus, & iis benefactoribus , quibus Superior Congregationis cum Seniorum Aſſiſtentium conſilio id tribuendum duxerit. Quod quidem ille , ob pias tantùm , maximíque momenti cauſas faciat. Multò vero difficilius ſepulturæ concedantur in iis Eccleſiis Congregationis, in quibus nemini adhuc à noſtris conceſſæ ſunt. Cúmque ſepelietur aliquis in Eccleſijs noſtris, Miſſa duntaxat , nullis addi-
Ex Def tis ſuffragiis , *præter ea quæ in Rituali deſcri-*
1631 *buntur* , defuncto poſſit tribui , exceptis Ec-
Dec cleſiis in quibus alia conſuetudo ſuſcepta eſt.
1634 Numquam autem in ſepulchro Fratrũ quiſquam condatur , ſed in alio ſeparato. Nec concedantur ſepulturæ quæ Eccleſiæ ſint incommodo.

Ex *Siquando accidat vt aliquis in Eccleſia cu-*
Dec. *iuſpiam Monaſterij noſtræ Congregationis ſe-*
1610 *peliri expoſtulet* , *nec tempus patiatur vt Su-*
1641 *perior Generalis conſulatur* , *liceat Superiori*
1634 *Monaſterij cum conſenſu Capituli ſui concedere ſepulturam duntaxat* , *non autem ius ſepulturæ.*

De ordine Congregationis.

Cap. LXIII.

O*Rdines suos, &c.* Post Superiorem Congregationis omnes alios dignitate antecedentem, secundum locum obtineāt Seniores Assistentes. Qui tamen in administrationem Monasterij in quo viuent, minimè se interponant, nec Iurisdictionem vllam habeant in eo, neque in spiritualibus, neque in temporalibus.

Cùm autem in Choro maximè & Refectorio Seniores Assistētes absente Superiore Generali præsideāt, omnia inibi præsentibus etiā quibusuis aliis Superioribus, præstabunt, quæ solent præstare Seniores cuiuslibet Monasterij, cùm in absentia Prioris & Supprioris inibi residentium præsident in dictis locis. Ex Dec. 1601 1604 1634

Hos proximè sequantur Visitatores: ita videlicet, vt cum in Visitatione sua, & in conuentu Capituli Generalis Senioribus Assistentibus proximi ceteros omnes anteeant, reliquo tempore [a] *vbique infra Priores, & supra Superiores simplices Monasteriorum*, locum habeant. Ex Dec. 1634

[a] *In antiquis legebatur.* Infra Superiores Monasteriorum in quibus commorantur.

Visitatores sequatur Procurator Generalis in Capitulo tantùm Generali Prouincialibus, & aliis Superioribus Monasteriorum præiturus, extra Capitulum eis cessurus. Qui Procurator obediat Superiori Monasterij in quo viuit. Is tamen Superior petenti illi facultatem exeundi è Monasterio numquam dene-

get, neque negotia quæ gerit, exquirat, nec chartas eius ſcrutetur. Ideóque liceat dicto Procuratori Generali Cellulam ſuam obſerare. In ſuo tamen proprio negotio, niſi de illius licentia, nihil agat. Caueat etiam Superior, ne eum vlla occupatione implicet, & cum eius Cellulam viſitabit, chartas non attingat.

Reſtant Prouinciales, & his inferiores Superiores cuiúſque Monaſterij; quorum inter ipſos ordo Monaſteriorum quibus præſunt, ordini accommodetur.

Hic autem Monaſteriorum ordo ſpectatur ex antiquitate tēporis: vt quò Monaſterium quódque priùs receptum eſt in Congregationem, hòc locum priorem obtineat. Ex quo fiat, vt eius Monaſterij Superior Superiori alterius Monaſterij poſteriùs in Congregationem recepti præeat.

Ex def. 1631. Dec. 1634 Eadem ratio in ordinandis Prouinciis [a] teneatur.

Cùm tamen quis Monaſterij Superior erit in alieno Monaſterio, Superior illius ea modeſtia ſit, vt ei loco cedat, alia prætereà re nulla. Eodémque modo, Frater cuiuſque Monaſterij Fratri alieni Monaſterij, Sacerdos, Sacerdoti; Clericus, Clerico; Conuerſus, Conuerſo; Donatus Donato locum ſuperiorem concedendo, cum humilitate Caritatem exerceant.

[a] *In antiquis addebatur.* Si quando in Congregatione fuerint.

Ex Def 1631 Dec 1634 In quoque autem Monaſterio hic ſit ordo. Secundus à Superiore, ſi Abbas fuerit, ſit Prior, ſi minùs Supprior, tum Magiſter Nouitiorum, [b] deinde Sacerdotes. Quorum vt

[b] *In antiquis addebatur.* pòſt Decani, deinde, &c.

quisque est Professione antiquior, ita alium antecedat. Sequãtur Clerici, posteà Conuersi, postremò Donati. Quorum omnium quisque pro antiquitate temporis quo professus est, & in Congregationẽ adscriptus fuit, Clericus inter Clericos, Conuersus inter Conuersos, Donatus denique inter Donatos locum habeant.

Liceat tamen Superiori *Generali*, quemadmodum est in Regula, nonnũmquam propter vitæ meritum aliquem ordine Professionis posteriorem, in locum superiorem promouere: itémque qui Professione prior est, propter indignitatem ad locum inferiorem abiicere. Ex Dec. 1634

In ipsa appellatione nominum, &c. Hæc Congregatio, cum è Monasterio Beatæ Mariæ Fuliensis orta sit, Congregatio B. Mariæ Fuliensis appelletur. Superior Cõgregationis ab omnibus Pater & Domnus dicatur. Alij Superiores, siue Seniores Assistentes, siue Visitatores, siue Procurator Generalis, siue Prouinciales, aut denique Superiores singulorum [a] Monasteriorum, *itemque Sacerdotes omnes Professi*, & ab aliis, & inter se Domni tantùm vocentur. *Clerici verò Professi qui non sunt Sacerdotes* iuxta præscriptum Regulæ ab inferioribus Domni, à superioribus Fratres nuncupentur. *Denique Clerici non Professi, itémque omnes Conuersi & Donati ab aliis omnibus, & inter se Fratres nominentur.* Ex Dec. 1607 Def. 1631. Dec. 1634

[a] *In antiquis legebatur.* Monasteriorũ & ab aliis, & inter se Domni tantùm vocentur. Reliqui iuxta præscriptum Regulæ ab inferioribus Domni, à superioribus Fratres nuncupentur

Retineat quisque nomen suum proprium, siquidem fuerit alicuius Sancti nomen: Co- Retineat. &c

gnomen deponat: pro quo nomen alicuius Sancti, præfixa præpoſitione, de, vel à, in ſexto caſu efferendum accipiat, idque à Superiore ſuo, quo tempore Congregationis habitum Nouitius ſuſcipit.

Vbicumque autem ſibi obuiant Fratres, &c. Cùm Frater in Fratrem inciderit, poſterior ordine à priore benedictionem petat, & inclinato corpore caput humiliter aperiat. Si verò Superior obuiam factus fuerit, Frater aliquantùm deflectens de via, conuerſo ad eum vultu, profundè ſe inclinet.

De ordinando Abbate. Cap. LXIV.

IN *Abbatis ordinatione, &c.* Electio tum Superioris Congregationis, tum aliorum quorumuis Superiorum in Capitulo Generali, fiat modo ſeparatim deſcripto.

Vt autem honorũ & dignitatum cupiditati, omníque ambitioni, quãtùm fieri poteſt, obſtruatur aditus, decernimus, vt ſi quis Superioris Congregationis, aut aliam quamcũque dignitatem Cõgregationis, aut aliam quamuis externam ambierit, aut vt ea mandetur alteri cuiuis, conatũ adhibuerit, is voce actiua & paſſiua in perpetuum careat, vel etiam grauiori pœna puniatur arbitrio Capituli Generalis. Quòd ſi quis aliquem ei rei dare operam cognouerit, niſi quàm primùm deferat ad Capituli Generalis Præſidem, eadem pœna teneatur. Quæ tamen poſſit interdum à Capitulo minui. Et in vniuerſum, quiſquis ali-

moderatior cupiditas apparuerit, coerceant. Nec ſolùm peccata commiſſa vindicent, ſed etiam quod maius eſt, ne committantur, quàm maximè prouideant. Itaque ſi quem in cibo, aut potu intemperantiorem animaduerterint; ſi pigrū, aut inertem, ſi nimis ſomno indulgentem, ſi veſtitus elegantioris, aut aliarum deliciarum cupidum, ſi pertinacem & ſui iuris, aut elationē animi præ ſe ferentē, hæc omnia tamquam ſpinas quaſdam ex eorū animis prudenter euellere ſtudeant, & malo naſcenti, quod corroboratum difficiliùs ſanaretur, ſolerti curatione tempeſtiuè occurrant.

De Præpoſito Monaſterij.

Cap. LXV.

O*Rdinationem Monaſterij ſui, &c.* Præpoſiti de quo hîc agitur nomine intelligatur à nobis in Abbatiis quidem Prior, in aliis verò Monaſteriis Priorem pro Superiore habentibus Supprior. Quem propter grauiſſimas, veriſſimáſque cauſas, quas hîc Sāctus Pater enumerat, ſicut & ceteros Monaſterij Officiales, à Superiore ſtatuimus eligendum.

Ex Dec 1631 1634 *Nihilominus tamen Prior Abbatiæ Fulienſis à Capitulo Generali eligatur, qui Superiore Generali tum præſente, cùm abſente regat Monaſterium dependenter ab ipſo, quique cum ſuo Diſcreto interſit Capitulo Generali.*

Superior cuiuſque Monaſterij cum ex Capitulo Generali in ſuum Monaſterium ve-

nerit, Officiales eius adhibitis in consilium Senioribus, si visum fuerit, absoluat, alios constituat in Domino: aut si magis expedire iudicauerit, veteres retineat & confirmet, aut partem eorum. Iisdémque Senioribus consultis, eos, cùm opus fuerit, deponat. Quod tamen parcè, raróque faciat, propter graues causas.

Quoties propter mortem, iter necessarium aut aliam quamcumque causam Monasterio Superior defuerit, Supprior in omni re vices eius gerat, eamdémque obtineat authoritatem tum in spiritualibus, tum in temporalibus, vsque ad eius reditũ, vel alterius noui aduentũ. Quæ tamen Superior discedens obseruari iusserit, obseruẽtur. Ac si quod maioris momenti negotium absente Superiore in Monasterio inciderit, quantùm fieri poterit, ad reditum illius integrum reseruetur.

Imprimis videat Supprior ne quid contra Superioris absentis voluntatem innouet, vt Fratribus obsequatur: aut Regularis disciplinæ seueritatem vel minimùm relaxet, sciens si fecerit, non impune fore.

De ceteris ad Superioris officium pertinentibus dicetur fusiùs in Rituali.

De Ostiario Monasterij.

Cap. LXVI.

QVoties munera, aut alia quæuis extra ordinem afferũtur in Monasterium, de

iis Portarius Superiorem admoneat: literas etiam omnes sibi traditas ei det.

Quantùm fieri poterit, neminem silentij tempore in Monasterium intromittat.

Cetera quæ ad eius officium pertinent, in Rituali legat, studiosèque seruet.

Cellam debet habere iuxta portam, &c. In ea Cella sit Oratorium aliqua religiosa imagine ornatum, ante quam Fratres prodeuntes, aut redeuntes breui saltem Oratione, aut actione gratiarum cum Deo agant.

Sit ibidem tabula, in qua omnium Fratrum Monasterij nomina ordine descripta sint. Notetúrque quisque prodiens è Monasterio per impagem exemptilem, foramini quod è regione nominis eius in tabula sit, ab ipso cùm egreditur, infigendam, cùm reuersus est, eximendam,

Monasterium autem, &c Sit nobis persuasum, multò melius & præstabilius esse, Monasteria iam fundata confirmari & stabiliri, quàm fundari noua. a

a *In antiquis addebatur.* Quantùm fieri poterit, nulla post hac intra muros Vrbium recipiantur Monasteria, sed ab hominum habitatione semota.

Ex Def. 1631 Dec. 1634

Monasteria in Congregatione post hac ædificanda ad exemplar descriptum ædificentur: & quæ iam ædificata sunt, ad eiusdem exemplaris formam, quantùm fieri poterit, reuocentur.

Quæ Monasteria plus damni quam commodi afferre Congregationi perspicuum erit, ea solius Capituli Generalis iudicio dissolui possint.

Extruere, instaurare, aut demoliri ædificia nulli Monasterij Superiori liceat sine consensu Capituli eiusdem Monasterij, adiuncta, si

res maioris momenti sit, Superioris Congregationis, aut Prouincialis concessione.

Vt non sit necessitas Monachis vagandi foras, &c. Propterea quantùm fieri poterit, res quæque temporales Monasterij per sæculares potiùs, & Donatos, quàm per Monachos gerãtur. Idque in emptione rerũ Monasterio necessariarũ, vt suprà cap. 31. de Cellerario dictum est, præcipuè seruari volumus.

Quia omninò non expedit animabus eorum. In hanc verissimam sententiam scitum est illud Abbatis Ioannis: Quod aqua pisci est, id Monasterium esse Monacho. Quare vt piscis extra aquam positus vitam propagare non potest: sic neque Monachus extra Monasterium, institutum vitæ religiosæ cursum facilè tenere. Itaque Fratribus nostris exeundi è Monasterio licentia quàm parcissimè detur.

a *In antiquis legebatur.* Concionãdi, præsertim ad sęculares, instituturũ in hanc Congregationem non admittatur Si quis tamẽ frater ex doctrina quã ante ingressum Cõgregationis sibi comparauerit, ei muneri iudicabitur idoneus, possit &c.

Ad eas tantùm Processiones generales, & generatim à locorum Ordinariis indictas eatur à Nostris, ad quas à cunctis Ordinibus Religiosis sine exceptione conueniri solet, sicut in Festo Corporis Christi fit. *Quod intelligendum est de locis vbi ad eas ire consueuerunt: At vbi nen est à nobis ea consuetudo recepta, si fieri potest, nullatenus vadant.* Ex Def. 1617 Cap. 1610 Dec. 1634

a Si quis frater ex doctrina quam sibi comparauerit concionandi muneri iudicabitur idoneus, possit Superior eum ad hoc officium, quamdiu, & quibus locis expedire iudicauerit, adhibere, eíque propterea laboris manuum immunitatem dare. Si tamen eius rei facultatem acceperit à Capitulo Generali, vel Ex Dec. 1601 1604 1634

Ex
Dec. Superiore Cõgregationis, vel certè Prouincia-
1610 li, *idque in scriptis*, & Frater ab iis, vel de eorũ
1611 mandato examinatus, idoneúsque iudicatus
1614 fuerit. *Cæterùm ij qui absque esu carnium huic*
1634 *officio vacare non possunt, ab ipso abstineant.*
Ex *Nemo in hac Congregatione exorcizandi,*
Dec. *aut adiurandi extraneos munus suscipiat.*
16..
Cap. *Hanc autem Regulam sæpiùs volumus in*
1620 *Congregatione legi, &c.* Quotiescumque Ca-
Dec pitulum cuiusque Monasterij habetur, Ca-
1634 put vnum Regulæ recitetur. Præterea dili-
Ex genter lectitetur priuatim à singulis Regula.
Dec. Quamobrem eius exemplar singuli habeant.
1610
1611 Roget quisque Superiorem aliquoties in
1634 anno, vt sibi pro iis quæ contra Regulam & Constitutiones commisit, aliquid pœnitẽtiæ irroget. Quod ei ne tam facilè labatur in posterum, non minimo præsidio erit.

De Fratribus in via directis.

Cap. LXVII.

FRatres è Monasterio Superioris permissu prodituri, eodémque die in Monasterium reuersuri, accipiant benedictionem à Superiore genibus flexis, capite inclinato. Sin eodem die reuersuri non erunt, accipiant benedictionem toto corpore humi prostrati.

Omnes in Monasterium reuersi simul atque sunt ingressi Superiorem adeãt, eodémque modo quo benedictionem exituri acceperunt, iterum accipiant.

Qui post quindecim dies reuertentur, eo-

a *In antiquis legebatur.* Post singula diuina Officia solemnem, &c.

dem die post a *vnum ex diuinis Officijs* solemnem benedictionem in medio Choro prostrati, sicut in Regula præcipitur, accipiant. Ex Def. 1631. Dec. 1634

Prodeuntes è Monasterio Portarium admoneant, quò se conferant, & qua horâ se sperent redituros.

Iter facientes bini semper minimùm sint, siue Clerici, siue Conuersi.

Fratres in itinere cùm aliquà transierint, vbi sit Monasterium Congregationis, alibi quàm in Monasterio diuersari non possint. Ac Superiori eius Monasterij, dum illic morantur, non minùs quàm proprij Monachi, obediant, nec nisi permissu illius quidquam agant cum extraneis.

Habeant Fratres in itinere literas Superioris sui commendatitias, alioqui non accipiendi, nisi ad pœnitentiam. Quòd si quis in aliquod Monasterium commorandi causa venerit, literas in eam sententiam scriptas afferat.

Ex Def. 1617 Cap. 1620 Dec. 1634

In ciuitatibus vel locis circumuicinis nullus Fratrum quadrigis vectus incedat, maximè cum mulieribus, exceptis ijs quadrigis quibus viatores itineris causa vtuntur, nisi infirmitatis aut vrgentis necessitatis causa de licentia Superioris.

Si Fratri impossibilia iniungantur.

CAP. LXVIII.

Vt in Monaſterio non præſumat alter alterum defendere. CAP. LXIX.

HÆc duo Capitula ſeruentur ad literam.

Vt non præſumat quiſquam aliquem paſſim cædere, aut excommunicare. CAP. LXX.

VT in Monaſteriis noſtris, omni rixa iurgióque remoto ſumma pax & tranquillitas perpetuò ſeruetur, ſtatuimus vt ſi quis iratus alteri cuiquam ſe manus allaturum minatus fuerit, quamuis aliud nihil faciat, is ſexta quaque f[illegible] menſis vnius in ſolo pane & aqua humi ſedens in medio Refectorio ieiunet, ac ſe ipſe verberibus cædat. Quòd ſi præter minas verborum etiam pugnum, aut baculum, aut aliud quiduis quaſi percuſſurus, illi intentauerit, quamuis non percutiat, eam pœnam duplicatam ſubeat. Si autem hoc in Superiorem admiſerit, totos tres menſes eadem pœna aliiſque pro rei grauitate adiungendis caſtigetur.

Si quis quemuis Fratrem inſenſo animo percuſſerit, præter ſententiam excommunicationis quam ipſo facto incurrit (à qua niſi per Superiorem Congregationis, aut Prouincialem, aut cui poteſtas ab altero communicata fuerit, abſolui non queat) ſingulis

Capitulis vnius mensis virgis cædatur, & singulis sextis feriis in pane & aqua sedens humi, sicut dictum est, in medio Refectorio ieiunet. Quòd si hinc grauior & enormis læsio sequuta fuerit, percussori coniecto in carcerem dictæ pœnæ prorogentur, sola Capituli Generalis, aut Superioris Congregationis, aut Prouincialis misericordia remittendæ. Eidémque pœnæ sit obnoxius quisquis Superiorem Monasterij, quamuis ictu leui, malitiosè percusserit.

Vt obedientes sint sibi Fratres inuicem. CAP. LXXI.

SI *quis autem Frater, &c.* Cùm quis à Superiore quauis de re quantumuis parua reprehenditur, statim genu flexo, demissóque capite expectet dum Superior sibi benedicat, surgendíque det signum. Si verò animum ejus in se paululùm modo commotum esse senserit, toto corpore prostratus humi iaceat, nec antè surgat, quàm ille iusserit. Ac tum inclinato corpore pœnitentiam imponendam expectet. Caueat autem ne quantumuis acerbè obiurgatus vllam vocem mittat nisi interrogatus, ac tum summa modestia, & reuerentia respondeat.

De zelo bono quem debent Monachi habere. CAP. LXXII.

OBseruetur ad literam.

De eo quod non omnis obseruatio iustitiæ in hac sit Regula constituta.

Cap. LXXIII.

CVm nulla sit in Religione capitalior pestis inertia & languore animi, quo Monachus oscitans & torpens in studio pietatis dormitat, & quasi metam perfectæ virtutis attigerit, de progressu faciendo in eius curriculo nihil pensi habet, meritò sanè S. Pater Benedictus cum tyronibus militiæ spiritualis reliqua necessaria abundè subministrasset, huic etiam malo succurrendum sibi ratus, eius in Regulæ suæ clausula remedium imprimis salutare, præsentissimúmque tradit. Id autem est, vt quanta virtute, quantáque religione & sanctitate vitæ tam multi olim admirabiles Monachi excelluerint, quàm submissi humilitate, prompti obediẽtia, placidi mansuetudine, patientes labore, strenui diligentia, austeri ieiuniis, insomnes vigiliis, nudi paupertate, muti silentio, segregati solitudine, benefici caritate, puri castimonia, recti simplicitate, niuei innocentia, oratione denique, & rerum diuinarum meditatione cælestes potius Angeli, quàm terreni homines extiterint, nos etiam atque etiã consideremus, animóque contemplemur. Ea profectò cogitatio, nisi trunci aut stipites sumus, facilè torporem omnem nobis ex animo excutiet, acerrimósque stimulos ad

virtutem admouebit. Quid enim præ illis ſumus? Aut cur nobis placeamus, quaſi in virtute ſimus aliquid, cùm prope infinito interuallo ab illorum sáctimonia diſtemus? Quomodò autem virtutis præſtantiam, ad quam illi per tot ſudores & contentiones, per tot dimicationes & certamina aſſidua laborioſiſſimè peruenerunt, nos in otio ludibundi, aut compreſſis manibus ſedentes poſſe conſequi ſperemus? Hoc igitur, Fratres, ante oculos ponamus, hoc dies & noctes aſſiduè meditemur. Et cùm illos ex eodem quo nos luto fictos fuiſſe, eamdémque naturæ infirmitatem quam nos habuiſſe intelligamus, expergiſcamur aliquando tandem huius deſidiæ ſomno & veterno, exuamus hanc eneruatam, muliebrémque mollitiem, viriliter agamus, & confortentur corda noſtra, accingamus lumbos noſtros, ſicut viri: & diuinæ benignitatis ope, non noſtris viribus confiſi, ad eamdem illam perfectionem animi, ac diuinam ſapientiam, & ſimilitudinem cum Deo, tandémque ad eamdem beatæ immortalitatis omnibus bonis cumulatam & redundantem arcem, ad quam videmus illos aſcendiſſe, quamuis non æquis paſſibus, per eorum veſtigia ſumma contentione curramus, eodem illo qui nos benignè præuentos in benedictionibus dulcedinis ad hunc glorioſiſſimum puluerem è mundi cœno vocauit, animos & vires idoneas miniſtrante Deo: cui laus & gloria in ſæcula ſæculorum. Amen.

DE CAPITVLO GENERALI.

VT Capituli Generalis celebrandi ratio (quam propter argumenti longitudinem è capite tertio Regulæ ad quod pertinebat, in hunc locum consultò reiecimus) distinctè & dilucidè tradatur, eius descriptionem in certa capita partiemur.

Primum, quo quæritur quid sit Capitulum Generale, & quæ sit eius potestas.

Alterum, de iis qui sunt in Capitulum conuenturi.

Tertium, de Discretis ad Capitulum à quoque Monasterio delegandis.

Quartum, de tempore & loco celebrandi Capituli.

Quintum, de eo quod in primo consessu Capituli fieri conuenit.

Sextum, de eo quod in aliis cõsessibus fieri debet, de absolutione Officialiũ, & reddẽdis à quoque rationibus administrationis suæ.

Septimum, de electione Præsidis, & Definitorum Capituli, & reddendis à Superiore Congregationis rationibus administrationis suæ apud eos.

Octauum, de electione Superioris Congregationis.

Nonum de electione Seniorum Assistentium, Visitatorum, & Procuratoris Generalis.

Decimum, de electione Prouincialium, & aliorum Superiorum cuiusque Monasterij.

Vndecimum & vltimum, de vltimo consessu, & clausula Capituli.

De Capitulo Generali, & quæ sit eius potestas.

CApitulum Generale est primariorum Fratrum Congregationis cœtus, totum corpus Congregationis referens. Cùm enim fieri non possit vt vniuersa Congregatio in vnum locum conueniat, dum primarij Fratres Congregationis de rebus ad vtilitatem totius Congregationis spectantibus deliberaturi conueniunt, tota Congregatio consentire censetur.

Penes Capitulum Generale est summa potestas Congregationis: quippe cùm eius sit eligere, deponere, aut confirmare ipsum Generalem Superiorem Congregationis, & alios quosque præcipuos Cògregationis Officiales & Superiores cuiusque Monasterij: itẽ sancire & decernere arbitratu suo (debito tamen & præscripto ritu) quæ à tota Congre-

gatione seruanda sunt: denique de maximis quibusque rebus, tum ad vniuersam Congregationem, tum ad singulos Fratres pertinentibus constituere.

De ijs qui sunt in Capitulum conuenturi.

QVos primarios, id est, primos Fratres Cōgregationis diximus Capitulum Generale componere, hi sunt, Superior Congregationis, Seniores Assistētes, Visitatores, Procurator Generalis, Prouinciales, & Superio-
Ex res singulorum Monasteriorū, in quibus præ-
Def. ter Superiorem sex minimùm sint vocales, a
1631 Nisi Superior Congregationis propter cau-
Dec. sam dispensauerit cum aliquo Monasterio, ad-
1634 hibitis in consilium Senioribus Assistentibus.
Ex *Ex nostris tamen Monasterijs quæ nondum in*
Dec *Prioratus erecta sunt, nec Superior ad Capi-*
1614 *tulum proficisci, nec Discretus mitti possit, quan-*
Cap. *tumuis sex vocales habeant.*
1620
Dec. Primariorum etiam nomine comprehen-
1622 dimus Discretos, quasi prudentes & graues
1634 Fratres à cuiusque Monasterij Cōuentu delegatos, & conuentuum suorum in Capitulo Generali vicem præstantes. Quorum quæ ratio & officium sit, quóque modo creari debeant, explicandum est.

a *In antiquis addebatur.* Hoc est vocis actiuæ & passiuæ participes.

De Discretis ad Capitulum à quoque Monasterio delegandis.

DIscreti, quasi Legati quidam omnium Conuentuum Congregationis ad Ca-

pitulum Generale, in singulis Monasteriis singuli eligãtur. Iique sint ex vocalibus eiusdem Monasterij, [a] *ac Sacerdotes*. Cùmque maturè, & octo minimùm diebus antequam ad Capitulum proficiscendum sit, electi fuerint adiuncti comites Superiori sui quisque Monasterij eò se conferant: atque ibi tum pro suo toto Cõuentu, tum pro singulis eius Fratribus qui voluerint de quacúmque re agere cum Capitulo, legatione fungantur. Nihil autem sibi mandatum ab eis vel singulis, vel vniuersis ad Capitulum ferant, nisi scriptum, & à mandantibus subscriptum, adiuncta etiam in mandatis totius Conuentus (quæ in Capitulo Monasterij palam dentur) sigilli Monasterij impressione. Alioqui nulla fides eis habeatur.

Ex Dec. 617 Cap. 1620 Dec. 1634.

[a] *In antiquis legebatur.* Nec minores viginti quinque annis.

Iidem Discreti renuntient Superiori Congregationis & Senioribus Assistentibus de statu sui quisque Monasterij, eiúsque omnes angustias & difficultates exponant. Addant de Superiore eius, quomodo se gesserit toto officij sui tempore, quem se in Fratres, quos se Fratres in eum præstiterint, quomodò diuinum Officium celebratum fuerit in Monasterio, quomodò seruata Regula & Constitutiones, quæ denique totius Monasterij tum spiritualis, tum temporalis conditio sit.

Præsit Superior Monasterij electioni Discreti faciendæ, quamuis in ea suffragium non laturus: eáque facta discedat, vt agendi de quacúmque re quæ ad Capitulum Generale spectet, libera & soluta sit Fratribus potestas.

Ex Def 1631 Dec 1634 Porrò hæc electio sic fiat. [a] *Publicata primùm intimatione Capituli Generalis*, paucis pòst diebus iterùm conuocato Capitulo Monasterij, cùm Superior præsens & præsidens exposuerit cuius rei causa Fratres conuocati sint, eó que ad Discreti electionem defixa in vnum Deum mẽte religiosè faciẽdam hortatus fuerit, *tunc* singula nomina & cognomina Fratrum Monasterij eligibilium in singulis schedulis eiusdem magnitudinis formæ & coloris, eadem manu scripta singulis Fratribus vocalibus dentur, ipsorum tantùm quibus dantur, nominibus exceptis, *videátque Superior num eâdem manu sint scripta*: *Deinde* ponatur in medio Capitulo loco conspicuo vrna vel capsula, tũ quisque Vocalium schedulam nomine Fratris cui suffragari cogitat inscriptam ex aliarum numero selectam, & complicatam ordine suo modestè accedens in eam vrnam vel capsulam conijciat Quod cùm ab omnibus Vocalibus factũ fuerit, Superior, & qui Vocaliũ postremus est ordine (Scrutatores futuri) prodeant, & in conspectu & luce Capituli, inuersa vrna omnes schedulas primò dinumerent, vt cum numero Vocalium æquetur (alioqui vitium esset in electione) deinde legant & nomina in eis scripta magna voce pronuntient, & quisnam eligibilium alios numero suffragiorum vincat, demonstrent. Is enim sine dubio Discretus legitimus est.

Ex Def 1631. Dec. 1634 *Quòd si in hac aut quauis alia electione, vna vel plures schedulæ inueniantur non scriptæ, aut aliæ manu scriptæ, vel aliter quàm opor-*

[a] *In antiquis si legebatur.* Singula nomina & cognomina Fratrũ Monasterij eligibiliũ in singulis schedulis eiusdem magnitudinis formæ & coloris, eadem manu scripta singulis Fratribus vocalibus dentur ipsorũ tantùm quibus dantur, nominib' exceptis. Ac paucis post diebus conuocato Capitulo Monasterij, cũ Superior præsens & præsidens exposuerit, cuius rei causa Fratres cõuocati sint, eosq; ad Discreti electionẽ defixa in vnũ Deũ mente reli-

giosè faciẽdam, hortatus fuerit, ponatur &c.

seat inscripta, aut etiam si plures inueniantur simul complicatæ. quæ omnes pro nullis habebuntur hoc non obstabit quominus is in quem plura suffragia conuenerint. sit legitimè electus

Quòd si duo vel plures numero suffragiorum aliis superiores, inter se pares extiterint, tum sanè res ad calculos reuocetur hoc modo. Ex his de quibus ambigitur, qui primus est ordine *Professionis* proponatur, vt de eo in suffragium eatur. Et cùm singulis Vocalibus, excepto eo de quo agitur, singuli calculi albi, singulíque nigri dati fuerint, nigri suffragationẽ, albi refragationẽ significantes, si hic qui propositus est, ampliùs dimidia parte calculorum nigrorum habeat, Discretus sit. Sin minùs, notetur numerus suffragiorum quæ habuit. Et proponatur eodem planè modo qui secundus est ordine; pòst si necesse fuerit, Tertius, & Quartus, & quotcúmque parem numerum suffragiorum habuerint. Vt enim repertus fuerit aliquis, in quem ampliùs dimidia parte Vocalium suffragando consenserit, is Discretus censeatur. Quòd si fortè in nullum eorum tot suffragia concurrerint, cùm notatum fuerit quot cuique suffragia contigerint, facta eorum comparatione, qui numero vicerit, Discretus sit. Quòd si duobus vel tribus par numerus euenerit, cũ ceteris reiectis de his ordine propositis iterum in suffragium itum fuerit, si pares esse perstant, qui primus est ordine, Discretus habeatur.

Ex Def. 1631 Dec. 1634

Discreto sic creato, dentur ei literæ testimoniales à duobus Senioribus & Secretario

ſubſcriptæ, & ſigillo Monaſterij obſignatæ, quibus de eius electione in Diſcretum fides fiat. Nec poſſit ſine iis in Capitulum admitti. Sint autem eæ literæ his verbis ſcriptæ.

Mittimus ad PP. VV. dilectiſſimum Fratrem noſtrum N. in noſtrum Diſcretum, ſecundùm formam noſtræ Congregationis ritè & legitimè electum. Cui rogamus, vt in iis quæ huius noſtri Conuentus & ſingulorum Fratrum nomine vobis exponet, & de quibus vobiſcum aget, plenam & indubitatam fidem habere, & nos Filios veſtros pro vobis Deum aſſiduè precantes cum hoc noſtro Monaſterio paterna pietate complecti & protegere dignemini. E Monaſterio N. die N. Menſis N. Et infra R. R. PP. VV humillimi filij, Monachi Monaſterij N. N. N. A tergo RR PP. in Capitulo Generali Congregationis Beatæ Mariæ Fulienſis Ordinis Ciſtercienſis, in Monaſterio N. congregatis.

Si Diſcretus legitimo impedimento detentus ad Capitulum Generale ire non poterit, liceat Capitulo Monaſterij alium ex eodem Monaſterio repetita electiône ſubrogare, ſi tempus permiſerit. Aliàs mutari non poſſit. Atque hæc de Diſcreto hactenus.

Si Congregatio noſtra diuino munere ſic aucta fuerit, vt in quinque Prouincias diuidenda ſit, ad Capitulum conueniant Prouinciales tantùm, & cum ſingulis eorum bini Diſcreti, qui in Capitulo Prouinciali ante Generale proximè celebrato ex eorum numero qui ad illud conuenerint, eo quem diximus eligendi modo creandi ſunt. Iiſque vt

supra dictum est, mandari, committique possint omnia pro Prouincia cum Capitulo agenda.

Si qui Senior Assistens, aut Visitator, aut Prouincialis est, idem sit Superior alicuius Monasterij, Capitulum Generale obeat, vt Senior Assistēs, Visitator, aut Prouincialis, & Superior. Alius autem nullus ex eodem Monasterio præter Discretum ad Capitulum se conferat. Ipse autem cum consilio Seniorum Monasterij ex Vocalibus eius eligat & constituat quem Superiorem Monasterio relinquat, hoc officio ita functurum ad noui Superioris aduentum, vt nihil in Monasterio innouet.

Quòd si quis eorum ex quibus Capitulum constitui debet, existimat se legitimo impedimento prohiberi quominùs veniat, scribat illud ità maturè ad Superiorem Congregationis, aut ad alium Capitulum conuocantem per literas tuto perferendas, vt ab eo responderi possit, num illam excusationem probet, & si non probet, ille in tempore adesse possit.

Si autem alicuius Monasterij Superior fortè obierit, Supprior pro Superiore non accedat ad Capitulum. Et si ille obierit intra sex menses proximè ante Capitulum, nullus alius delegetur: sed expectetur Capitulum. Supprior autem Superioris defuncti locum teneat, vsque ad noui Prioris aduentum, nisi fortè Discretus fuerit electus.

Superior cuiusque Monasterij secum ferat ad Capitulum rationes omnium quæ in Mo-

naſterio tempore adminiſtrationis eius accepta & expenſa ſunt, itémque debitorum & creditorum, datorum & emptorum, cauſis eorum adſcriptis explicatas, & à Senioribus Monaſterij ſubſcriptas, vt de toto ſtatu rei familiaris Succeſſor eius poſſit edoceri.

Præter ſupradictos, alius prorsùs nemo, niſi facultatem nominatim habuerit à Superiore Congregationis, ad Capitulum Generale proficiſci audeat, nec quiſquam abſens, & qui conſeſſui Capituli non interſit, vocem
Ex Dec habeat in eo, *niſi pro electionibus faciendis, ſi*
1625 *ſit præſens in Monaſterio.*

Def. 1628 Dec 1634 Qui conuenturi ſunt ad Capitulum, eo tempore in viam ſe dent, quod illis commodè ſufficiat, vt recto itinere ad Capitulum contendentes, eò pridiè, vel tertio antè die, ſi è vicinis Monaſteriis veniant, aut ſi è longinquo veniant, paucis diebus antequam Capitulum celebrandum ſit, peruenire poſſint. Qui ſine graui & legitima cauſa contrà fecerit, arbitrio Capituli puniatur.

De tempore & loco celebrandi Capituli.

Ex Decret. 1631. 1634 CElebretur Capitulum Generale tertio quoque anno a *ſecunda feria hebdomadæ quartæ poſt feſtum Paſchæ*, ídque in Monaſterio quod à Superiore Capitulo fuerit delectum.

a *In antiquis legebatur.* quarta feria poſt Pẽtecoſten, idque, &c.

Quòd ſi in triennio intermedio ortum fuerit aliquod impedimentum quominùs in eo loco Capitulum haberi poſſit, Superior Con-

gregationis cum assensu Seniorum Assistentium, Visitatorum, Procuratoris generalis, & ipsorum Prouincialium, si tempus patietur, alium locum Capitulo eligat.

Sed & interdum non expectato legitimo tempore Capitulum extra ordinem celebrandum erit: vt si mortuo Superiore Congregationis, alter eligendus sit: aut si propter aliam grauissimam causam tempus ordinarium eius celebrationi constitutum expectari non posse videbitur.

Cùm igitur res exegerit, vt extra ordinem Capitulum conuocandum sit, Superior Congregationis cum Senioribus Assistentibus idem sentientibus de hoc iudicet. Cúmque id necessarium esse duxerit, scribat ad omnes Superiores conuocādos tanto ante diem Capituli, quantùm sufficiat, vt eorum ad ipsum responsis perlatis, alteræ literæ ipsius ad illos peruenire possint ante tempus proficiscendi ad Capitulum. Si tamen id spatium datum non fuerit, valeant nihilominus, ratáque sint quæ in Capitulo gerentur.

Quòd si tempore ordinario Capituli celebrandi casus aliquis eius celebrationē impedierit, si ad Capitulum vsque prorogatum officium tum Superioris Congregationis, tum Seniorum Assistentiū, aliorúmque omnium Superiorum. Ac de hoc ipso quod Capitulum celebrari non possit, penes eos sit iudicium. Quibus [a] Prouincialium accedat sententia, sic sanè vt ex maiori parte vocum ipsorum, quæ per literas accipiantur, res definiatur. Quòd si id impedimentum nimis diu-

[a] *In antiquis addebatur.* Si fuerint Prouinciæ.

Ex Dec. 1634.

turnum futurum eſſe videatur, iidem illi hoc eodem modo per literas quid opus ſit facto, conſtituant. Nec verò legitimum impedimentum cenſeri debet, quòd non poſſint omnes conuenire, dummodo ex tribus partibus duæ poſſint.

Quid in primo conſeſſu Capituli fieri conueniat.

CONgregatis iis ex quibus conſtituēdum eſt Capitulum, cùm eius inchoandi dies aduenerit, Superior Congregationis Miſſam de Spiritu ſancto cunctis Patribus præſentibus cantet. Qui & ipſi eodem die Miſſas priuatas de Spiritu ſancto celebrent.

Antequàm in concilium congregentur, ſignū concilij detur pulſu alicuius tintinnabuli, cuius ſonus ab omnibus exaudiri poſſit. Idémque fiat quoties congregabuntur. Quo audito nulla interpoſita mora omnes in concilium conueniant.

Congregatis Patribus imploratóque Spiritu ſancto (quæ precatio verbis in Rituali poſitis concepta ſit) qui præeſt cœtui, quærat num plena & legitima videatur congregatio Capituli. De quo, ſi de tribus partibus capitularibus plures duabus conuenerint, dubium non ſit. Tunc recognoſcatur quinam abſint ex iis qui conuenire debuerint. Et cùm quæſitum fuerit de abſentibus expectandis, quod maiori parti præſentium placuerit, vincat.

Quæratur de præſentibus, num quis co-

tum inhabilis ſit. Et ſi quis fortè repertus fuerit, excludíne debeat, an habilis reddi, ſtatuatur.

Diſcreti proferant literas Capitulorum à quibus delegati ſunt, quibus eos legitimè fuiſſe electos pateat. Illud autem teneatur, neminem quantúmuis legitimè impeditum, poſſe ius ſuffragij quod habet, in alterum transferre.

Superiores Monaſteriorum exhibeant inuentaria ſuppellectilis cuiuſque, rerúmque mobilium & immobilium ſui quiſque Mo-
naſterij, diligenter confecta, & à Senioribus Ex
eorumdem Monaſteriorum ſubſcripta. *Itém-* Dec.
que chartas Viſitationum quas acceperint à 1617
Superiore Generali, à Prouinciali, & à Viſi- Cap. 1610
tatoribus, quas in libro ad hoc deſtinato deſcri- Dec.
bere curabunt. 1634

Atque vt omnis occaſio præcidatur Capituli quaſi minùs legitimè congregati impugnandi, eorúmque quæ in ipſo decreta fuerint, pro irritis & nullis habendorum, qui ſecundum locum obtinet in Capitulo, abſoluat Superiorē Congregationis, aut eum qui præeſt in Capitulo, hac formula. Authoritate Dei omnipotentis mihi licet indigniſſimo conceſſa, Ego te abſoluo ab omni vinculo excommunicationis, ſuſpenſionis, & interdicti, & à quibúſuis aliis ſententiis, cenſuris, & pœnis: & tecum ſuper quauis irregularitate & impedimento diſpenſo, quatenus poſſum, & tu indiges, ad hoc tantùm, vt quæcúmque per te fient in congregationibus præſentis Capituli tempore habendis, rata & firma ſint, In

nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti, Amen.

Deinde Superior Congregationis, aut qui præest, eodem modo cæteros absoluat his verbis. Authoritate Dei omnipotentis mihi licèt indignissimo per Sedem Apostolicam concessa, Ego vos omnes & singulos hîc congregatos, & item omnes durante hoc Capitulo nobiscum congregandos, ab omni vinculo excommunicationis, suspensionis, & interdicti & à quibúsuis aliis sententiis, censuris, & pœnis absoluo: & cum iisdem super quauis irregularitate & impedimento dispẽso, quatenus possum, & vos, & illi indigetis, ad hoc tantùm, vt omnia quæ in congregationibus præsentis Capituli agentur, rata & firma sint, In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti, Amen.

Quid in aliis consessibus fieri debeat; De absolutione Officialium, & reddendis à quoque rationibus administrationis suæ.

HIs confectis, proximo consessu absoluantur & deponantur omnes Officiales à Superiore Congregationis. Quod sic fiat.

Ex Def. 1631 Dec. 1634. Sedente *ipso Superiore, seu* Præside Capituli in sella sua in medio Seniorum Assistentium, ceteri omnes Officiales & Superiores Monasteriorum humiliter in solum se prosternant. Ille autem dicat: Ego frater N. hu-

milis Superior Congregationis Beatæ Mariæ Fuliensis, Ordinis Cisterciensis, authoritate Dei omnipotentis mihi licèt indigno concessa, absoluo, & absolutos esse pronuntio vos omnes præsentes Officiales & Superiores Congregationis nostræ, & alios absentes ab administratione Monasteriorum vobis commissorum. Tunc illi surgant, & in subselliis secundùm ordinem suæ professionis sessum eant, supra Discretos tamen, qui & ipsi ordinem professionis suæ teneant.

Pòst autem ex omni numero Capitularium eligatur Secretarius, vir grauis, & ad excipienda quæque acta Capituli tum ingenio, tum manu promptus & idoneus. Qui decreta omnia & acta ab initio ad exitum vsque Capituli distinctè & ordinatè perscribat. Eique si opus sit, ad scriptionis commoditatem socius adiungatur.

Eligatur autem hoc modo, Scribant singuli manu sua in singulis schedulis nomen illius quem Secretarium fieri velint, & eas in vrnam, quæ super mensam Imagini Crucifixi supposita est, coniiciant; quo facto, Superior Congregationis, & vltimus Capitularium (Scrutatores futuri) primò genibus flexis ante Imaginem Crucifixi iurent in hæc verba singuli. Testor Deum fidei & veritatis authorem, me suffragiorum quæ tributa cuique fuerint, numerum verè renuntiaturum, & quamuis alicuius manum agnoscam, nemini vmquam patefacturum, & in hoc toto scrutandi officio sine fraude & dolo bona fide versaturum. Deinde cùm ad mensam accesserint, inuersa vrna omnes schedulas dinumerent,

Ex Dec 1634 *merent, vt in electione Diſcreti dictum eſt; poſteà vltimus Capitularium quem diximus, inſpectãte Superiore Congregationis ſeu eo qui præeſt, deſcribat è ſchedulis tum nomina eorum quibus ſuffragia contigerunt, tum numerum ipſum ſuffragiorum quæ quiſque habeat, ab iis præcipuè ducens initium, in quos plures conſenſerint: ex quibus quò quiſque Profeſſione antiquior eſt, hòc priore loco ponatur. Idque in omni nominatione & ſcrutinio perpetuò ſeruetur. Tum verò pronuntiet ea nomina clara voce, ſic vt omnes audiant: ſi quis pluſquàm mediam partem ſchedularum habere fuerit inuentus, is eſt in Secretarium electus, ſin minus, res ad calculos renocetur, quemadmodum in electione Diſcreti diximus; & qui primus ampliùs dimidia parte calculorum nigrorum habuerit, is ſit Secretarius.*

pag. 151.

pag. 151.

His peractis manente Superiore Congregationis cum Senioribus Aſſiſtentibus & Secretario tantùm, reliqui exeant.

Pòſt autem qui egreſſi ſunt, ſuo quiſque ordine, in Capitulum reuocentur, hoc modo. Primi Monaſterij Diſcretus primus vocetur. Ex quo cum quæſitum ſigillatim fuerit quem ſegeſſerit Superior Monaſterij eius in officio ſuo, & in omni rerum Monaſterij tum ſpiritualium, tum temporalium adminiſtratione, reſpondeat ſumma fide & veritate. Tum ſi quod habet priuatum mandatum ab aliquo, vel aliquibus Fratrum, exponat.

His intellectis, cùm Secretarius notauerit, ſi quæ videntur notatu digna, exeat Diſcre-

tus, & Superior vocetur, & administrationis suæ rationem reddat. Cúmque grauioribus quæ in eum dicta sunt, distinctè & sigillatim interrogatus responderit, Superior Congregationis cum Seniorum Assistentium cõsilio, prout expedire iudicauerit, eum reprehendat, obiurget, & pœnis meritis afficiat. Eodémque modo cum ceteris tum Discretis, tum Superioribus Monasteriorum agat.

Quæ cum peracta fuerint Superior Congregationis vocatis omnibus Capituli Patribus, pauca præfatus ad sese ingenuè accusandum ex infirmitatis suæ conscientia, petendámque veniam à Capitulo coram omnibus, [a] Seniores Assistentes absoluat formula quæ suprà. Ac statim *dicti* Seniores Assistentes sessum eant cum aliis Patribus secundùm ordinem Professionis suæ.

pag. 159. Ex Def. 1631. Dec. 1634

a *In antiquis legebatur.* Tũ Seniores Assistentes, tum seipsum absoluat formula quæ suprà: ac statim tum ipse, tum Seniores, &c.

De Electione Præsidis & Definitorum Capituli, & reddendis à Superiore Congregationis rationibus administrationis suæ apud eos.

Ex Def. 1631. Dec. 1634

E Vestigio & ante consessus illius dimissionem ex omni multitudine Patrum Capitularium [b] *eligatur* eo modo quem in Seniorum Assistentium electione describenda conuenientiùs explicabimus, Præses vnus [c] *qui mox Superiorem Congregationis loco cedentem ab officio absoluat formula quæ suprà. Ipse autem sic absolutus sessum eat cum reliquis Patribus secundùm ordinem suæ Professionis,*

pag. 159. Ex Dec. 1622. 1634

b *In antiquis legebatur.* eligantur.

c *In antiquis addebatur.* ac Definitores duo Capituli, qui Superioris Congregationis, &c.

Poſteà verò eligātur Definitores duo Capituli, qui *tres* Superioris Cōgregationis & Seniorum Aſſiſtentium vices gerant. Apud quos, aliis egreſſis, abdicatus Superior Congregationis reddat rationem villicationis ſuæ. Quo peracto, alij duo Definitores eadem ratione eligātur, ídque (quod & in aliis duobus quos iam diximus, & in Secretario ſeruari debet) ex diuerſis Monaſteriis, aut etiam Prouinciis, ad ampliorem rerum Congregationis notitiam, & ex grauioribus, & magis ſpectatæ virtutis Patribus. Ad quos quinque accedant Superior Congregationis abſolutus, & Procurator Generalis: niſi fortè aliquod ex eorum perſonis impedimentum grauius prohibeat. De quo Definitorum iudicium ſit.

Atque hi ſeptem communi conſilio minora quæque Capituli cognoſcant, examinent, & definiant: grauiora Capitulo referuent. Curæ ſit etiā eis omnia quæ à Diſcretis, aut aliis allata ſunt, ad Capitulum referre, & literas quæ committuntur ad Capitulum, accipere. Sit prætereà penes eos reiicere quæ referenda non videntur: ſi tamen is qui refert, non repugnat, alioqui referantur.

Poſſint etiam eorum qui ſcripſerint, nomina taceri, præſertim ſi ipſi id petierint, niſi Capitulum prohibuerit. Quæ maioris momenti ſunt, pridiè quàm tractentur in Capitulo, palam proponantur.

Suffragiis ſecretis, & vſitata calculorum ratione ſententiæ quæque ſtabiliantur in Capitulo. Sítque perpetuum in Capitulo Generali, vt quæ ſententia maioris partis fuerit,

ea valeat. Quæ maior pars intelligatur comparatione totius cœtus, non minorum partium. Quòd si paribus suffragiis res suspensa fuerit, iterùm ferantur suffragia. Si adhuc paria sunt, ferantur tertiò: & Superior, seu Maior altero calculo addito rem discutiat. Quod idem faciat in omni alio simili casu. Scrutatorum autem partes agant in omnibus Capitulis Superior seu Maior Capituli, & Vocalium postremus. Nec antè ineant hoc officium quàm iurauerint se id fideliter & sine dolo præstaturos, eo videlicèt modo qui in electione [a] *Secretarij expositus est.* Pag. 160. Ex Dec. 1634

[a] *In antiquis legebatur.* Superioris Congregationis exponetur.

Si maiori parti Capituli placuerit certis Capitularium certas res cognoscendas & constituendas mandari, liceat.

Sententiam dicturi in Capitulo semel tantùm dicant, nihil iterent. In re tamen magni momenti Præses iterùm dicere petentibus, post omnes dictas sententias concedat.

Ad aliquam sententiam stabiliendam tum demum ferantur suffragia, cùm Secretarius eam scripserit, non tamen in libro. Scriptam autem recitet, vt intelligatur num rectè expressa sit ex mente Capituli. Semel autem suffragiis confirmata, mutari nullo modo possit, ne melioris quidem compositionis, aut elegantiæ causa.

Porrò, vt religiosa modestia in dicendis sententiis ab omnibus adhibeatur, hæc seruetur. Qui mandato aliorum aliquid proponit, simpliciter vt accepit, proponat, nihil immutans, addens, aut detrahens: nec in vtram partem

propenſior ſit, ſignificet.

Abſit inanis verborum copia, nec ſine neceſſitate dilatetur oratio.

In loco & ordine quiſque ſuo ſententiam dicat: ídque cùm à Præſide Capituli facultatem & benedictionem acceperit.

Placidè & quietè loquatur, nec magis contendat vocẽ, quàm loci amplitudo poſtulat.

Proba ſit, & modeſta oratio, nec in quemquam aculeata, nec cuiuſquam contemptũ præ ſe ferens: geſtus etiam omnis compoſitus & verecundus.

Nec liceat cuiquam, cùm aliter decretum fuerit, ac ipſe ſenſerit, adhuc aduerſari, nec dicere ſibi non probari quod decretum fuerit. Sed id in quod plures conſenſerint, rectum eſſe, ſit omnibus perſuaſum.

Dicenti nullus obloquatur, nec quidquam quomin⁹ liberè loqui liceat, dicatur aut fiat.

Nulli inter ſe colloquantur, aut ſubmiſſa voce muſſitent.

Nemo, niſi facultate impetrata, diſcedat, aut moueat ſe loco ſuo.

De electione Abbatis Fulienſis, ſeu *Superioris Congregationis.*

CEteris quæ pertinent ad Capitulum cõfectis, reliquum eſt vt nouorum Superiorum electio fiat: ac primò quidem *Abbatis Fulienſis, ſeu* Superioris totius Congregationis.

Ex Dec. 1628. 1631 1634

Sunt autem hîc duo præmonenda; Vnum, vt ad hanc tam grauem, tantique momenti

rem salubriter peragendam omni humana cogitatione & cupiditate seclusa, vnusquisque in vnam Dei gloriam, vtilitatémque Congregationis intuens, non solùm omni ambitione & cupiditate honoris (quâ duci Monachum flagitiũ sit) prorsus vacet, sed etiam ab omni alia propensione, aut alienatione, quæ rectum iudicium impediat, purus & integer sit.

Alterum est: Neminem in Superiorem Cõgregationis eligi posse, qui non fuerit, aut Senior Assistens, aut Visitator, aut Procurator Generalis, aut Prouincialis, aut denique Superior alicuius Monasterij per triennium. Similiter nec in Assistentem, Visitatorem, aut Procuratorem Generalem, aut Prouincialem eligi quemquam posse, qui non fuerit vel Superior alicuius Monasterij, vel Supprior, vel Magister Nouitiorum, vel certè Secretarius Superioris Congregationis.

a *In antiquis legebatur.* Cum singulis Capitularibus singula nomina eorum qui in Superiorem Congregationis eligi possunt, in schedulis scripta, data fuerint (quod eodem modo fiat quem in electione Discreti tradidimus) conueniatur in locũ Capituli. Et post consuetas preces pronunciet, &c.

Vt autem ad ipsam electionem veniamus. a Cum in locũ Capituli *conuentum fuerit*, post consuetas preces singulis Capitularibus singula nomina eorum qui in Superiorem Congregationis eligi possunt, in schedulis scripta, *distribuantur* (quod eodem modo fiat, quem in electione Discreti tradidimus) *Deinde* pronuntiet Secretarius, In nomine Sanctissimæ Trinitatis Patris, & Filij, & Spiritus sancti ad nominationem & suffragia veniatur. Tunc Præses Capituli è schedulis sibi datis eam seligat, in qua scriptum est nomen illius, cui suffragari in animo habet. Et duobus digitis prehensam attollens, vt

Ex Dec. 1634.

pag. 151.

videatur, in vrnam, quæ super mensam imagini Crucifixi supposita est, coniiciat. Postea locum suum repetat. Idémque omnes alij faciant: primò quidem Definitores, deinde ceteri seruato ordine Professionis. Quo facto

pag. 160. Præses Capituli, & vltimus Capitularium [a] iurent formulâ quæ suprà in electione Secretarij traditur. Deinde, cùm ad mensã accesserint, vltimus Capitulariũ quem diximus, inspectante Præside, describat è schedulis, tum nomina eorũ quibus suffragia contigerunt, tum numerum ipsum suffragiorum quæ quisque habeat: ab iis præcipuè ducens initium, in quos plures consenserint Ex quibus quò quisque Professione antiquior est, hòc priore loco ponatur, [b] Tum verò pronuntiet ea nomina clara voce, sic vt omnes audiant. Si quis de tribus partibus schedularum duas habere fuerit inuentus, is sine alio experimento calculorum legitimus Superior Congregationis sit; sin minùs, res ad calculos redeat. Et idem ille Scrutator quem diximus, statim expeditis calculis, binos singulis distribuat, alterum album, quo refragatio significatur, alterum nigrum, quo suffragatio declaratur. Qui quidem calculi non plures illic sint, quàm vt ei distributioni sufficiãt. Ac continuò nominet eum quem primum scripsit, vt de eo in suffragium eatur. Et singuli ordine suo ad mensam accedentes singulos calculos albos aut nigros in vrnam coniiciant. Is tamen de quo agitur, non accedat, nec suffragium ferat.

Ex Dec. 1634

Ex Dec. 1634

a In antiquis legebatur. Sicut fieri debere suprà demonstrauimus Scrutatores futuri, primò genibus flexis ante imaginem Crucifixi iurẽt in hęc verba singuli. Testor Deum fidei & veritatis authorem, me suffragiorum quę tributa cuique fuerint, numerum verè renuntiaturum: & quamuis alicuius manum agnoscam, nemini vnquam patefacturũ, & in hoc toto scrutandi officio sine fraude & dolo bona fide versaturum. Deinde, &c.

b In antiquis addebatur. Idque in omni nominatione & scrutinio perpetuo seruetur.

Quod in omnibus ſcrutiniis generatim ſeruetur. Cùm omnes id fecerint, Scrutatores inſpiciant quot ſuffragiis ille ſit expetitus. Et ſi quidem duas partes ſuffragiorum è tribus tulerit, res confecta eſt: ille ſit Superior Congregationis. Si non habuerit, ſcribatur numerus ſuffragiorum quæ habuit: Et alij quo ordine ſcripti ſunt, proponantur: ac de ſingulis in ſuffragium eatur: ita vt cui primo de tribus partibus ſuffragiorum duæ contigerint, is Superior Congregationis ſit, ceteri miſſi fiant. Quòd ſi nulli tantum ſuffragiorum contigerit, pronuntietur quantùm cuíque contigerit. Et redditis cuíque calculis, iterùm eodem prorſus modo ſuffragia ferantur: ita nimirum, vt quò quiſque maiorem numerum ſuffragiorum habuerit, hoc priùs de eo ſuffragia ferantur. Quòd ſi ne tunc quidem cuiquam euenerit quantum diximus ſuffragiorum, tertiò idem repetatur: ea tamen lege, vt qui in ſuperioribus experimentis plus tribus ſuffragiis non habuerint, excludantur. Si neque tunc res efficitur, quartò ferantur ſuffragia, iis quibus non plus quatuor ſuffragiis contigerit, excluſis. Niſi fortè omnibus eadem ſit conditio. Quòd ſi ſit, nullus excludatur. Ac ſi neque tunc duo trientes ſuffragiorum vlli acceſſerint, is Superior Congregationis electus cenſeatur, in quem plura ſuffragia concurrerint, ſi modò dimidium totius numeri ſuperent. Si verò (quod vix fieri poteſt) ne tunc quidem res explicatur, repetito ſcrutinio tandem exitum inueniet.

Electione peracta ſcribatur à Secretario

Decretum his verbis conceptum.

Anno N. die N. menſis N. in legitimo Capitulo Generali ſecundùm legitimam & præſcriptam rationem N. electus fuit *Abbas Fulienſis, ac* Superior Congregationis B. Mariæ Fulienſis, Ordinis Ciſtercienſis. Idque Decretum Præſes Capituli recitet: aut ſi is electus ſit. Definitor antiquiſſimus. Subſcribant Scrutatores & Definitores omnes, & ſigillo Congregationis obſignent. Nec fas ſit cuiquam, exceptis Scrutatoribus, ſchedulas electionis inſpicere: quæ ſtatim in ignem coniiciantur. Idémque fiat ſemper in ſimili re.

Ex Dec. 1628 1631 1634

Ei qui ſic electus fuerit, vt & reliquis Officialibus eligendis, non liceat officium demãdatum detractare, aut vlla ratione defugere, fiducia videlicèt diuinę benignitatis, quę cum onus impoſuerit, non poteſt vires ei ſuſtinendo neceſſarias denegare.

Cùm primum electus Superior Congregationis declaratus eſt, omnes Capituli Patres eum ſumma humilitate & reuerentia ſalutatum eant, Præſes, Definitores (quorum omnium officium deſinit) & alij deinceps ordine ſuo quiſque: *& poſt eiuſmodi ſalutationem ſinguli ordine ſuæ Profeſſionis ſeſſum eant.* Poſteà cùm pulſu minoris alicuius tintinnabuli ſignum peractæ electionis datum fuerit, conueniãt cuncti Fratres Monaſterij ad fores Capituli, quibus adiũcti Patres Capituli conferant ſe cum illis in Eccleſiam, Canticum, Benedictus Dominus Deus Iſraël, decantantes. Ibíque Deo gratias agentes ſummo animorum & vocum conſenſu concinant Can-

Ex Dec. 1634

ticum, Te Deum laudamus. Addat qui antecedit ordine Versum, Confirma hoc Deus, &c. Quem cum iterùm & tertiò repetierit, subiungat tres Orationes, nempe, Deus qui corda fidelium. Prætende Domine famulo tuo. &, Omnipotẽs sempiterne Deus, qui facis mirabilia magna solus. Reliqui Fratres posteà salutatione defungantur, vt supra.

De electione Seniorum Assistentium, Visitatorum, & Procuratoris Generalis.

SVperiore Congregationis electo, sicut dictum est, ad generalium Officialium, videlicèt Seniorum Assistentium, Visitatorum, & Procuratoris Generalis electionem accedatur. Quam cum rectè fieri tantùm intersit ad conseruationem Congregationis, quantùm difficilè dictu est, (sunt enim ea Officia præcipua vincula & firmamenta Congregationis) videat vnusquisque, & in hac electione, vt ab iis affectibus qui plerúmque tenebras animo offundunt, rectúmque iudicium eripiunt, liber & vacuus, vnum Deum in hoc opere sibi ante oculos proponat, & diuinum lumen, quo mens & sua & aliorum dirigatur, piis precibus imploret. Sic autem fiat.

Primò, scribant singuli manu sua in singulis schedulis, quem primum Assistentem fieri velint, iacténtque schedulas in vrnam, vt suprà. Tum de nominatis, ac primò de iis in quos plures consenserint, ferantur suffragia pag. 160.

pag. per calculos, vt ſuprà. Qui primus maiorem
161. partem ſuffragiorum habuerit, ille primus Aſſiſtens eſt. Quòd ſi res non proceſſerit, iterum ferantur ſuffragia: primò ſcilicet de ijs qui plura ſuffragia habuerint, vt ſuprà. Quòd ſi nemo habuerit ſupra dimidium totius numeri, qui ad eum numerum propiùs acceſſerit, electus ſit. Similiter fiat in electione alterius Aſſiſtentis, Viſitatorum, & Procuratoris Generalis, mutatis quæ mutanda ſunt.

De electione Prouincialium, & aliorum Superiorum cuiuſque Monaſterij.

Ex Def. 1631 Dec 1634

ELectio Superiorum cuiuſque Monaſterij, & a Prouincialium per Superiorem Congregationis, Seniores Aſſiſtentes, Viſitatores, & Procuratorem Generalem tantùm fiat. Qui ſi propter alicuius abſentiam pauciores quàm ſex fuerint, alius, & maximè, ſi fieri poteſt, qui eodem officio aliquando functus ſit, in eius locum ad huius electionis effectum duntaxat, per Capitulum ſufficiatur.

a *In antiquis addebatur.* Si prouinciæ ſint.

De neceſſitatibus Monaſteriorum, aut Prouinciarum, déque perſonis quas parum norunt, diligenter inquiratur ab eis inter ipſos, adhibitis & auditis ijs, qui proximè illis Prouincijs aut Monaſterijs præfuerunt. Hoc autem ea cautione & prudentia fiat, vt & qui interrogat, neceſſaria tantùm interroget, & qui reſpondet, ad interrogata tantùm reſpondeat, verbum præterea non addat. Qui præ-

ter interrogata reſpondens, aliquid in alterius infamiam dixerit, graui animaduerſione puniatur.

Eligantur dicti Superiores ex pluralitate vocum. Quarum ſi quando par numerus fuerit, vincat pars in qua eſt Superior Congregationis, Quod ſi per vota ſecreta fiat electio, is calculos nigros & albos binos habeat.

Fiat hæc electio hoc ordine, vt Superiores quorum officia maioris momenti eſſe Superior Congregationis iudicauerit, priùs creentur. Imprimis autem Prouinciales, & proximè poſt eos Superiores Nouitiatuum.

Electis Superioribus, ſi qui Fratres in alia Monaſteria transferendi erunt, Superior Congregationis, cùm eos qui nouiſſimè Superiores fuerint, & Diſcretos ſingulos audierit, ſi quid habeant, quod ad eam rem de neceſſitate, aut opportunitate locorum cognoſci expediat, cúmque Monaſteriorum negotia, perſonas, facultates, & alia huiuſmodi diligenter expenderit, eam tranſlationem, ſicut opportunum iudicauerit, decernat.

Sed & alio omni tempore poſſit Superior Congregationis propter cauſam eiuſmodi, Fratrum migrationes ex vno loco Congregationis in alium conſtituere.

Qui Capitulo Generali interfuerint, diſputationes quæ fortè in Capitulo interuenerint non efferãt, aut patefaciant. Quamuis enim Decreta Capituli palam fieri debeant, quæ tamen in illis conſtituendis diſputata ſunt, proferri fas non eſt. Ea etiam quæ diuulgata poſſent Congregationi, vel alicui perſonæ de-

trimentum afferre, perpetuo ſilentio obruantur.

De vltimo conſeſſu, & clauſula Capituli.

POſtremò Superiores conſtituti palam pronuntientur à Secretario: eodémque tempore in ſuo ordine collocentur. Ex Dec. 1634 Acta & decreta Capituli promulgentur, & locus ſequenti Capitulo Generali[a] deſtinetur.

[a] In antiquis legebatur. Deſtinatus.

Omnibus[b] abſolutis, nouus Superior Congregationis pia exhortatione *moneat* quæ Ex Dec. 1634 pro tēporum & locorum ratione monere viſum fuerit. *Tandem* cùm ad gratias Deo ritè agendas, tum Capitulares Patres, tum cunctus Monaſterij Conuentus in Ecclesia Canticum, Te Deum laudamus, & preces ex ritu in exitu Capituli dicendas, vnà piè decantauerint, Capitulum[c] dimiſſum ſit. Ex Dec 1634 *Ac Superior Congregationis* operam det vt qui diſceſſuri ſunt primo quoque tempore diſcedant.

[b] In antiquis legebatur. Abſolutis, cùm ad gratias, &c.

[c] In antiquis legebatur. Dimiſſū ſit. Capitulariū quiſque, &c.

Capitularium quiſque primam quam dicturus eſt, Miſſam, pro gratijs Deo agendis dicat, ſi ritus patiatur. Alioqui cùm primū licuerit.

Superior quiſque Monaſterij poſtulet à Secretario ſi quæ ad ſuum Monaſterium præcipuè ſpectantia decreta ſint, in authentica forma ſibi deſcribi, pòſt in codicem ſui Monaſterij referenda.

Quæ Decreta Capituli in vſum conferenda & executioni mandanda ſunt, ea Superior Congregationis ex actis Capituli per Secretarium fideliter tranſcripta in cœtu

cunctorum Fratrum Monasterij promulganda curet, & eorum exemplaria, siue manu scripta, siue typis impressa, ad omnia Congregationis Monasteria dimittat. a

a *In antiquis addebatur.* Ad extremum nouus Superior Congregationis cùm pia exhortatione monuerit, quæ pro temporum & locorum ratione monere visum fuerit, dimittat Capitulum, & vt qui discessuri sunt, primo quoque tempore discedant, operam det.

FINIS.

HÆ Constitutiones in Capitulo Generali Congregationis B. Mariæ Fuliensis, Ordinis Cisterciensis, anno Domini millesimo quingentesimo nonagesimo quinto, mense Iulio, Romæ, in Oratorio sanctæ Catharinæ Thermarum eiusdem Congregationis, à certis Patribus Capitularibus per Capitulum deputatis conditæ fuerunt, & in ipso Capitulo correctæ & approbatæ, ac tandem à Sanctissimo D. Nostro Clemente Papa VIII. per breue Apostolicum datum Romæ apud S. Petrum sub annulo Piscatoris, die 8. Nouembris anni 1595. confirmatæ. *Postremò denique anno Domini 1634 in Capitulo Generali eiusdem Congregationis Cellis Biturigum celebrato ad præsentem vsum & statum accommodatæ.*

BREVE
S. D. N. CLEMENTIS
PAPÆ VIII.

Quo hæ Conſtitutiones approbantur & confirmantur, & Congregationi B. Mariæ Fulienſis, Ordinis Ciſtercienſis traduntur obſeruandæ.

CLEMENS PP. VIII.
Ad perpetuam rei memoriam.

EX debito Paſtoralis officij diuina nobis diſpoſitione commiſſi, ad ea per quæ perſonis Deo dicatis, præſertim verò Regularibus, certa piè & cum ædificatione proximi viuendi norma traditur, & Regularia loca anteà laxiora reformationem ſuſcipiunt, libenter intendimus; & his quæ prouidè ſtatuta atque ordinata fuiſſe dicuntur, dum à nobis petitur, Apoſtolici muniminis adijcimus firmitatem. Cùm itaque

hoc anno M.D.XCV. Constitutiones quædam ac Declarationes in Regulam S. Benedicti à dilectis filijs Monachis Congregationis B. Mariæ Fuliensis, Cisterciensis Ordinis in eorum Generali Capitulo hîc in Vrbe congregatis, seu quibusdam ipsorũ, ratione ad eorũ Institutũ & Disciplinam accõmodatæ conditæ, & in eodem Capitulo lectæ & cõprobatæ, ac nobis præsentatæ fuerint, ipsiúsque Congregationis Fuliensis nomine nobis fuerit humiliter supplicatũ, quatenus hasce Cõstitutiones & Declarationes confirmare & approbare de benignitate Apostolica dignaremur: Nos verò illas Venerabili fratri Ludouico Archiepiscopo Montis Regalis, & bo. mem. Audueno Episcopo Cassanensi, Apostolicæ Visitationis nostræ in Alma Vrbe Adiutoribus & operarijs, videndas & recognoscendas, ac sicubi opus foret, emendandas dederimus: Demum ipsi, Constitutionibus & Declarationibus huiusmodi diligenter & accuratè per eos visis & perpensis, renuntiauerint nobis eas sacris Canonibus & Concilij Tridentini Decretis minimè aduersari, & nihil in eis nisi pium, sanctum, & ipsius Congregationis rationibus & vtilitati accommodatissimũ contineri: Nos igitur cupientes vt hæ Constitutiones à dictis Monachis toto studio obseruẽtur, ac volẽtes ipsam Congregationẽ, & illius Generalẽ, omnésque alios Superiores ac Monachos specialibus fauoribus & gratijs prosequi, necnon à quibusuis

busuis Excommunicationis, Suspensionis & Interdicti, alijsque Ecclesiasticis Sententijs, Censuris & pœnis à Iure, vel ab homine quauis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum præsentium duntaxat consequendum, harum serie absoluentes, & absolutos fore censentes, necnon Constitutionum & Declarationum prædictarum tenores & qualitates, ac si insertæ forent præsentibus, pro expressis & insertis habentes, huiusmodi supplicationibus inclinati Cōstitutiones & Declarationes prædictas Authoritate Apostolica tenore præsentiū perpetuò approbamus & confirmamus, eisque plenæ, perpetuæ & inuiolabilis firmitatis Apostolicæ robur adijcimus: Supplentes omnes & singulos tam iuris, quàm facti, ac etiam solemnitatum quarumcumque defectus, si qui interuenerint, aut interuenisse dici possint in eisdem. Et nihilominus omnibus & singulis dictæ Congregationis Fuliensis Superioribus, Monachis, Monialibus, Nouitijs, & Personis religiosis authoritate & tenore prædictis mandamus & in virtute Sanctæ Obedientiæ præcipimus, quatenus easdem Constitutiones libenter suscipiant & amplectantur, ac tamquam legem & normam vitæ suæ inuiolabiliter obseruent. Cuius tamen præcepti vi nolumus, nec intendimus vt si quis eorum contra dictas Constitutiones deliquerit, alij pœnæ, quàm quæ in dictis Constitutionibus continetur,

subiaceat, neque obligetur. Decernentes propterea Constitutiones ipsas nullo vmquam tẽpore abrogari, rescindi, aut in aliquo immutari, vel alterari posse, nisi modo & forma in ipsismet Constitutionibus præscriptis: ac irritum & inane quidquid secus super his à quoquam quauis authoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Nonobstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrarijs quibuscumque. Datum Romæ, apud Sanctum Petrum, sub Annulo Piscatoris, die VIII. Nouembris M.D.XCV. Pontificatus nostri anno quarto.

M. Vestrius Barbianus.

INDEX
CAPITVM
REGVLÆ S. BENEDICTI,
ad quam hæ Constitutiones accommodantur.

INDEX.

FINIS.

INDEX
RERVM PRÆCIPVARVM
quæ in his Constitutionibus continentur.

D

FINIS.